

Torbjörn Lindahls blogg 140101-150624

- Alla bloggposter under perioden förtecknade med datum, rubrik och full text kopierade exakt som det stod i bloggen inklusive stav-och tryckfel. Vissa formateringar, främst *kursiv* stil i citat, försvann vid kopieringen.
- Vad gäller bloggposter anförda i anmälan återges inlägget med anmälarens citat i blå text.

140101 Årets första blogg

Nu är det nyårsdagens kväll. Gårdagen dominerades för min del av den årliga mässan vid Fridsförbundets (östlaestadianerna) nyårssamling. Ca 300 personer i kyrkan på nyårsaftonskväll. Roland Wälivaara som var en av talarna under helgen var anlitad för mässan men han bad mig celebrera och han själv skriftetalade. Två präster var vi alltså och två lekmän som hjälpte till i distributionen.

Att jag känner viss kluvenhet inför detta (hat-kärlek brukar man ju kalla det) är ingen hemlighet. Att jag i den laestadianska församlingen känner stor samhörighet och har många vänner, många av mina allra närmaste andliga vänner, är inget jag förnekar. Men jag lider samtidigt över att se hur hela rörelsen sakta glider bort från ett kyrkligt liv. Det är inte bara dess eget fel. När svenska kyrkan genom sin prästvigningspolitik de senaste årtiondena i praktiken stängt dörren för prästkandidater från mer konservativa väckelsemiljöer så är det inte konstigt att kyrka och väckelse sakta glider från varandra.

Många i de laestadianska sammanhangen kommunicerar numera ytterst sällan. Några gånger per år och då för det mesta i samband med stormöten eller andra större samlingar. Många saknar helt ett normalt regelbundet nattvardsliv. Det är synd. O, vad jag skulle önska att de stora ungdomsskarorna skulle fostras bli mer medvetet "nattvardskristna". Då skulle man för det första slippa ovanan att många går ut ur gudstjänstlokalen när de själva kommunicerat, istället för att delta till gudstjänstens slut. Detta är ett fruktansvärt oskick!* Det borde läggas föräldrar och predikanter till last att dom inte ordentligt förmanar och undervisar om den saken. Men med ett mer regelbundet nattvardsliv skulle de unga också lära sig att känna glädjen i den fullständiga gudstjänsten.

Jag önskar också att många unga skulle lära sig bli mer aktiva kommunikanter. Som det nu är så ser man vid kyrkans knäfall många som med fullständigt oengagerad blick bara stirrar rakt ut i luften. Nej, titta aktivt på brödet och kalken och var medveten om att du tar emot. Man får ibland upplevelsen att många unga befinner sig vid nattvardsbordet, inte av egen aktiv vilja, utan därför att dom är tvungna. Det är säkert så att många befinner sig i den känsliga övergången mellan fäderneärvd barnatro och egen vuxentro. Men den saken skulle man behöva predika mycket mer om. När jag i min ungdom mötte denna andliga rörelse (till stor välsignelse för mig!) så var det just tilltalet till de barndomskristna att bli personligt kristna som var det som utmanade och hjälpte vidare på vägen. Men idag verkar det som att tanken att man kan bli en som bara flyter med till det yttre utan att förvärva en egen tro, är något som man tror bara kan drabba kyrkokristna och katoliker. Predikas det någon gång om detta i de egna laestadianska leden så kritiserar predikanten omedelbart för att ta tron från de barndomskristna. Lite mer väckelse skulle det behövas i "väckelsen".

Två präster var vi alltså igår kväll. En, några år över pensionsålder. Den andre, några år under. Man inser att vi inte finns kvar i evighet. Hur går det sedan? Kommer det finnas präster i laestadianernas led, eller åtminstone präster att samarbeta med? Vad blir alternativet? Missionsprovinsen? (tänkbart nöd-alternativ, enligt min mening) Lekmannaledge mässor? (oacceptabelt alternativ för mig).

Ikväll har jag också firat mässa. Denna gång komplett högmässa i Hertsökyrkan. Flera som deltog hade visserligen varit på nyårsaftonens mässa. Men vad gör det? Ju fler mässor, desto större välsignelse! Och dessutom innebar en mässa i Hertsön att det kom åtminstone några som annars inte skulle fått någon gudstjänst under helgen. Ännu viktigare det! Och det ger mig vatten på min kvarn: man ska fira regelbundna gudstjänster i tid och otid, då kommer det till sist folk. Men det förutsätter förstås att även prästen med glädje firar mässa även med en

mindre skara.

* om man deltar i en mässa som tar flera timmar så skulle jag kunna acceptera det. Men två och en halv timme bör alla unga människor utan vidare orka med. Och denna mässa tog mindre än en och en halv timme. Ren ovana att behöva springa iväg. Och rent oartigt också.

PS. Min käre trätobroder Håkan Kero lämnar ibland kommentarer som leder till intressanta meningsutbyten oss emellan. Senast i kommentarerna till föregående inlägg.

140103 Andlig enhet

I stort sett bara en liten bisats i förföras inägget ledde till ett meningsutbyte i kommentarsfältet om andlig enighet och oenighet, i all synnerhet i relationen katoliker-lutheraner.

Jag tvingas väl erkänna att Luther och den tyska reformationen aldrig intresserat mig särskilt mycket. Ärligt talat har jag nog alltid tyckt att Luther är en ganska burdus och bråkig typ. De möjligheter jag hade till fördjupning under de kyrkohistoriska studierna satsade jag mer på väckelsetiden i vårt land (1800-talet). Men det var ju när jag var ung och riktigt laestadiansk. En av de mer positiva bedömningarna av Luther som jag på senare tid träffat på är i en katolsk bok där den katolske författaren vill uppvärdera Luther genom att kalla honom "a Prophet to the Catholic Church".

Den svenska reformationen har intresserat mig en aning mer. Men då får jag erkänna att min ingång i den präglats väldigt mycket av Bo Giertz beskrivning där han betonar att ingen ny kyrka bildades i Sverige utan att det var den gamla kyrkan som reformerade sig själv. Och som behöll så mycket som möjligt av den gamla kyrkans liv och tradition och liturgi. Den svenska mässans "O Guds Lamm" tex kan ju fortfarande sjungas på samma melodi som den latinska texten. För att nu ta ett exempel.

Men när det gäller andlig splittring i allmänhet och kyrklig splittring i synnerhet så vill jag uttrycka:

Om man ska bedöma en splittrings allvar och "nödvändighet" så kan man inte bara lyssna till vad parterna säger om varandra efter det att splittringen är ett faktum utan till vad de säger innan splittringen är fullständig, dvs då de fortfarande strävar efter att överbrygga den. Så länge parterna har en vilja att överbrygga den begynnande splittringen och tror det är möjligt så kommer dom att tolka varandra i så positiva termer som möjligt. Men när splittringen redan upplevs oåterkallelig - och parterna dessutom bär det dåliga samvetet över att ha syndat mot Jesu bud om att vara ett! - då måste dom ju motivera splittringens nödvändighet genom att framställa den andra parten som totalt omöjlig eller helt okristen (det är ju enda sättet att komma undan domen över splittringens synd). Tyvärr tror jag att många som skaffat sig sin bild av reformationstiden tex genom Luthers postillor ofta får höra en Luther som redan gett upp med påven och katolikerna och därför är mycket mer kritisk.

Vill man däremot lyssna till reformationens mer ursprungliga grundintention är det bättre att läsa Augsburgska bekännelsen (Confessio Augustana) från 1530* vilken skrevs i en anda av förhoppning att den begynnande splittringen skulle kunna övervinnas. Augustanas grundbudskap är: vi håller fast vid den gamla kyrkans tro men har bara rensat bort några missbruk som smugit sig in. Där finns inget av tanken att den romersk-katolska kyrkan inte skulle vara kristen.

* den viktigaste skriften i den lutherska bekännelsen efter Skriften och de gamla trosbekännelserna, vilka vi delar med alla stora kyrkor i världen

140107 Snabbvisit till Umeå

har jag gjort. Tog bussen sönd em och hann precis fram till lillebror för att kunna se finalen i juniorhockey-VM. Kul, men sorgligt att Sverige förlorade. Men statistiskt är vi ju bäst! I de sju senaste finalerna har Sverige varit ett av de två finallagen fem gånger. Det betyder fem av fjorton finalplatser. De övriga nio finalplatserna har delats av Kanada, USA, Ryssland, Finland (och Tjeckien - har dom varit med någon enda gång? eller något annat lag?) Hur som helst, statistiskt är vi bäst om än bara världsbäst en enda gång (av dessa sju). Typiskt lagom-svenskt kan man tycka.

Väl i Umeå fick jag biträda yngre brodern vid måttligt bilelektriskt arbete. Belönades för insatsen med bastu.

I morse tog jag tåget hem. Vilsamt och bara hälften så dyrt som buss. Bara ett drygt dygn stannade jag alltså. Men ändå oerhört skönt att få komma hemifrån och få lite s k luftombyte.

Intressant också att en stund få diskutera kring en bok som både brodern och jag läst för en tid sedan, Mannen som slutade ljuga, som handlar om bakgrunden till den terapeutiska modell som gjorde att terapeuter, poliser och åklagare drogs med i den syn på bortträngda minnen av traumatiska barndomsupplevelser som gjorde det möjligt för Tomas Quick-cirkusen att fortsätta i flera år trots att det hela blev orimligare och orimligare. Kanske återkommer jag någon gång mer utförligt till min upplevelse av boken. På tåget fick jag mail från biskopen i ett OAS-ärendet och han passade även på att nämna att vi ju ses på hockey Luleå-Skellefteå kommande vecka. Det ser vi båda fram emot - och de ytterligare tre prästkollegor som kommer med. Som nattlektyr, så jag skulle somna första kvällen i Umeå, lånade brodern mig ett samlingsalbum med Barna Hedenhös vilket han fått i julklapp.* Klar nostalgikänsla att återse vännerna från mellanstadietiden.

Men det som mest grep tag i mig under läsningen var ett blad som ramlade ur boken, inskjutet innanför första pärmen. Det var skrivet av Eva Dahlin, litterär chef på Bonnier Carlsen Bokförlag och jag betraktar det som det klart pinsammaste jag läst på länge.

Hon vänder sig till köparna av boken och påminner om att böckerna i Hedenhösserien kom ut under 40- och 50-talen. En del av böckerna kan därför innehålla "klichéer som kan uppfattas som rasistiska eller patriarkala". Särskilt noteras att boken om Barna Hedenhös i Amerika (1948) (som ingår i samlingsvolymen ifråga) speglar en syn på "den nordamerikanska urbefolkningen som var utbredd i västvärlden under denna period". Läsaren blir vidare upplyst om att "alla tider innehåller fördomar, och det är svårt att inte påverkas". Det sägs gälla även Hedenhösförfattaren Bertil Almqvist som annars beskrivs som "välkänd för sitt humanistiska arbete för alla människors lika värde".

Till sist uppmanas de vuxna att i samband med bokläsningen för barnen "förklara det sammanhang" där böckerna skrevs och illustrerades och förhoppningsvis leder det vidare till ett samtal om att "världen förändras och vi med den".

Vilken tur att stackars okunniga föräldrar får veta, inte bara vad dom ska göra, utan även vad dom ska tänka under läsningen.

Vad ska man säga? Kanske det om femtio år finns anledning att kommentera Litterära chefen Dahlins ord. Och då kommer det kanske att heta att hennes ord måste tolkas utifrån den tid i vilka de skrevs eftersom ingen undgår att påverkas av sin tid, dvs vår tid, då folk var fullständigt livrädda för att på minsta sätt dra på sig kritik och i största servilitet böjde sig djupt mot marken inför den politiska korrektheten.

* eller hade han köpt den? I vart fall var han glad att han fått tag i förstautgåvan av samlingsvolymen, där Hedenhösarnas USA-resa ingår, inte en senare, mer politiskt korrekt, tryckning, där den lär ha tagits bort.

PS. Några av läsarna hann läsa ett inlägg om gudstjänstlivet som jag hade publicerat under ett dygn. Den uppmärksamme såg även att det var del II. Av misstag publicerade jag ett utkast. Hela serien kommer i rätt ordning någon gång.

140115 Nu blev det av

Det som jag väntat på sedan början av oktober, att en grupp präster och biskopen skulle gå på hockey tillsammans. Det var vid biskopsvisitationen i höstas som tanken väcktes i samtal mellan biskopen och mig. Ytterligare några kollegor kontaktades och vips var saken bestämd och biljetter inhandlades. Tyvärr blev en kollega hastigt sjuk så vi blev bara tre präster + biskopen.

Jag hade mailat Luleå Hockeys klubbdirektör Thor Stöckel, som jag känner, och berättat att vi skulle vara där och han tog sig tid att klättra upp till rad 19 på C-läktaren i andra pausen för att hälsa på oss. Det uppskattade jag.

Nu kan det avslöjas, det som biskopen officiellt måste ligga lite lågt med: han är Lule-supporter. Hans reaktion vid Luleås mål lämnar ingen osäkerhet i den frågan. Även den enda Skellefte-supportern i prästgänget torde kunna intyga det. 2-1 till Luleå blev det.

Biskopen berättade dock att han i samband med en biskopsvisitation i Skellefteå fått chansen att gå på en av SAIK:s träningar och även ikläda sig full mundering och känna på pucken. Men några mål på dåvarande målvakten Hadelöv lyckades han inte göra. Varför tänkte inte vi på att göra detsamma vid vår visitation? Men några mål på Rautio hade han knappast lyckats med heller, och inte på Luleås nya succemålvakt Mark Owuya. En fantastisk match gjorde han

ikväll. Rena rama muren.

Att biskopen är gammal hockeyspelare märktes. Han hängde med betydligt bättre än vad jag gjorde och förmådde uppfatta detaljer som jag inte såg. Jag utnämnde honom därför till gruppens expertkommentator. Den brukar ju innehas av "gamla avdankade spelare" sa jag, vilket han bekräftade. Som biskop är han dock icke avdankad.

Jag sa även till biskopen när vi möttes att det här känns ju lite som när förförre påven Johannes Paulus den andre tillsammans med några vänner/medarbetare smet från livvakten och for till alperna för att åka slalom. Men inte riktigt så. Vi var inte dolda utan gick helt öppet i prästskjortor och biskopen i lila.

Rolig kväll alltså i goda vänners och trevliga kollegors gemenskap. Och kul att Luleå vann. Trevliga vänner fick jag även sällskap med på bussen hem. Nu återstår bara att drömma om hur trevliga alla kära läsarna är.

140128

Ändå hänger så många med

Jag menar av kära läsarna. Trots att jag inte skriver någonting. Det är nu strax fjorton dagar sedan senaste inlägget och likväl ligger det dagliga besökstalet på bloggen kring 75 personer. Imponerande trohet från kära läsarna.

Blir för mig givetvis en utmaning att skriva någonting. Och det bästa jag då så här på stående fot kan komma på att skriva om är - ishockey. Mötte idag vid lunchen hockeyintresserad kollega - dock Skellefteanhängare - utanför expeditionen och sa, halvt på skoj, "ikväll borde man gå på sportrestaurang och kaka och se Skellefte-Lule". Och då jag fick ett jakande svar som på förfrågan sades vara helt allvarligt så blev även jag tvungen ta mina egna ord på allvar. Alltså sågs vi på The Corner. Dock ingen höjdare för en Luleanhängare. 5-1 till Skellefteå. Länge sedan jag skrev något som hör till det ämnesområde som brukar dominera bloggen: kyrkliga frågor. Vad kan orsaken vara?

1. Mitt intresse upptas mycket mer av det faktum att jag snart - om allt går vägen - blir morfar. Första barnbarnet. Messar ständigt till dottern och undrar hur hon mår. Mycket roligare än att blogga?

2. Jag tänker kanske att kära läsarna börjat ledsna på mina återkommande redogörelser för helgens gudstjänstfirande, vilka brukar vara utgångspunkten för denna bloggs kyrkliga betraktelser? I helgen var jag dock i Stockholm och Sörmland. Döpte barn åt goda vänner och firade mässa i samband med dopet. Riktigt fin händelse, om jag får bedöma själv. Träffade även äldre präst som var anställd i KGF i min ungdom. Riktigt roligt få tala gamla minnen.

3. Jag känner mig en aning utmattad vid tanken på svenska kyrkan utifrån perspektiven nya handboksförslaget, nyvalda ärkebiskopen mm?

4. Känner mig även en aning utmattad vid insikten att många av oss i vår stora församling - som i o f s ofta är goda vänner och har trevligt ihop - ofta drar (eller åtminstone upplever oss dra) åt ganska olika håll när det gäller synen på vad som är viktigt och riktigt och därför ofta har svårt få till den enighet och den gemensamma vision som vi alla längtar efter.

5. Eller är det bara det att Luleå ligger alltför långt efter Skellefteå i Elitserietabellen?

6. Eller att det är alldeles för mycket vinter kvar innan MC-säsongen?

För det kan väl inte vara så att det är det faktum att jag inte är på face-book som gör att jag inte vet vad som händer ute i stora världen och därför inte har något att skriva om?

140201

Alpha-grupp, katoliker och en spark i ändan

Tro det eller ej, men detta är exakt vad denna bloggpost ska handla om.

I onsdags kväll hade vi information (för andra veckan i rad) om vårens alpha-kurs som börjar kommande onsdag kl 18.30 i Hertsökyrkan. Båda gångerna har det kommit intresserade så det verkar bli en grupp även denna termin. Detta är något som faschinerar mig, att det kommer nya deltagare varje gång. Gud tycks ha hur många människor som helst i beredskap att komma "under ordets hörande". Vi borde givetvis vara ännu ivrigare att fiska upp dem.

Jag påstår - igen! - att den statistiska erfarenheten säger att det inte finns någon annan verksamhet i församlingen som långsiktigt och kontinuerligt ger lika många personer som blir bekännande kristna och regelbundna gudstjänstfirare. Andra alternativ vi brukar tro på (när det gäller att nå vuxna) är ju tex körsång, att vi når dem via barnen osv. Inget av det har tillnärmelsevis samma statistik, påstår jag. Varför satsar vi inte inom kyrkan på mer medveten evangelisation riktad till vuxna?

Idag hade jag två begravingar med åtföljande minnesstunder. Så idag fick jag jämföra en

hemgjord smörgåstårta med en från Gammelstads konditori. Den förra var nog godare faktiskt. Men upplevelsen kan ju bero på att det var dagens första.

Den första minnesstunden hölls i Hertsökyrkan och där känner man sig ju alltid hemma. Den andra i katolska kyrkan. Kanske var det det enkla faktum att serveringspersonalen tilltalade mig "fader" som gjorde att jag kände mig så hemma? För faktum är att jag gjorde det, trots att det är länge sedan jag var i byggnaden. Kanske är det min ande som längtar till ett stabilare kyrkligt sammanhang. För att uppväga katolikkänslan i magen var jag tvungen avsluta kvällen med besök i östlaestadianska bönhuset. Där samtalade vi om Predikaren.

Där erbjöds möjligheten att skriva på en lista för Kristna Värdepartiet. Inte för att jag har någon stor tro att dom ska lyckas och inte för att jag kommer engagera mig i partiet och tveksamt om jag skulle rösta på dem. Men bara deras eventuella existens innebär en viss spark i andan på Kristdemokraterna. Det kan dom behöva. Läste för någon dag sedan i Dagen en debattartikel av någon kristdemokrat. Han hävdade att Kristdemokraterna försvarar kvinnors rätt till legala och säkra aborter. Blev tvungen läsa deras principprogram i denna del för att fördjupa min kunskap. Där var resonemanget en aning mer komplicerande, och det är givetvis bra. Men om de invecklade krumbukterna likväl i praktisk politik formuleras som ett försvar för rätten till abort, då tycker jag att Kristdemokraterna förlorat så mycket av sin ursprungliga kärn-ideologi att det är tveksamt om man som kristen längre har skäl stödja dem (om man nu någonsin gjort det, vill säga).

Och efter detta relativt långa inlägg så får vännen Per-Eric låta sig nöja och inte klaga på att jag bloggar för lite (vilket han gjorde när vi möttes i bönhuset :)

140203 Idag såg jag en motorcykel

Inte ute på den snöiga och isiga vägen dock utan i ett garage. En av gudstjänstfirarna i Hertsön är motorcyklist och han har just köpt en ny. Givetvis var jag nyfiken se den så vi tog en promenad efter kyrkkaffet. Inte riktigt den typ av hoj jag skulle köpa men snygg var den. Spana här.

Igår var jag på hockey. Riktigt roligt. Luleå vann över Linköping med 6-0. Linköping är ett sådant där lag som jag undrar vad det har i en hockeyliga att göra. Precis som jag tänker om Malmö och HV och Växjö. Tacka vet jag Kiruna och Luleå och Modo och Timrå. Det är riktiga hockeyslag.

Idag på förmiddagen firade jag givetvis högmässa i Hertsön. Just en person om vilken jag igår kväll råkat tänka att han inte besöker högmässorna riktigt lika ofta numera som för ett antal år sedan, råkade vara där. Vi skojade med varandra att det kanske var tankeöverföring. Eller kanske var det som med Simeon i dagens evangelium "ledd av Anden kom han till templet". Lite eftersnack blev det efter kyrkkaffet med några få personer om hur man ska se på den kyrkliga tillhörigheten på sikt. Som aningen "konservativ" (i telologisk, inte politisk mening) präst är man ju numera i praktiken beroende av "beskydd" av sin kyrkoherde för att få utrymma fungera i frihet. F n har jag det. Men jag finns inte kvar i evighet. Hur blir framtiden? Dag Sandahl har ofta på sin blogg återkommit till svårigheten att på acceptabelt avstånd finna acceptabelt regelbundet mässliv. Kommer jag uppstämna i liknande klagolåtar när jag blir pensionär?

Nä, nu ska jag sluta gnälla. Jag har ju annat på G att glädja mig över...

140206 Försök till allvar?

Pratade just med arbetskamrat idag som sa att han inte ids läsa bloggar där folk bara skriver vad dom gör utan att diskutera nå't vettigt. Inte undra på att besökstalet på bloggen minskat sista dagarna då jag bara bloggat om att jag sett en motorcykel. Inte ens Ann O Nym har reagerat. Illa.

Ikväll undervisade jag i fortsättningsgruppen på Alpha om Bibeln. Mest sådant som man kan uppleva som rätt basic men jag tror det var uppskattat av flera. Saker kan inte tas för givna. Några ytterligare nya kom till alphagruppen utöver dem som varit på introduktionsträffarna. Bl a några som jag hade att göra med under min tid som präst på Porsön för ca 25 år sedan. Roligt återse dem. Men påminnelse om hur länge man varit präst vid det här laget och därmed ännu allvarligare påminnelse om hur gammal man hunnit bli.

I morse på storkollegiet fick jag även chansen att berätta om alpha-arbetet. Roligt det med.

I närbelägen (dock inte grann-) församling (där Frimodig kyrka har säte i kyrkorådet) ska strax behandlas förslaget att församlingen ska låta sig hbt-certifieras. Av vem kan man undra? När

frågan diskuterades i kyrkomötet så var RFSL enda certifierare som nämndes i utskottsbetänkandet men i plenum uttrycktes likväl att det bara var exempel. Men vem mer finns som ägnar sig åt dylikt? Ingen officiell myndighet väl? Så varför skulle kyrkan inordna sig under en privat lobbyorganisations ambitioner?

Jag föreslår istället en kristendoms-certifiering:

- söndaglig mässa
- alphagrupp
- alla präster visar tillräcklig kunskap i Svenska kyrkans bekännelseskrifter
- alla förtroendevalda och anställda är regelbundna gudstjänstfirare och kommunikanter
- samt har klarat prov på Luthers förklaringar till Lilla Katekesen (= konfirmandnivå för 40 år sedan)

140211 OAS och lite till

De flesta bland läsarna torde väl veta vad OAS-rörelsen är. Om inte kan man ju kolla in länken jag just gav. Ikväll har vi varit en liten grupp som har telefonsammanträtt för att besluta mer inför sommarens OAS-möte på Storstrand, Piteå den 1-3 augusti. Temat blir Se, jag gör allting nytt och medverkande blir bla Hans Weichbrodt Oas-rörelsen, Torkel Lindahl Umeå och Matias Gädda från Finland (Helsingfors, tror jag).

Vill bara återigen påminna om saken så att du skriver in det i din almanacka (vägrar ordet kalender!). Prioritera att åka dit. Jag vill särskilt uppmuntra just dig här i norr som aldrig förr varit på ett OAS-möte, som har din bild av OAS genom rykten, andrahandsberättelser, fantasier och skakiga youtube-klipp. Kom och se med egna ögon! Våga! OAS-rörelsen utgör enligt min ringa mening en av de få bäckfåror i den i övrigt till stora delar uttorkade svenskakyrkliga flodfåran där det fortfarande rinner levande vatten.

Själv har jag just fått kallelsen medverka vid stora OAS-mötet i Kungälv som pågår veckan innan, tisd-lörd. Själv ska jag tala fred 25 juli på förmiddagen. Läs om alla årets OAS-möten på OAS' hemsida, använd länken ovan.

Lite märkligt kanske: i mer officiella kyrkliga sammanhang (och då menar jag inte stora och märkvärdiga, utan bara att det är "svenska kyrkan" som står bakom) har jag inte blivit kallad särskild mycket (vid sidan av församlingstjänsten) under mina prästår, men i lite mer halvinofficiella sammanhang har jag kallats många gånger i hela landet och någon gång även utomlands (Finland). Kanske är detta faktum ägnat ge mig en insikt om var jag hör hemma. Eller är det kanske en del av kallelsen att följa frälsaren som dog utanför stadsmuren?

För första gången i mitt liv har jag senaste månaderna börjat känna mig en aning uppgiven över svenska kyrkan. Att vår kyrka gjort flera olyckliga kyrkopolitiska vägval, att kyrkan ofta representerats av div synnerligen svaga/luddiga/ teologiskt oklara personer - det har jag kunnat leva med. För kyrkans grund har likväl varit 1) bekännelsen 2) den faktiska allmänkyrkliga tradition vi stått i. Men nu börjar även detta senare vackla. När Antje Jackelén blir ÅB och börjar viga biskopar som i sin tur ska viga präster då blir det ytterligare en förtunning i det arv som ligger, inte bara i de enskilda representanternas personliga tro - sådant kan ju "enkelt" åtgärdas genom att personerna blir omvända, utan i själva kyrkostrukturen, själva skelettet så att säga.

Vad betyder det? På lite längre sikt - och då menar jag inte till hösten eller nästa vår, och i vårt stift knappast så länge nuvarande biskop är kvar - så måste människor som vill fortsätta att leva i allmänkyrklig tradition hitta en plats där det arvet kan föras vidare. Alternativet kan vara Missionsprovinsen eller att konvertera. Tro nu för all del inte att jag genom dessa skrivelser uppmuntrar vänner i de lågkyrkliga leden att bara så där gå ur svenska kyrkan. Bort det! (som Paulus säger). Man MÅSTE tillhöra en riktig kyrka. Så länge det kan vara svenska kyrkan så ska det vara det, men går det inte längre så måste man välja en annan. Riktig kyrka alltså. Att bara tillhöra en "väckelserörelse" utan gediget ämbete och sakrament duger inte (anser jag). Och därmed erkänner jag - till vissa läsares glädje och andra läsares stora sorg! - hur katolsk jag numera blivit. Dock inte romersk (om nu kära läsarna förstår skillnaden!)

140213 Förlåt oss våra skulder

Har just sett dokumentärfilmen på TV med det namnet. Filmen om den första kvinnliga prästen i Växjö stift. Ett tragiskt levnadsöde. Hon dog alkoholiserad redan i 50-årsåldern. Berodde hennes alkoholism på det motstånd hon mött från "kvinnoprästmotståndarna"? Ja, det

låg väl som en antydd underförstådd förutsättning under hela programmet, men det leddes väl knappast i bevis och vem skulle kunna bevisa ett sådant samband. Tragiskt levnadsöde i alla fall. Men som Dag Sandahl påpekade i programmet så var det naturligtvis helt oansvarigt av kyrkan att skicka ut henne i sin första tjänst på det sätt som skedde. Men omsorg om sina anställda har kanske aldrig varit de svenskkyrkliga stiftens bästa gren.

En av hennes studiekamrater, Peter Bexell, berättade att en grupp studenter försökt tala den kvinnliga teologen "tillrätta". Man fick nog intrycket att han skämdes en aning för tilltaget då han beskrev det som utfört i ungdomlig iver. Jo, visst kan saker ske i överdriven ungdomlig iver, men själva saken, att försöka tala någon tillrätta som man anser gå på fel väg? Är det fel? Livet är väl snarare alltför fullt av människor som gör tokiga äktenskapsval, tveksamma yrkesval (tex pga anpassning till föräldraambitioner), som skiljer sig för lättvindigt eller som dricker för mycket. Vi borde snarare be om förlåtelse att vi alltför sällan tar oss för att - i kärlek givetvis! - tala människor till rätta. Snarare är det väl en plikt om man ska följa skriften? I några fall har jag själv ägnat viss tid och kraft åt att framställa det - i mina ögon - tveksamma och oriktiga i att kvinnor blir präster för kvinnor som själva funderat i de banorna. Jag skäms faktiskt inte ett dugg för det. Och skulle någon av dem bli alkoholist så kommer jag inte att ta på mig något ansvar. Var ock en är själv ansvarig för sina livsval, både för yrkesval och dryckesval. Säger jag som just nu har en kopp te bredvid mig trots att andra alternativ finns i huset!

140215 **Kommentarsfältet**

Eftersom jag nu - och inte bara en gång utan vid några tillfällen i snabb följd - underlåtit att publicera några kommentarer som inlutit så vill jag återigen ge min syn på hur jag vill att kommentarsfältet till denna blogg ska användas.

1. Jag tillåter helt klart att kommentatorer framför åsikter som är i strid med vad jag skriver.
2. Men jag vill - som jag tidigare skrivit flera gånger - inte ha kommentarer som "mer är ett uttryckande av starka känslor än verklig argumentation".
3. Jag vill att kommentatorer citerar mig korrekt och inte lägger sina egna ord och tankar i min mun eller i mitt knä!
4. Jag publicerar ogärna kommentarer där jag upplever att kommentatorn ägnar stort utrymme åt att argumentera mot en uppfattning som vederbörande missförstått att jag skulle omfatta. Ibland kan jag tålmodigt gå in i ett sådant samtal men ibland så "ids jag inte" (som vi norrlänningar säger) ägna en massa energi åt att rätta missförstånd innan vi ens kan börja samtala som folk.
5. Samtalet i kommentarsfältet till denna blogg ska kort sagt vara lungt och sakligt. För jag vill inte medverka till den totala brist på hyfs och kultur som ofta förekommer på nätet. Och i det fallet så "stämmer jag hellre i bäcken än i ån". Att några goda vänner redan för länge sedan uttryckt att jag därmed för en meningslös kamp mot ett numera vitt utbrett nät-ohyfs gör mig ingenting. Jag är van att stå ensam likt den ståndaktige tennsoldaten.

6. I några av de kommentarer som jag raderat har hänvisningar gjorts till kommentarsfältet på Dag Sandahls blogg. Det är just ett sådant kommentarsfält jag inte vill ha här även om jag i princip delar Dags syn att kommentarer kan vara "informationsbärande"..

7. Normalt vill jag inte ha anonyma kommentarer eller kommentarer bara med förnamn. Men i vissa fall släpper jag igenom kommentarer ändå, men ta det inte som en rättighet. (De flesta som kommenterar under signatur är ju kända för mig).

8. Kommentatorer som sett sina kommentarer förbli opublicerade ges nya chanser.

9. Rekommendation till ivriga kommentatorer för att komma i rätt stämning för denna bloggs kommentarsfält: lugna dig en dag innan du skriver!

Torbjörn Lindahl

PS. Jag vill inte ges något som helst ansvar för vad människor som - på inte helt klara grunder - betraktas som mina "vänner" skriver i kommentarsfältet på Dag Sandahls blogg.

140220 **Nya tankar**

är det dags för nu här på bloggen. Längre nog har kära läsarna kunnat njuta av mina synpunkter på kommentarsfältets användning. Nu är det dags skriva något väsentligt. Men det dröjer ett tag. Jag ligger nämligen totalt däckad i influensa. Återkommer när krafterna åter står mig bi.

140223 **Det blev som det blev**

skriver jag lite uppgivet efter att ha legat i influensa en vecka. Men det känns som om slutet närmar sig nu.

Skriver man med lite blandade känslor efter OS. Det har ju sammanlagt gått bra för de blå-gula men lite synd att medaljerna uteblev i alpint, skidskytte och på de sista längdsträckorna. Någon medalj här och där hade ju kunnat öka den sammanlagda skörden en hel del. Nu står sista hoppet till Tre kronor. Hockeyguld skulle ju vara en fin avslutning.

Säger jag glädjestrålände eftersom äldsta dottern fick en pojke* i torsdags kväll vilket förvandlar mig till morfar:)

Hoppas jag tillfrisknar snabbt nu när jag fått något att glädja mig över. Då ska jag nog också snart finna något att gnälla över så kära läsarna återigen finner det mödan värt att söka sig till bloggen.

* 3890 gr och 56 (!) cm lång. Inte underligt, fadern är också riktigt lång.

140227 **Fastetid**

kommer snart. På onsdag firar vi askonsdagsmessa. I år kommer jag dock inte att utlysa någon särskild bloggfasta. Jag tycker jag skriver så lite numera att det knappt finns något att fasta ifrån. Tycker inte jag kommit igång med bloggandet ordentligt sedan julbloggfastan upphörde. Ingen ide fasta från kött om man är vegetarian så att säga.

På lördag har vi årsmöte för Frimodig Kyrka i Luleå stift. Årsmötet kommer att hållas i Lycksele. Läs mer här.

En gammal kamrat som jag talade med i telefon* för någon dag sedan undrade om jag inte skulle skapa en ny kategori här på bloggen, typ "morfar funderar" el dyl, när jag nu fått barnbarn. Jag svarade att det kommer aldrig att ske.

Däremot funderade jag för en tid sedan om jag skulle starta en alternativ anonym blogg för än mer uppriktigt gnällande klarspråk än man kan ägna sig åt på en öppen blogg. Jag funderade på att kalla den "Gnällspiken". Men då jag som research googlade på det ordet fann jag antalet bloggar med gnällspik i namnet (eller åtminstone bloggar där ordet frekvent förekom i texterna) vara så oräkneligt många att jag lade ner projektet. Dessutom känner jag mig numera, som jag tidigare antytt, inte tillräckligt gnällig. Beror det på åldern, på hormonförändringarna? Tänker på det jag hörde en gång på nyheterna om risken med att tillföra extra manligt könshormon (vilket vissa män gör för potensens skull). Detta kan ha sin risker då hormonet ifråga inte bara påverkar sexualiteten utan även aggressiviteten. Läkaren i intervjun berättade hur det skulle kunna gå om en 70-årig man har samma mängd manligt könshormon som en 18-åring: morfar spelar fia med 4-åriga barnbarnet och förlorar; ger barnbarnet en rak höger i nyllet.

Nu ska jag inte skriva något om barnbarnet som jag ännu inte sett.

* jag erkänner att det ibland kan vara gott med gamla kamrater på andra orter som man telefonledes kan kontakta när man behöver ventilera den situation man befinner sig mitt i och har behov att få någon som ser med distans på ens egna göranden och låtanden.

140302 **Vad hjärtat är fullt av**

det får en egen kategori på bloggen, skrev min gamle kamrat i kommentar till föregående inlägg. I så fall borde min egen arbetsplats få en egen kategori efter denna vecka. Men jag har från första början av mitt bloggande bestämt att inte använda bloggen för diskussioner som bör vara interna i arbetslag och församlingsgemenskap (om än jag inte förmått följa den regeln till hundra procent).

Idag firade jag högmässa i Hertsökyrkan. Ovanligt kort predikan, tyckte några vid kyrkkaffet, men medgav sedan att dom klockat den till 17 minuter. Jo, det var nog ovanligt kort. Skälet: vi hade årsmöte för Frimodig Kyrka i Luleå stift* i Lycksele igår. Borta hemifrån mellan 07.15 och 24.00 under lördagen. Som vanlig (höll jag på att skriva) så funkade inte kyrkklockan när högmässan skulle inledas. Jag bad en av kyrkvårdarna säga till organisten att vänta två min med ingångspreludiet så att dom som är vana slinka in under ringningen skulle "hinna".

Fastlagssöndag betyder att man kan sjunga Litanian, vilket jag gjorde. Alltid lika roligt få sjunga den.

Nattvard i västlaestadianska bönhuset i dag, verkar det som, eftersom vår trogne vän därifrån som alltid dyker upp i kyrkan när det är bönhusnattvard var på plats i högmässan idag.

Efter en stunds vila hemma under eftermiddagen besökte jag mamma och visade bilder på

barnbarnet.**

Lediga dagarna under veckan skall ägnas åt undanbärande av möbler i hall och stora sovrummet så målare kan komma och spackla och sätta upp nya tapeter.***

* att Frimodig kyrka är den nomineringsgrupp som har roligast bevisades gälla även på stiftsnivå

** den korta kommentaren behöver ju ingen egen kategori! :)

*** jag har insett hur oerhört billigt det blir med rotavdraget. Tänk att på 11/2 dag få det gjort som skulle ta mig flera veckor, en stund här och en stund där.)

140308 Till himlen och tillbaka

heter en bok på drygt två hundra sidor som jag lånade hos goda vänner i går afton. Den tog inte lång tid att läsa. Det är en amerikansk neurokirurgs berättelse om en nära-döden-upplevelse han hade när han låg en vecka i koma pga en bakteriell hjärnhinneinflammation.

Mest gripande är för mig kanske delarna där han återberättar de anhörigas upplevelser av hopp och förtvivlan, bön och slutligen glädje när han kommer tillbaka till livet. Ge aldrig upp i bön! Hans upplevelser av det han mötte "på andra sidan" är betydligt mer svårbeskrivbart. Orden räcker helt enkelt inte till och ofta är det han minns alldeles för oformligt föratt låta sig beskrivas.

Som neurokirurg har han tidigare många gånger stött på patienters vittnesbörd om liknande upplevelser men han har aldrig kunnat sätta någon tro till dem. Istället har han lutat sig mot förklaringar att upplevelserna snarast är resultat av processer i hjärnan.

Efter sin egen upplevelse ändrar han sin syn. Han är övdrtygad om en andlig större verklighet och att medvetandet ligger boftom det fysiska. Efter sin sjukdom känner han som sin kallelse att övertyga människor om det - bl a läkarkollegor som tror så som han själv tidigare gjorde. I det syftet är boken skriven. Den innehåller därför en hel del argumentation mot förklaringsmodellerna att upplevelser av denna art bara är resultat av det som sker i hjärnan. När han i efterhand läst sin journal vet han ju att stora delar av hans hjärna var helt utslagen. Tyvärr - säger man som kristen - blir hans ord om den andliga verklighet han nu försöker övertyga om - också en aning "new age-iga".

Men identifikationen av hans medföljande "ängel" på andra sidan var givetvis rörande.

140309 Vad händer nu

inom frikyrkligheten och i svenska kyrkan?

Ulf Ekman lämnar Livets Ord och blir katolik. Man kan läsa hans egna ord i DN eller en intervju i Världen idag. I båda är det mycket intressant och riktig argumentation.

Livets Ords nuvarande förstepastor Joakim Lundqvist säger också i intervju i Världen idag att detta inte påverkar församlingens vägval utan att detta bara är makarna Ekmans eget beslut. Men det är klart: en liten omskakning i frikyrkligheten måste det ju bli när en av de mest profilerade företrädarna för ett alternativ till katolska kyrkan och andra historiska kyrkor nu själv ger upp med sitt alternativ. Man kan t ex kolla in ledaren i Dagen. Att han skulle återvänt till svenska kyrkan hade ju varit en möjlighet. Men knappast längre någon idé. Lika bra att gå hela vägen. Svenska kyrkan framstår ju alltmr som ett protestantiskt sidospår som förlorat kontakten med de livgivande källorna.

Visst har Ulf rätt när han i DN-artikeln uttrycker att hur mycket gott han än sett genom Livets ords verksamhet så har han till slut blivit övertygad om att han varit en del av den "protestantiska fragmentiseringen av kristenheten". Utan att berömma mig alltför mycket så tänker jag: om han bara lyssnat några minuter på mig när vi praktade tillsammans hösten 1978 så hade det inte tagit honom 35 år att komma till den insikten.

Idag var jag till Boden och fick för första gången se barnbarnet livs levande. Lite märkligt då att just idag påminna sig att barnbarnets moder, min äldsta dotter, döptes av Ulf Ekman. Hans första barndop bara några veckor efter hans prästvigning i svenska kyrkan.

140310 Kyrkopolitisk jordbävning

Det var Sievert Öholms ordval när han i morgon-TV kommenterade Ulf Ekmans beslut att konvertera. Då hade jag inte så fel i mitt inlägg igår.

Jag kan nog hålla med Öholm om att Ulfs vägval kan få vissa att känna sig svikna. Han har ju byggt upp en stor rörelse (större ute i världen än i sverige!) Och många har följt honom. Nu lämnar han dem. Åtminstone blir nog många förvirrade.

I lite mindre skala var vi nog ett antal som upplevde något liknande för trettio år sedan. Under sjuttioalet gick en ganska radikal ungdomsväckelse över Luleå stift med förgreningar på många håll i landet. Ledande gestalt var Bengt Pohjanen. Omkring 1980 började han allt tydligare ställa sig själv på sidan om för att några år senare konvertera. Nog var det också som att bli ställd som får utan herde för många. Kanske särskilt för ett antal i min generation som då blivit, eller var på väg bli, präster med Bengt som inspirationskälla och föredöme. Hur borde då Ulf agerat istället? Jag har inte svaret. Även präster som går i pension vetandes att en ny präst i något så när samma anda inte kommer att komma

140311 Förnyelse

sker just nu av hemmet. Igår hade jag en målare i huset som spacklade och tapetserade. I morgon kommer han igen och tapetserar det sista.

Idag har god vän hjälpt mig byta tvättmaskin. Ny inköpt på Elon och den gamla körd till återvinnningen på Kronan.

Idag anlände med posten även senaste numret av tidskriften Keryx med det ytterst intressanta temat "Sakrament och karisma". Undrar hur det ska gå med den tidskriften nu. Ska Ulf Ekman fortsätta vara redaktör efter sin konvertering? Får erkänna att jag läst den tidningen sedan starten för över tio år sedan. I den har man utan tvekan kunnat följa Ekmans andliga utveckling. Många är de gånger han skrivit utmanande om "pingst-karismatikerna" synsätt i olika frågor, vilka han ofta bedömt som förenklade, ofullständiga och ibland onödigt trångsynta. Ofta när jag läst honom har jag upplevt det lite falskt att han kommenterat och adresserat den anonyma och okända massan av "pingst-karismatikerna" och "väckelsekristna". Han borde oftare skrivit (eller i något sammanhang uttalat) "jag", detta är "min" brottning.

Nu är det kanske dags inviga nya tvättmaskinen genom att köra en tvätt. Nå, den gamla tvättade bra (ända tills motorn pajade) så jag är glad om "förnyelsen" återuppträtt

140315 Även här händer det grejer

I kyrkolivet i nejden alltså. Brukar ju inte skriva om jobbet. Men några små roliga skeenden kan man väl få dela. Vi hade s k Storkollegium i onsdags. En man från "stiftet" * kom och pratade om arkivering. En del tycker det är tråkigt. Jag får nog erkänna att jag kan uppfatta en viss angelägenhet i att vi dokumenterar och sparar material om det vi gör. Jag menar för framtida forskningens skull. Samtidigt kan man ju tycka att det vore enklare att nu ta reda på vad vi tycker och tänker. Nu medans vi finns i livet, istället för att någon ska sitta och gräva i våra arkiverade papper på landsarkivet i Härnösand om 100 år. Men låt vara.

Vi fick också en liten snabbgenomgång av kyrkohistorien från reformationstidevarvet och framåt blandat med statens och ämbetsverkens utveckling. Där någonstans hör ju behovet av arkivering av kyrkligt diverse hemma. En power-point fick vi se med några årtal. Där nämndes bland annat reformationsriksdagen 1527 men det roliga var att ordet var felstavat så det stod reformationsriskdagen. Det var lustigt tycker jag.

Kollegiet avslutades med att domprost Charlott gav div info varav det sista var lite "personalfrågor". Efteråt sa jag till henne att jag satt på helpänn och väntade på beskedet att kyrkorådet beslutat köpa ut mig för tre årslöner.

- Nej, du är alldeles för lite besvärlig och på tvären, sa hon efteråt när jag berättade om mina tankar. Undrar om det är på bloggen jag ska höja besvärlighetsnivån eller om jag får ta det på något annat sätt.

Prästkollegium följde där sommarseministrarna meddelades. Jag blev nöjd. Tror de flesta blev det. Lunch tillsammans med två kollegor vilka började samtala om att det snart är dags för en ny personalresa. Cypren var deras förslag och hade dom bara tagit dessert också så hade hela resan blivit färdigplanerad.

Vid alphakvällen talade jag i sättningsgruppen om gudstjänsten. Torsdagen innebar ekumenisk pastorssamling. "Oj, då föddes jag" så yngre kollega i stor grannförsamling när jag berättade vilket år jag prästvigdes. Dags för pension, helt klart! Idag på aftonen hade vi en samling med middag (tacos) och en enkel familjegudstjänst i Hertsökyrkan. Roligt att vi fick vara flera i arbetslaget tillsammans, vi som annars inte jobbar så mycket ihop. Det hela gav mersmak. Kanske försöker vi i framtiden utveckla det enligt Messy church-konceptet.

Senaste numret av Keryx blev också läst under veckan. Intressant. Förnyelsen fortsätter - i huset. Nu tänker jag lägga nya golv i hall och kök.

* varför talar vi alltid om de stiftsanställda och de om sig själva som om dom är från stiftet.

Dom är väl för allt i världen från Stiftskansliet eller stiftsorganisationen. Jag är faktiskt också från Luleå stift även om jag jobbar i Domkyrkoförsamlingen. I vart fall är jag inte från Härnösands stift.

140322 **Att inte konvertera till Rom**

Vid några tillfällen under denna ringa bloggs existens, när jag på något sätt berört Rom eller den romersk-katolska kyrkan, och gjort det utan beledsagande uttryck för traditionell "protestantisk" ryggmärgsreflex-negativ attityd, så har jag blivit överöst - nå, det var ett starkt ord, kommentarsfältet är ju normalt inte överfullt - med kommentarer där kommentatorerna känt anledning förse mig med argument för tron på den romersk-katolska kyrkans fördärvlighet. Ibland sakliga men långrandiga, ibland förande väl långt på sidan om mina egna skrivelser, ibland hätska, någon gång riktigt osakliga och tråkiga.

Varför, undrar man stilla. Det verkar som om folk uppfattar mig som romersk katolik - det är jag inte - eller som att jag skulle plädera för konvertering till Rom. Har jag någonsin gjort det? Det tror jag inte. Det jag har gjort är väl att jag sagt att OM situationen skulle bli sådan att man inte kan vara kvar i svenska kyrkan - för sanningens skull, för sin egen trovärdighets skull, eller för sin salighets skull - då skulle jag hellre krypa inåt på min gren på det kyrkliga trädet och gå till en äldre kyrka - och den romerska är ju de facto en sådan - än att gå till "nybildad" ännu mindre sekt på den lutherska grenen. Men det är skillnad på vad man - eventuellt - kanske skulle tänkas göra i det man upplever som en nödsituation och vad man gör i lugn och ro när alla alternativ är öppna.

Nå, för att lugna alla läsare som oroar sig för att jag ska följa i Ulf Ekmans fotspår bara så där så länkar jag nu till en blogg där man kan läsa argument för att inte bli romersk katolik. Lungt och sakligt och helt utan den hätska ton som tyvärr ofta präglar dylik argumentation. Och med erkännande av allt det som vi är överens med Rom om, vilket faktiskt är det mesta i kristendomen! Bloggen skrivs av Anders Gerdmar, f d präst i svenska kyrkan, nu sedan många år ansvarig för Livets Ords teologiska seminarium. Vi lärde fö kända varandra under gymnasietiden och åren strax efter då vi var aktiva i KGF*.

* Kyrkliga GymnasistFörbundet

140323 **Dear future mom**

Tror knappast att alla läsarna också läser bloggvännen och Frimodig Kyrka kompis Per-Eric Simmas blogg. Men nyligen hade han på sin blogg en film med samma namn som rubriken ovan (hans inlägg heter "Ta inte bort mig".) Ytterst fin och nödvändig film.

Men jag slutar mitt inlägg på samma sätt som Per-Eric slutar sitt: "näsduk rekommenderas".

140324 **Biskopsbesök (av anmälaren feldaterat 14 mars)**

Men inte av någon av svenska kyrkans officiella biskopar. Men likväl av en riktig biskop i svenska kyrkans tradition eller representerande det icke officiellt erkända men likväl existerande fria stiftet i svenska kyrkan: Göran Beijer, biträdande biskop i Missionsprovinserna. Första gången jag träffade Göran Beijer måste varit under studietiden. Bl a minns jag att han var vikarierande ansvarig för gudstjänstlivet i St Ansgar samma tid som jag praktade*. Vi var då en grupp prästkandidater som fick låna nyckel till kyrkan så vi extra kunde öva en del av det vi lärde oss på dagarna, bla nattvardsdistribution - men givetvis bara vatten i kalken. En av dem som var med var fö Ulf Ekman.

Men det var under de år då jag var dekan i Synoden som jag på allvar lärde känna Göran. Han var dekan i Stockholm och vi har åkt både till England och till Rom tillsammans. Efter synodären har vi fortsatt hålla kontakt då tillfälle givits. [Har jag i någon intrikat fråga behövt ett biskopligt råd har jag ibland ringt biskop Göran.](#)

Man börjar känna sig lite som kristen kines: officiellt tillhör man en öppet synlig kyrka men underjordiskt finns även andra lojaliteter och förtroenden.

den sk prakten - praktisk-teologisk övningskurs som det då hette - är den allra sista delen av prästutbildningen där man lär sig själva prästhantverket: hur man delar ut nattvard, hur man håller barnet med en hand vid barndop utan att tappa det i golvet mm

140327 **Ulf Ekmans memoarer**

har jag läst på ledig tid denna vecka. Ja, alltså de två band som hittills kommit ut. Del ett hans uppväxt och studietid och åren fram till Livets Ords bildande 1983. Del två resten av åttioalet, de åren då Livets ord stabiliserades men också var utsatt för en oerhörd kritik.

Man kan ju inte annat än imponeras av det stora arbete som dragits igång och då väntar man fortfarande på del tre där de stora internationella missionsinsatserna ska beskrivas. Skulle vara intressant få diskutera memoarerna med någon av dem som var mer aktivt kritisk mot Livets Ord under åttiotalet. Hur skulle en sådan reagera inför Ulf's ord idag? Är Ulf ärlig i sitt erkännande av de fel som förekom eller slätar han över? Jag vet inte riktigt. Jag har egentligen alltid varit glad att jag befann mig i norrland under åttiotalet för då blev jag aldrig på allvar "tvungen" att ta strid mot Livets Ord. När Ulf under senare år börjat komma tillbaka till en kyrkligare fälla så kan jag känna samma goda relation till honom som på slutet av sjuttiotalet.

En tragik att en så driftig persons resurser inte fick komma kyrkan till godo. Men hade det varit möjligt? Hade Ulf tillräckligt kunnat underordna sig för att rymmas i en kyrklig struktur? Hade kyrkan velat och kunnat ge honom det nödvändiga utrymmet?

När han nu meddelat att han konverterar till Rom så har han beklagat att han bidragit till den "protestantiska fragmentiseringen av kristenheten" men i memoarerna står han fortfarande för att bildandet av Livets Ord var nödvändigt. Det är ju detta man inte riktigt får att gå ihop. Under sin tid som studentpräst upplevde Ulf och hans fru en kallelse att bli missionärer i Bangladesh. Istället kom suget till Kenneth Hagins bibelskola i USA och därefter Livets ord i Sverige. Var det rätt val? Vad hade hänt om han farit ut som missionär i unga år? Hade han undvikit sitt bidrag till fragmentiseringen men likväl "bakvägen" kunnat betyda lika mycket i Sverige? Jag minns när Livets Ord grundades och man hörde att Ulf sade att han uppfattat Guds tilltal att ta detta steg att jag aldrig riktigt kunde tro det, eller kanske inte ville tro det!. Jag minns att jag tänkte: frukterna får bedömas i ett evigt perspektiv, kanske vinsten i frimodighet som den nybildade församlingen kan vinna uppvägs av de negativa följderna av splittringen. Vem ser om det i slutänden blir plus eller minus? Eller är det så att också det som kortsiktigt av vissa betraktas som negativt i långa loppet kan bli ett positivt bidrag till helheten om den får leda som ser och vet allt och som har dåtid och nutid och framtid i sina händer.

Men nog skulle vi i de traditionella kyrkorna verkligen behöva mer av den gå-ut och-erövravärlden-mentalitet som präglade Livets Ord. Med spännig väntar man nu på del tre - och fyra måste det väl också bli.

Och så till sist får man väl - för att även ge läsarna en numera sedvanlig Rom-hänvisning - säga som vi brukar i dylika diskussioner: om Ulf varit romersk katolik så hade man ju "bara" kunnat kanalisera hans engagemang i en nybildad orden, ungefär som Fransiskus och fransiskanerna. Men dom hade väl inte kunnat heta ulfianer?

140331 Detta står jag inte bakom

Det är allmänt känt - för dem som har minst elementär kunskap om skeendet - att vår biskop i Luleå stift var en av tre biskoper som aktivt motsatte sig 2009 års kyrkomötes beslut att införa vigselmöjlighet i kyrklig regi även för par där båda parterna är av samma kön.

De tre biskoparnas reservation i kyrkomötets Läronämnd var teologiskt skarp även om språket och ordvalet givetvis var lugnt och sansat.

I personligt samtal med biskopen en tid därefter har präster på direkt fråga till biskopen fått positivt svar att det är tillåtet att som präst i svenska kyrkan omfatta kyrkans gamla tro i denna fråga, dvs tron att äktenskapet är avsett för en man-kvinnarelation - och att ge uttryck för den tron! Den s k väjningsrätt som kyrkomötet medgav, vilken innebär att präster har rätt avstå från att utföra vigslar av enkönade par, innebär alltså inte bara att man har rätt att väja i tysthet men inget säga i övrigt, utan man har rätt att ge uttryck för sin uppfattning i samtal, opinionsbildning, predikningar, undervisning, konfirmationsundervisning mm utan att därför uppfattas som illojal med svenska kyrkan. Kort sagt: svenska kyrkan har i praktiken två parallella uppfattningar i denna fråga.

Med detta biskopens tydliga stöd i ryggen vill jag härmed ge uttryck för att jag inte står bakom det som i realiteten uttrycks genom det församlingsblad, Kyrknyckeln, som nu i dagarna utdelas till alla hushåll i de två stora församlingarna i Luleå. Förstasidan pryds av en bild av två unga kvinnor - båda klädda i brudklänning - i samband med deras kyrkliga vigsel. Eftersom bladet sprids vitt och det i praktiken är "enögt", som om det bara skulle rymmas en hållning inom svenska kyrkan i denna fråga, vilken alla kyrkoanställda i staden i praktiken blir förknippade med, med eller mot sin vilja, så måste jag, i de sammanhang jag kan, ta tillfället att "reservera mig". Givetvis gäller min "reservation" inte någon särskild markering mot de

enskilda personer som avbildas utan det faktum att [publicerandet av denna bild på församlingsbladets framsida innebär en tydlig ideologisk markering avsedd att påverka läsekretsen. Jag ger inte detta mitt stöd](#). Om man velat ge ut ett nummer på temat "samlevnad" som verkligen skulle beröra den stora delen av befolkningen och samtidigt ge uttryck för det som är det unika kristna bidraget i dessa sammanhang så hade det funnits mycket att skriva om äktenskapet, barnen och deras fostran, hur trasiga äktenskap kan repareras och ge en positiv målbild för den stora gruppen människor. Församlingsbladets utformning kan inte uppfattas på annat sätt än som en anpassning och följsamhet till det för dagen politiskt korrekta. Något annat och högre är definitivt kyrkans kallelse.

Under eftermiddagen denna dag (söndag) besökte jag även Fridsförbundets (östlaestadianerna) bönhus och lånade efter gudstjänsten predikstolen för att berätta samma sak som jag här skriver. Jag uppmanade också de kristna att fortsätta tro Guds ords vägledning: äktenskapet är för man-kvinna och kyrkan saknar Guds mandat att välsigna andra relationer. I sammanhanget bad jag även i en bön att församlingsbladets opinionsmässiga påverkan på församlingsborna ska minimeras och att människor ska stå fast vid det som dom innerst inne anar är riktigt: att det är Guds mening att äktenskapet ska vara en relation mellan en man och en kvinna.

I Fridsförbundet tog jag även tillfället i akt att säga att både kyrkas/församlings såväl som enskild kristens relation och attityd till alla som bär en homosexuell läggning ska präglas av kärlek och omsorg och förståelse för den särskilda - och många gånger svåra - situation som det innebär.

Utän att i övrigt binda prästkollegan och vännen Erik Johansson till mina skrivelser så länkar jag här till hans blogg Prästerik. Se särskilt inlägget Frustration från 24 mars 2014. Läs gärna vad Erik skriver. Själv bärande homosexuell läggning har han valt celibatets väg och skriver i dessa frågor med en ödmjuk och mild ton som är väl värd att ta del av.

140331

Allt fler kvinnliga präster

eller "prästvigde kvinnor", som dom själva vill kallas, blir det nu i kyrkan läste jag i fredagens Norrbottens-Kuriren då jag en sväng var in på Biblioteket i Kulturens hus. 40 % av prästerna i Luleå stift är idag kvinnor. Prästutbildningarna domineras idag av kvinnor, ca 70% av prästkandidaterna är kvinnor. I åtminstone ett stift har det redan tippat över till kvinnornas sida. I Stockholms stift är redan över hälften av prästerna kvinnor och situationen är sådan att man tvingats börja uppmana församlingarna att mer aktivt försöka få män att söka till prästutbildningen.

Trenden är klar: om ytterst kort tid kommer majoriteten av präster i landet att vara kvinnor och sedan kommer deras andel av den totala prästkåren att stadigt öka under överskådlig framtid. Nu vet ju alla att om man vill veta var vi kommer att befinna oss om ett antal år så är det viktigare att titta på trenden än att se på hur det är just nu. Att obalansen snabbt kommer att tippa över till kvinnornas sida beror inte bara på att det prästvigs fler kvinnor utan också på att det länge än kommer att pensioneras fler män varje år.

Om det nu är så som alla intervjuade i Kurirens artiklar - biskopen, prästen Victoria Svärd och stiftsadjunkten Annika Nordeqvist (ansvarig för prästrekryteringsfrågor) - säger: det är viktigt med både män och kvinnor i prästjobbet och som kyrkoanställda; varför tar kyrkan då inte det på allvar? Varför är allt jämställdhetsfokus i svenska kyrkan bara inriktat på fler kvinnor som präster och fler kvinnliga chefer när det verkligen stora problemet är bristen på män?

För att ge konkretion åt mina tankar ska jag ta min egen arbetsgivare - Luleå

Domkyrkoförsamling - som exempel. Jag räknar nu personalen ur minnet, så jag kan utan vidare ha glömt några (ber om ursäkt!), men det påverkar knappast slutresultatet. Jag utelämnar även kyrkogårdsförvaltningen* med all dess personal eftersom jag inte känner till alla där lika säkert (eller kanske snarare: ännu mer osäkert). Alltså, sålunda fördelar sig personalen - alla kategorier - i en modern stor svenskkyrklig stadsförsamling när man delar upp dem efter kön.**

"Kärnverksamheten" ***

präster: män 4 kvinnor 7

diakoner: män 1 kvinnor 7

musiker: män 3 kvinnor 4

pedagoger: män 0 kvinnor 13

S:a: män 8 kvinnor 31

"Stödet" ****

kök/städ/vaktmästar-personal*****: män 6 kvinnor 8

administration, exp mm: män 2 kvinnor 11

S:a: män 8 kvinnor 19

Totalt: män 16 kvinnor 50 *****

Som sagt, reservation för felräkning då jag tar detta snabbt ur minnet. Men även om min felräkning skulle vara så mycket som 25% i vardera gruppen (det är den inte!) så är obalansen ändå stor.

Frågan kvarstår: när ska vi se sanningen i vitögat och sluta se fler kvinnor i prästrollen som den allt överskuggande angelägna jämställdhetsfrågan? Och när ska media börja se att det finns andra "problem" i kyrkan att adressera än 10%-enheter färre kvinnor i prästerskapet.

* eller Griftegårdsförvaltningen som det numera officiellt heter här

** enligt Svenska Kyrkans Unga ska man ju numera även respektera att en människa vill avstå från att räknas tillhörig till ett traditionellt kön så jag tänkte först även ha en tredje spalt för "inget kön" men då jag inte vet om någon sådan arbetskamrat så avstod jag en spalt där det skulle bli noll på varje rad. Men den saken ändras kanske när dagens KU:are börjar bli kyrkoanställda om 5-10 år.

*** och **** att dela in personalen i "kärnverksamheten" och "stödet" är inget jag hittat på utan är benämningar som församlingsledningen själv introducerat och använt i flera år

***** här har några kombitjänster varför jag inte vill särskilja de olika inriktningarna, men helt klart dominerar män vaktmästardelen och kvinnor kök och städ

***** i efterhand har jag räknat med ytterligare personer som jag kommit på att jag glömt men det har bara gjort slagsidan åt kvinnohållet ännu större! Och nu har det hänt igen, kom på ytterligare två. Det blev två plus till på kvinnosidan.

140405 Vad händer till påsk

Alltså i Hertsökyrkan, den kyrka där man väljer att gå om man nu råkar bo i tillräcklig närhet.

Skärtorsdag kl 19 mässa* TL, efter mässan klär vi av altaret

Långfredag** kl 11 gudstjänst BN

kl 15 andakt i Jesu dödsstund BN

kl 18 andakt Jesus läggs i graven BN

Påsklördag kl 11 andakt Jesus vilar i graven BN

Kl 18 Knytkalas. Ta med något ätbart så samlas vi och äter och har trevligt.

Påskdagen kl 11 högmässa BN, vi dukar altaret och pryder kyrkan i samband med mässan

Annandag påsk kl 18 mässa MR

* mer högmässa än veckomässa. Skärtorsdagen är en kyrklig helgdag även om lagen tvingar oss arbeta under dagen

** man kan tillbringa hela långfredagen i kyrkan i bön eller samtal ev varvat med promenader. Man kan också åka hem och återkomma till de andakter man önskar.

Långfredagen är egentligen total fastedag enligt gammal traditon men dryck och enkelt tilltugg kommer att finnas i kyrkan för den som behöver och önskar men det festliga kyrkkaffet sparar vi

Präster: BN Bo Nordin, MR Mats Reimhagen, TL Torbjörn Lindahl

140414 Tyvärr

blir det inget. Skrev nyss ett långt inlägg, men av helt oförklarlig anledning försvann det. Orkar inte skriva igen.

140415 Ej borttappat inlägg

Skrevet direkt i bloggen helt i strid med min gamle kamrats goda råd.

Efter fullbordad arbetsdag infann jag mig om kvällen till passionsandakt i Domkyrkan. Det är biskopen som leder dem i dagarna tre. Ingen tvekan om att vår biskop befinner sig på rätt plats i livet när han står i predikstolen. En annan biskop har jag också talat med idag. Ringde Göran Beijer för att få dryfta några frågor angående skärtorsdagsmässans utformning. Lite prat om annat blev det också. Lite prat blev det också med min chef domprost Charlott efter kvällens andakt. Jag undrade om jag inte börjat tjäna ihop till ett avgångsvederlag nu när jag på bloggen skrivit att jag inte kan stå bakom det som min arbetsgivare offentligt presenterar via församlingsbladet.

- Nä, det var ju väntat. Kom med något mer provocerande, tyckte hon.
Håller jag på att tappa stinget? För knappt två årtionden sedan räckte det ju i stort sett med att jag existerade för att jag skulle få massmedia och alla arbetskamrater på mig.
I inlägget som försvann igår kväll hade jag skrivit lite om palmsöndagens familjegudstjänst och om att jag efter en sjukkommunion på ett äldreboende for och besåg barnbarnet i Boden. Men det ids jag inte upprepa. Inte heller upprepar jag att jag igår gjorde lite småjobb i huset för att inför påsken få någotsånär ordnat efter golvlägningsarbete. Men däremot kan jag upprepa att jag också är i behov av ny spis och står i valet mellan en vanlig och en induktionsspis. Det senare är väldigt finurligt fick jag se när jag besökte vänner som har en dylik vilka kunde demonstrera dess finesser för mig, men den är farlig kunde en annan vän upplysa mig om pga att det är en massa strålar (eller magnetfält) kring den. Fick även från annat håll höra att gravida kanske ska undvika köksarbete vid en dylik. Men chansen att jag - som man - ska bli gravid får väl anses vara mikroskopisk, även om vännen Andreas enträget påstår att sådant nu hör till det möjliga inom svenska kyrkan (som jag fortfarande tillhör). Har kära läsarna någon uppfattning om saken (om induktionsspisar alltså, inte om män som föder barn!), undrade jag i inlägget som försvann. Den undringen kvarstår.
En snabbtur till Duvans bokhandel i Piteå blev det också igår eftermiddag tillsammans med två vänner. Där köpte jag del två av Gustav Aréns historik över den evangeliska kyrkan i Etiopien. Visste inte ens om att det fanns en del två trots att den utkom redan 1999. Del ett fick jag direkt av författaren 1978 då vi lärt känna varandra som boende i samma trappuppgång på Tegnégatan i Uppsala.
Resten av stilla veckan blir det mest mässor. Skärtorsdagsmessa och mässa på äldreboende och sjukkommunioner - en av prästtjänstens absolut finaste uppgifter.

140416 Jo jag är nog för mesig och slätstruken

Trodde visserligen ett tag att jag var nog skarp när jag skrev att jag inte kunde stå bakom det som förmedlades genom lokala församlingsbladet Kyrknyckeln.
Men ack. [Bara en mild västanvind är jag. Det inser jag när jag läser Dag Sandahl.](#)

140417 Fyra mässor på trettio timmar

Blev det. Andakt med mässa på äldreboende igår, därefter mässa i ett hem. Idag i ett hem under eftermiddagen och sedan ordinarie skärtorsdagsmessa i kyrkan. Helt klart roligare än sammanträden. Måste nog börja uppfatta det som ren nåd att kyrkomötet sedan snart 17 år tillbaka lagt hinder ivägen för karriären så man inte kan bli kyrkoherde. Dessutom behöver man ju inte ta något ansvar för församlingsblads utformning.
I lördagens Norrbottenskuriren var det en artikel om församlingsbladet som "kommit ut". De två redaktörerna och ansvarige utgivaren kh Marklund uttryckte samfällt att reaktionerna varit mest positiva. Det inspirerade mig att skicka ett brev - har inte hunnit än men lovar att det kommer - där jag ska berätta allt som vi vanliga anställda fått möta, vi som befinner oss närmare golvet i mer jämställd position med s k vanligt folk. Mest positiva reaktioner?
Befinner vi oss på olika planeter?
Ovanligt många på mässan i Hertsön. Nästan 60 personer enligt vaktmästaren. Nu ser vi fram emot att få följa Frälsaren nästan timme för timme. Långfredag kl 11, 15 och 18; påsklördag kl 11.
En nyinflyttad koptisk famij som deltog i mässan fick också information om andakterna under långfredagen. För dem verkade det vara den naturligaste sak i världen.
Flera anmälde också intresse för knytkalaset på lördag kl 18. Verkar bli en trevlig fest.
Välkommen även oanmäld.

140418 Långfredag

går nu mot sitt slut. Tidigt började dagen för mig då jag får allt svårare sova ut på morgonen när solen lyser. En tidig morgonpromenad blev det. Och precis som många gånger förr fick jag anledning begrunda hur mycket pant -burkar och flaskor som folk dräller omkring sig vid vägkanterna. När nu solen och värmen gjort sitt på drivorna syntes det ännu tydligare. Väl hemkommen efter promenad kunde jag inte låta bli göra rundan ett varv till - med cykel denna gång och medhavande några plastkassar att samla i. 53 burkar och flaskor blev dagens skörd. Inte så illa för en som ser fram emot att snart vara fattig pensionär.
Övriga dagen i Hertsökyrkan. Gudstjänst 11 och andakter 15 o 18. Allt lett av kollegan Bosse.

Däremellan samvaro, samtal och bön i kyrkan. En liten grupp var i kyrkan hela dagen, andra stannade del av dagen eller kom och gick i olika omgångar. Domprosten med två äldre barn dök upp under del av eftermiddagen. Deras närvaro inspirerade till uppbyggliga samtal med flera gripande vittnesbörd. [Är nästan beredd hålla med arbetskamrat som för en tid sedan uttryckte att det verkar som om vi fått en kristen domprost.](#)

Under dagen tog jag mig också en stund att skriva det utlovade brevet till ansvariga angående senaste numret av församlingsbladet. När helgen är över och jag känner mig tämligen säker på att de läst det ska jag lägga ut det på bloggen.

140419 Påsklördag

Blandning av andligt och världsligt. Däckbyte på två bilar. Ena på förmiddagen, andra på eftermiddagen.

Kl 11 var det Kristus-vilar-i-graven-andakt i kyrkan. Och på aftonen samlades vi till knytkalas för andra året i rad. Dubbelt så många detta år. Och nästan alla tog ju med så mycket mat att det skulle räckt till alla. Nä, nu överdriver jag lite, men man behövde inte gå hem hungrig.

Glädjande att något kan ske i församlingen utan att det fastslagits i verksamhetsplanen för ett år sedan och utan anställda som var där på arbetstid, ja, till och med utan "frivilliga".

I svenska kyrkan! Var det någon som trodde att undrens tid var förbi?

Flera som går eller gått i Alpha var med. Några också med anhöriga. Det visar sig vara sant det som sägs i alpha-reklamen. Man får nya vänner.

140420 KRISTUS ÄR UPPSTÅNDEN

Ja, han är sannerligen uppstånden!

Så ljud ropet tre gånger i samband med att påskljuset tändes ute på kyrktorget inför dagens högmässa i Hertsön.

Sedan gick vi in i kyrksalen under klockringning och startade sedan på allvar med psalmen Upp min tunga...147. Mässan leddes av Bosse assisterad av Lars-Gunnar.

Från kyrkaffet smet jag dock snabbt för att hämta upp mamma och tillsammans körde vi mot Boden. Vid notviksrondellen noterade jag att jag fick en polisbil bakom mig. Aj, aj, hann jag tänka, nu kommer vi i sista minuten till dopet.

Men polisen svängde av i Gammelstad så inget hindrade att vi kom i god tid till Överluleå kyrka för dop av mitt första barnbarn. Dopet förrättades av kollegan Helge Stålnacke som gjorde det på ett fint och personligt sätt. Självt var jag bara glad att dottern valt att inte tillfråga mig så jag fick koncentrera mig på att vara morfar.

Roligt också att få se alla sina egna fyra barn samtidigt. Det blir inte så ofta numera.

Nu återstår bara annandagen innan helgen är slut. Tur att man får fira mässa en dag till, då har man kanske en sportslig att kunna svälja det stora att

KRISUS LEVER.

Och att barnbarnet genom det heliga dopet blivit förenad med Honom som är den Levande. Det känns tryggt.

140422 Jag erkänner

Jag gick inte i gudstjänst på annandagen. Anser mig visserligen därmed vara ett dåligt föredöme i princip - annandagar är gudstjänstdagar, men just i detta fall anser jag att det fanns förmildrande omständigheter. Hade några av barnen på besök på eftermiddagen och då äldre sonen framåt aftonen fått igång mig i ett synnerligt givande samtal så ansåg jag att det fick gå före det planerade gudstjänstbesöket i kvällsmässan i Hetsön. Vi ses ju inte så ofta eftersom han bor i Stockholm och bara var hemma kort för systersonens dop. I dag f m har han återvänt.

Min pappa brukade medan han levde - apropå annandagar - understundom citera sin tidigare kollega, tillika förste rektorn på Hållands folkhögskola Lage Eklöv, som lär ha uttryckt ungefär "Gud skapade under srx dagar, sedan vilade han och gav oss en vilodag men annandagar är människors påhitt".

I mitt föräldrahem togs dock inte dessa ord normalt som intäkt för att strunta i gudstjänst på annandagar, även om viss barmhärighet kanske kunde visas mot barn som blev less efter att ha gått flera dagar i rad i kyrkan, men också den "sabbatsstämning" som normalt präglade söndagen med total frihet från praktiskt arbete kunde det kanske ruckas något lite på.

Den senare "rätten" utnyttjade jag igår och sopade lite grus från gångvägen framför huset.

Nu ska ingen tro att jag upplever ordningen med gudstjänst och arbetsvila under sön- och

helgdagar som ett tvång. O nej, jag ser det som ett stort privilegium.

140422 **Reaktioner på Kyrknyckeln**

Så här skrev jag till ansvariga efter det att Luleås församlingsblad "Kyrknyckeln" blivit omtalat i Norrbottens-Kuriren lörd 12 april som ett församlingsblad som "kommit ut" och de ansvariga uttryckt att de flesta reaktioner varit positiva.

Kyrknyckelns redaktörer och ansvarige utgivare; domprosten för kännedom

Reaktioner på senaste numret av Kyrknyckeln

I lördagens artikel i Kuriren uttalade ni att reaktionerna på senaste Kyrknyckeln varit till största del positiva. När jag läste det höll jag på att sätta kaffet i vrångstrupen och undrade om vi alls befinner oss på samma planet.

De reaktioner jag mött har helt varit präglade av sorg, besvikelse, ilska, uppgivenhet. Denna skillnad kan jag i ock för sig förstå. De som befinner sig högre upp i hierarkin och som uppfattas vara ansvariga i en organisation möter aldrig lika direkt de kritiska reaktioner som kan finnas bland människor "på golvet".

De som anförtrott sig till mig har dels uttryckt en sorg över att ett nummer av församlingsbladet i fastetid och inför påsk är så tomt på material som handlar om detta det mest centrala i den kristna tron. Dels har de varit ledsna över att de som kristna bekännare i världen inte får bättre stöd av sin kyrka i sitt kristna vittnesbörd. Kyrknyckeln kunde ha innehållit något som gett anledning till ett samtal om Jesu betydelse i våra liv.

Sorgen och besvikelsen kan givetvis också knytas till i första hand omslagbilderna som uppfattas som mycket tendentiös och som ett tydligt propagerande för ett synsätt som sannerligen inte är enhetligt i den kristna gemenskapen. [Tanken att man kan utvidga äktenskapsbegreppet på ett sådant sätt att det även inkluderar par där båda parterna är av samma kön, är lång ifrån på allvar mottaget bland vår kyrkas "kärntrupper" oavsett vilka majoriteter saken får i våra kyrkopolitiska beslutsförsamlingar.](#)

Exempel på reaktioner som delgivits mig:

- riva sönder ett ex av församlingsbladet öppet på ett kyrkkaffe
- gömma undan församlingsbladet i kyrkan genom att lägga det upp och ner på bokbordet eller dölja det med annat material
- ta med sig flera ex hem varje gång man besöker kyrkan för att de ska ta slut så fort som möjligt
- slängt bort församlingsbladet i hemmet så att barnen inte ska se det
- uttalande att man ska (eller redan har gjort det) höra av sig till någon av er eller till domprosten
- helt enkelt bara att man uttryckt sin besvikelse

Jag avser nu inte att bedöma riktigheten eller rimligheten i dessa ageranden och vill långt ifrån vara någon betygsättare men jag kan gärna erkänna att när jag hört talas om dess reaktioner så har det inte varit angeläget för mig att komma med förmaningar.

Bland de som reagerat eller vidarefört reaktioner till mig finns ett flertal anställda, f d anställda, kyrkorådsledamöter, gudstjänstfirare och besökare vid andra verksamheter.

Jag har nu kanske inte någon stor förväntan att dessa mina ord på allvar ska påverka våra församlingars inriktning. 35 år i kyrkans tjänst har lärt mig att kritik och opinionsyttringar som kommer från det som uppfattas som mer "konservativt" kyrkligt håll – dvs från fel håll – oftast blir negligerat och obeaktat.

Men jag vill ändå – för sanningens skull – att ni inte ska kunna säga att ni inte visste.

Långfredagen 2014

Torbjörn Lindahl

Komminister i Luleå Domkyrkoförsamling

Så skrev jag alltså. Viss intern mail-växling har följt men den publicerar jag givetvis inte. Men mina egna ursprungsord anser jag att jag äger så dem kan jag publicera utan att därmed göra något otillbörligt eftersom det jag kommenterar är ett offentligt församlingsblad och en öppen tidningsartikel.

140424 **Nu har jag konverterat**

Eller kanske konverterats. I hjärtat.

Elkonverterat.

Fick ett ihållande förmaksflimmer vid midnatt igår

Nå, till slut blev beslutet att häva det med hjälp av s k elkonvertering vilket skedde vid 16-tiden idag. Det gjordes ju medan man var nersövd några minuter så man märkte inget. Men hjärtat hade reagerat helt enligt plan och hoppat in i jämn rytm på stuts.

När jag vaknade upp ur den korta sömnen som bara varade några minuter så trodde jag att jag sov it i timmar. Det föranledde min chef domprosten att, när hon senare ringde för att kolla hur jag mådde, uppmana mig skriva en bok om "tid och evighet".

Visst är det sån't man blir ärkebiskop för? Självtänker jag i helt andra banor. En bidragande orsak till flimmer i hjärtat kan vara stress. Bäst kanske undvika dylikt tex genom att inte så mycket engagera sig i kritik av församlingsblad och annat. Man borde kanske bli en totalt vanlig main-streampräst som inte på något sätt sticker ut hakan. Det vore kanske bäst för hjärtat anförtrodde jag domprosten. Eftersom jag inte berättar vad hon svarade på det så ser jag fram emot att min gamle kamrat skiftar färg igen och nu blir en lila gris.

140425

Första MC-turen

för året blev det idag. Raka vägen till OK för att kolla däck och pumpa i lite luft. Se'n till stan-Bergnäset-Gäddvik, ut på E4 fram till Bodenvägen, in mot stan igen och ut till Hertsön. Väl framme vid kyrkan insåg jag att jag glömt nycklarna så jag fick ringa vaktmästaren (Gud vare tack för mobilerna!) och be henne komma och låsa upp. Sedan hade jag en träff med några personer som alla gått vår alpha-kurs (fast vid olika tillfällen) och som valt att vuxen-konfirmera sig. Då blir det lite extra undervisning.

Efter kofirmandlektionen blev det lite ytterligare onödigt MC-körning. Först upp på Ormberget där jag övade lite svängar i lågfart på den stora parkeringen. Sen mot Persön via Sinksundet-Bensbyn. På den biltomma vägen kunde jag använda några raksträckor till att öva lite inbromsning. Vid macken i Persön stannade jag för att byta till varmare handskar. Passade på värma händerna på motorn. E4 igen, söderut denna gång, av vid Rutvik för färd hem till Porsön.

Summa ca 9 mil. Fullständigt i onödan! Fast å andra sidan har jag ju klimatkompenserat under stora delar av vintern då jag åtskilliga gånger tagit bussen till jobbet när jag lika gärna kunnat åka bil :)

Glädjen i körningen finns kvar. Nu gäller det bara att få sig några mil till innan torsdag då det är första maj-rundan. Ser fram emot att möta min gamle kamrat på Storgatan i Älvsbyn.

140428

Änkans skärv

Har jag berättat om den? Jag tror det men fann inget när jag försökte leta bland gamla inlägg så då skriver jag (igen?).

För nu rätt många år sedan var vi en liten grupp ur gemenskapen i Hertsökyrkan som ville ge ekonomiskt stöd till en (gömd) flykting som väntade på uppehållstillstånd. För att ge det hela nödvändig organisation grundade vi på enklast möjliga sätt en liten förening som vi kallade Änkans skärv (vi ångrade oss nästan när vi insåg att det på modernt engelsktinfluerat språk skulle bli "Ankans skarv" men då var det försent) för att hantera insamlandet av pengar.

Efter en tid fick den asylsökande uppehållstillstånd och sin försörjning mer tryggad. Ungefär i samband med detta råkade några medlemmar i föreningen komma i kontakt - fullständigt slumpartat - med en asylsökande familj i Skelleftetrakten som var i ett mycket svårt läge. Vi beslöt skänka våra pengar till dem och styra vår lilla hjälpverksamhet åt det hållet. Så småningom blev ett antal personer i Skellefteå engagerade på olika sätt och efter en tid hade deras hjälpverksamhet vuxit så mycket att det var lika bra att dom tog hand om det i egen regi. Alltså bildades Änkans skärv, Skellefteå. Den föreningen har några tiotal medlemmar, en styrelse och en ordentlig verksamhet tillsammans med åtskilliga understödjare. Verksamheten har vuxit och man har under åren kunnat ge hjälp åt många behövande. Vi från Änkans skärv i Luleå (vi har aldrig varit mer än fem medlemmar, tror jag) brukar bli inbjudna till deras årsmöte. För varje år kan vi se hur verksamheten växer. Bokslut på ca 100000 för två år sedan, ca 250000 förra året och nu 460000. Man har nyligen även bildat ett aktiebolag vid sidan om (vad det nu hette?) så att man ska kunna anställa folk och sälja tjänster och på så sätt ge människor möjlighet bidra till sin egen försörjning på ett lagligt sätt. Föreningen Änkans skärv i Skellefteå fortsätter vara en ideell förening vars huvudsyfte är att samla in pengar som ges vidare till behövande asylsökande och flyktingar. Nästa år (eller var det till sommaren?) planeras en välgörenhetskonsert, till vilken redan några musiker lovat ställa upp med gratisspelning.

Vi ursprungliga "änkor" i Luleå står bredvid och ser på och känner oss mest som små obetydliga "skärvor". Underligt vad som kan ske när en liten sten - av en ren tillfällighet! - sätts i rullning.

140430 För högkyrkligt?

Ibland möter jag kritiken att gudstjänstlivet i Hertsökyrkan är för högkyrkligt. Och att vissa därför har svårt känna sig hemma där.

Vad menas med det? Är det bara en allmän benämning på sådant som människor känner sig främmande för, eller ogillar? Nä, lite mer konkretion måste det väl ligga i bedömningen att något är högkyrkligt. Vad kan det vara?

Tänker man på att mässa firas nästan varje söndag? Kanske, men varför drabbas då inte Björkskatakyrkan av samma kritik eller Domkyrkan, där har ju söndaglig mässa varit ett faktum i årtionden?

Tänker man på att de flesta står upp under kollektbönen och hela nattvardsliturgin? Det kunde jag möjligen tänka mig. Synd att min pappa inte lever. Han envisades alltid med att sitta när andra stod kvar. Först av princip, han ville göra som han alltid gjort, sedan pga bristande ork. Numera är det mamma som övertagit rollen att vara den som sitter sig igenom högmässan. Tur att det finns gamlingar som kan visa vad kristen frihet är. Och i agendan står det att man ska vara fri, alla behöver inte göra likadant.

Nej, det som jag tror är det som känns annorlunda för den som kommer som ny i Hertsökyrkan - och som därför uppfattas som "högkyrkligt" eller främmande och ovan - det är att förhållandevis många är så aktiva i liturgin, i vart fall om man jämför med många genomsnittliga norrlandsförsamlingar.

Om man kommer till en kyrka (och särskilt om den är ganska stor) där församlingsaktiviteten är genomsnittlig, då kommer man mest att uppfatta församlingspartierna i liturgin genom att prästen själv läser med i mikrofonen och några svaga ljud hörs från bänkraderna. Om man då är ovan så kommer man inte att tycka att man utmärker sig om man inget säger.

Om man däremot kommer till en mindre kyrka med påtagligt aktiv församling, där församlingssvaren ljuder betydligt starkare än prästens röst i högtalaren, då finns naturligtvis risken att man känner sig aningen utanför om man inte vet vad man ska säga.

Hur ska vi lösa detta problem? Ska vi säga åt de trogna gudstjänstfirarna att inte vara så aktiva? Nej, men man kan ju se till att ibland informera och ha kommenterad högmässa så folk kan lära sig, får jag ibland höra. Exakt, det är precis det jag gjort och i kombination med att vi haft ordagrant samma gudstjänstordning i långt över tio år så har effekten blivit att många nu lärt sig agera i gudstjänsten.

Learning by doing, någon annan väg finns inte. Och just under denna termin har jag sett flera strålande exempel på hur trogna gudstjänstfirare tagit sig an dem som varit nya och ovana och tålmodigt berättat och undervisat om gudstjänsten.

Jag minns en gång när jag var på hockey. Luleå gjorde mål och givetvis flög jag upp från stolen och skrek i kapp med omgivningen. Men plötsligt var jag den ende som stod upp i hela ishallen. Vad hade hänt? Jo domaren hade visat tecknet för underkänt mål. Men jag fattade ju inget. Tittade väl inte ens på domaren. Lite dum kände jag mig.

Men jag tror jag lär mig till slut om jag går på några matcher till. Och aldrig kommer jag att tycka att det är för höghockeyigt i Coop Arena.

140501 22 mil blev det

På motorcykeln idag. Från det att jag tankade hojen på förmiddagen till dess att jag rullade in den i garaget. Men då har jag ju en knapp halvmil till Statoil där jag nollade tripmätaren så kanske var det närmare 23 mil från garage till samma garage.

Det handlar alltså om årets stora händelse för norrbottens(kustens) motorcyklister: första maj-rundan. Inte kanske världens bästa väder så det var nog en bra bit ifrån rekord i deltagande. Men roligt ändå. Några vänner jag lärt känna i Hertsökyrkan vid olika tillfällen under årens lopp mötte jag på samlingsplatsen i Luleå men en av dem valde partiloyaliteten och första majdemonstration och struntade i motorcykeln. I Boden fick jag för en pratstund med min motorcykels förste ägare.

Vid några tillfällen under dagen lite snöblandat regn men bara ytterst korta stunder så det var ingen fara.

Min gamle kamrat mötte givetvis upp på Storgatan i Älvsbyn men vi var nog båda lite för

frusna för att få riktig fart på snacket. Jag stod mest böjd så jag kunde värma mina kalla fingrar på motorn och han var nog lika glad när jag for så han fick gå hem till värmen igen. Han har dock utlovat bild av mig på sin blogg så läsarna ska få bildbevis att jag var med.

Efter avslutande sedvanlig palt, denna gång i Öjebyn, inte på Nolia som de senaste åren, tog jag vägen norrut från Norrfjärden och besökte arbetskamrat i Klöverträsk som har traditionen att bara baka kakor en gång om året, vid valborgsmäss. Alltså får man passa på under rätt dagar på året om man vill ha kaffe med kakor och inte bara kaffe. Synnerligen trevlig stund fick jag där även med arbetskamrats make (f ö var det jag som vigde dom för ca 30 år sedan, exakt årtal minns jag inte) och hemmavarande äldsta dotter. Nu är mitt kakbehov stillat för ett bra tag framöver.

Den kurviga vägen från Klövern till Avan alltid lika rolig. Den enda riktigt kurviga väg vi har i närheten av Luleå. Ja, kanske räknar vi även in vägen mellan Sundom och Råneå. Nå, på hemvägen just före Bredträskheden (?) kom jag in i ett litet snöoväder. Men ytterst lokalt för det upphörde efter några minuter. Så var asfalten torr igen och glädjen tillbaka.

Färja över älven från Avan till Norra Sunderbyn, av från stora vägen vid Södra Sunderbyn och via Gammelstad-Rutvik hem.

Så var det med det. Nu är MC-säsongen invigd. Nu gäller det bara att få bra väder så det blir fler turer.

140504 **Lärorik helg**

Lärorikt 1

Träffade yngre bror med hustru under begynnelsen av helgen. Vi möttes i fredags, delvis tillsammans med mamma. Trevlig dag.

Det lärorika bestod i att min bror instrurerade mig lite i användandet av modern mobiltelefon. Några detaljer ska jag inte plåga kära läsarna med men för att ni ska få en aning om läget kan jag återberätta en del av dialogen mellan mig och min bror:

Jag: skillnaden mellan mobiltelefoner och läsplattor och datorer och kameror börjar ju helt utplånas nu (jag hade i åtanke bl a det jag såg från MC-sadeln i torsdags under första maj-rundan: en person som filmade MC-kortegen med en läsplatta)

Brodern: börjar???! (hans ansiktsuttryck förrådde att han just skådade en stenåldersmänniska utkrypande ur sin grotta)

Lärorikt 2

Firade högmässa i Domkyrkan idag, Kunde konstatera att liturgin är istort sett exakt densamma som i Hertsön. Bara några små detaljer skiljer i det som står i agendorna. Så är det högkyrkligt i Hertsökyrkan så är det högkyrkligt i domkyrkan. Men jag vidhåller* att den stora skillnaden mellan kyrkorna är att liturgin fungerar bättre i ett mindre kyrkorum. Sedan är det ju roligt med folk som kan liturgin. Kanske det "högkyrkliga" består just i att folk går regelbundet i kyrkan? Avslutade eftermiddagen med att gå i bönhuset. Där är det lågkyrkligt. Om inte trosbekännelse och gemensam inledande syndabekännelse är tillräckligt för att göra även det sammanhanget högkyrkligt?

* se förrförra inlägget. Läs även insiktsfulla synpunkter på min gamle kamrats blogg

140505 **Predikotankar**

Arbetsdag blev det idag fast det i grundplaneringen var lagt lediga dagar måndag-tisdag. Men jag bytte en dag och tog ledigt i fredags när yngre brodern var här. Så fick denna dag istället användas till sorgehusbesök och dopsamtal och lite planeringsjobb. Dristade mig t o m att kolla in predikotexten för kommande söndag - så'nt brukar sällan bli av förrän i slutet av veckan - och läste en kommentar och äntligen efter snart 40 års återkommande möten med orden om människosonen som förhärligas och snart ska förhärligas och Gud i honom och han i Gud och förhärligas igen - äntligen fick jag lite ordning på dom orden. Ursäkta om jag låter lite raljant, det är inte avsikten. Stort tack till en gammal bibelkommentar från 1800-talet. Om det bli någon ordning i predikan får den som lever (och tar sig till Hertsökyrkan) se - eller snarare höra. Om inte predikan huvudsakligen kommer att handla om textens andra del, att älska varandra. Även den delen fick kommentaren lite struktur på.

Hört gårdagens predikan hade domprosten gjort. Hon uttryckte sin uppskattning när vi möttes på expeditionen idag. Första gången i mitt liv som jag fick domprostlig uppskattning för en predikan var på 80-talet då dåvarande dompan farit ut till Gammelstad en ledig söndag.

- Det märktes att predikan var väl förberedd, sa han

- Du skulle bara veta hur totalt oförberedd och improviserad den var, tänkte jag och rodnade inombords upp över öronen.

Det här med predikoförberedelse är ju annars ett särskilt kapitel. Ibland kan det hända att man kommer på något som man säger i predikan, men tanken känns likväl inte riktigt färdigtänkt. Så kan den fortsätta att bearbetas i tanken för att senare - ibland flera år senare - blomma ut på allvar i predikan eller föredrag.

Ibland händer det - under bibelläsning eller funderande över något "Guds ords-ställe" * att jag samtidigt med tanken förnimmer fysiskt i kroppen - ungefär som att det kittlar i magen - att nu "tankar" jag in den Helige Andes inspiration. Sedan gäller det bara att frimodigheten återkommer vid predikotillfället, som kan vara det tillfälle jag själv i förberedelse har i åtanke, eller ett annat tillfälle som jag just då inte vet om. Och då kan orden och tankarna komma tillbaka igen, väl sorterade och med flyt utan att jag skrivit någonting.

För ett antal år sedan drabbades jag av en dylik "tankning" på ett OAS-möte i södra Sverige när jag satt och lyssnade till OAS' inspiratörer. Flera år senare dök ett tillfälle upp på en OAS-helg här i Luleå och jag höll den predikan.

Men när man på detta sätt bekänner sin tro på den helige Andes inspiration så ska man inte tro att det finns någon genväg förbi arbete. Kyrkoherde Östen Tano - som stod i den laestadianska tradition där man förväntas predika fritt och inspirerat utan manus - sa en gång "den Helige Ande påminner mig i predikosituationen aldrig om ett bibelord som jag inte själv någon gång läst i Bibeln".

Men för att inspiration ska bli ett faktum krävs också öppna, längtande, mottagliga, bedjande hjärtan i församlingen.

* vanligt uttryck i tornedalska predikningar. En (alltför) ordagrann översättning av något (tornedals-) finskt som jag inte kan. Men någon i läsekretsen kan säkert informera.

140505 Stormötesnattvardsgång

I afton fick jag slutgiltig förfrågan om att leda nattvardsgången på sommarens laestadianska stormöte här i Luleå efter att vissa preliminära sonderingar gjorts tidigare.

Av tradition - som nog bara har med den praktiska frågan att göra att förr måste alla präster vara hemma i sina församlingar på söndagen - så hålls nattvardsgången på lördag kväll. En gång förr har jag tillfrågats om att leda den i sin helhet (både predika och celebrera) men då var jag tvungen tacka nej pga sjukdom i familjen. Däremot har jag predikat en gång och celebrerat en annan gång. Distribuerat har jag gjort många gånger.

Nu återstår bara att se om ansvariga lyckas skrapa ihop åtta präster till distributionen. Ofta är ju lekmän med numera men visst vore det högtidligt med bara präster - och vackert! Inte att förakta. Jag menar det är vackert med en större grupp personer klädda i alba och stola. Tänk på ett OAS-möte där det kan var 30-40 stycken. Är det viktigt hur det ser ut? Självklart är det så. Gudstjänsten (mässan) är en avglans av himmelen och ingen kan väl säga annat än att det blir vackert i himmelen.

140510 Dop och Dag

Nu är det dags skriva något så besöksstatistikkurvan inte dalar för mycket. Sista veckorna har dagliga besökstalet pendlat kring hundra. Vilka läser egentligen denna ringa blogg? Idag träffade jag helt oplanerat två unga män som tillfälligt befann sig i Luleå. Åtminstone den ene erkände sig skyldig till att ha läst här på bloggen. Alltid utmanande när man inser att det finns konkreta personer som läser det man skriver. Den "tänkte läsaren" som jag någonstans inom mig annars manar fram en bild av är nog en person här i nordligaste norrland, förankrad i det andliga livet här. Och så min gamle kamrat förstås.

Idag har jag haft två dop, båda i Björkskatakyrkan. Inför första dopet skrev jag först fel i både dop- och fadderbrev. Det blev Mjölkuddskyrkan som dopplats kanske pga att jag just kom därifrån efter att ha hämtat handbok och almanacka som blev kvar efter gårdagens begravning. Som tur var upptäckte jag felet i tid.

Dopen gick bra och barnen var söta. Vid dopsamtal hade jag lovat att under själva dopet tycka att detta är världens sötste barn men att jag omedelbart efter hemkomsten skulle återgå till gällande ordning i det avseendet: barnbarnet är sötast. Fö fick jag sms av tvillingbrodern att hans yngsta dotter fått en flicka.

På Dag Sandahls blogg (som väl alla läser som är intresserade av vad som verkligen sker i det som synes ske i det kyrkliga) pågår just nu en debatt om/med anledning av det som Dag

uttryckt visst "raseri" över: det svekfulla sätt på vilket kvinnoprästsaken drivits igenom i kyrkan med "lögnen som vapen och sveket som verktyg" och sveket att många "anständiga kristna" inte protesterar mot "lögnväsendet"

Radikalt och provokativt skrivet som vanligt men också tyvärr - jag kan inte säga annat - sant. När man börjat uppnå den aktningvärda ålder som jag nått då minns man ju tider som yngre kollegor bara kan få höra talas om och möjligen i framtiden läsa om. Många som idag enkelt och naturligt - givetvis utifrån personlig uppriktighet och ärlighet - stöder kvinnoprästsaken borde någon gång våga tillåta sig fundera över varför, och hur det påverkat att den drivits igenom med delvis så rostiga vapen.

Dag Sandahls kapitel i boken "Värstingkristna i drevet" (Artos) kan bidra till att öppna några ögon i denna sak.

140512 **Söndag i påsktiden**

Men inte så lätt hålla reda på numreringen numera då man inte räknar söndag efter påsk utan söndag i påsktiden. Jag måste alltid tänka till ordentligt och oroar mig likväl att jag förberett fel söndag.

Idag var det rolig högmässa i Hertsön men det beror på att vi hade besök av en kör från Lycksele. Inte egentligen en kyrkokör, berättade ledaren, utan mer en körskola och en möjlighet för vissa få en vettig sysselsättning. Detta var första gången kören medverkade i en högmässa, fick vi höra, men det gick riktigt bra.

Givetvis blev det extra fart på psalmsången - den är inte helt urusel i vanliga fall heller! - med 35 extra sångare och man insåg att det är denna storlek på gudstjänsten som det ska vara om en komplett högmässa ska komma till sin rätt.

För körsångarna fick jag berätta att även jag har viss anknytning tjill Lycksele genom att min pappa föddes där när min farfar var komminister i församlingen på 1920-talet. Min farfar var i sin tur född i byn Knaften i Lycksele socken. Mer Lyckseleanknytning finns då en ännu äldre släkting - kan det varit farfars morfars far? - det var farfars mor som kom från prästsläkten Lindahl - var kyrkoherde och prost där på slutet av 1700-talet. Han hette Erik precis som min yngre bror. Själv har jag extranamnet Olof vilket även burits av präster i släkten bla av den i västerbottens inland kände björnjägande prästen "Björn-Olle" (som sägs ha dödat bortåt 60 björnar, min farfars morfars kusin) vilken som ung adjunkt tillsammans med sin far, kyrkoherde med samma förnamn, var just de två präster i Åsele som av Lars Levi Laestadius vintern 1844 fick omdömet att dom "inte var av detta fårahuset".

Detta har jag berättat förr men tycker är så pass roligt att jag gärna delar det med nytillkomna läsare. En viss merit tycker jag det är att vara släkt (dock, som sagt, ej i rakt nedstigande led) med två av de garanterat mest kända oomvända präster som den svenska kyrkohistorien rymmer. Om man litat på Laestadii omdöme förstås. Nyttigt påminna sig sitt arv om man frestas tro att man är nåt.

Nå, dagens högmässa var för mig glädjande. Lyckseleanknytning fanns även genom assisterande präst då hans hustrus brorsson är präst där.

Efter högmässan tog jag en tur neråt västerbotten. Dock inte ända till Lycksele utan bara till Byske där jag hälsade på gamla goda vänner som jag känt sedan årtionden tillbaka men numera inte ser så ofta. Men en gemenskap i Anden finns och samtalen blir givande och uppbyggliga. Efter viss tvekan i valet mellan att sova över eller fara hem valde jag det senare.

* koll i släktregistret dagen efter visar att det var farfars morfars farfar som var kyrkoherde och prost i Lycksele

140512 **Måndagsutklädning**

Man får lust att sucka. Det ska man väl göra på måndagar. Ledig dag. Hade tänkt arbeta lite med diverse men det blev mest en vilodag. Kom ju hem sent igår och bloggade dessutom mitt i natten. Inte undra på att man känner sig trött. Hur Dag Sandahl orkar blogga nästan dagligen vid sju- halvåttatiden på morgonen fattar jag inte.

Nu ska man visst tycka något om om Eurovisionsschlagerfestivalen också. Har hört och förstått att det visst var någon kvinna med skägg som vann. Kanske en sådan som man förr reste runt i landet med och visade upp på cirkus. Skäggiga damen typ. Blev tvungen kolla lite på nätet för att uppdatera* mig då jag inte tidigare brytt mig ett smack.

Fick via info på nätet veta att det rör sig om en dragshowartist, alltså en sådan som klär ut sig till motsatt kön. I det här fallet man som klär ut sig till kvinna och därtill sminkar på något som

ser ut som ett skägg. Lite studentspex från Chalmers typ alltså.

Så var det med det.

Själv har jag äkta skägg och klädde om från vanliga manliga vardagsjeans till lite nyare finare jeans av samma sort men bara lite mer oanvända och annan färg när jag gick över till grannarna för middag. Om jag i morgon kommer till jobbet i min nya utstyrsel förväntar jag mig stor uppskattning pga den befrielse jag innebär för alla människor som känner sig förtryckta och inte törs komma ur sina garderober. Särskilt vita medelålders heterosexuella män.

Att klä ut sig är annars roligt. När jag var barn och vi bodde på Hållands folkhögskola i Jämtland hade vi en utklädningslåda fylld med en massa gamla och för barnen för stora kläder som vi ibland fick ta fram och leka med. Ett tillfälle med allvarlig utklädningshörde jag talas om på 70-talet. En liten flicka som i TV-gudstjänst för första gången i sitt liv såg en prästvigd kvinna ropade på sin mamma: "mamma, mamma kom och titta! Det är en tant som klätt ut sig till präst!"

Att tanter och flickor klär ut sig till präster lär förekomma på karnevaler på mer sydliga breddgrader, ett tillfälle då man vänder totalt upp och ner på tillvaron och framställer det som normalt är otänkbart.

För några år sedan skrevs det i Kyrkans Tidning om den pågående snedrekryteringen till prästämbetet och dess eventuella framtida konsekvenser. Tecknaren Parsmo hade ritat en manlig präst gående å väg omgiven av häpna människor, bla en liten flicka som påkallade sin mors uppmärksamhet med frågan "mamma, varför har farbrorn tantkläder?" Jag tyckte det var både roligt och tänkvärt så jag satte upp en kopia av teckningen på anslagstavlan vid personalens lunchrum i Örnäsgråden. Men kanske var det för känsligt att ens nämna detta uppenbara faktum. En dag var lappen nertagen. Den kopia av skämtteckningen som jag själv behöll sitter dock i tryggt förvar vid mitt skrivbord i Hertsökyrkan.

Nu ska jag snart klä ut mig i pyjamas. Om jag pyjamasklädd håller mig vaken halva natten så ger jag kanske mitt stöd åt tanken på sömngångarnas lika värde.

* jag måste ju utmana kära läsarna genom att låtsas som om jag inte helt befinner mig i 1800-talet

140515

Mässfall

höll det nästan på att bli vid veckomässan ikväll. Precis när klockringningen skulle börja hade ännu ingen kommit utöver prästen och kantorn. Men precis då dyker en nådeshungrande själ upp. Det var en av arbetskamraterna som jobbat över och sedan dröjt sig kvar i kontoret för att delta i mässan. Alltså har jag ännu aldrig i mitt liv upplevt ett mässfall.

En gång - en av de sista gånger då vi hade gudstjänst i Svartöstadens kapell, vilket på 90-talet avsakraliserades och såldes - så kom bara två äldre damer.

- Dom är väl hemma och ser på skid-VM, urskuldade de sina två-tre frånvarande kyrktantskompisar, och tillade: vi kan också gå hem. Underförstått så prästen hinner hem till TV:n. Men det gjorde jag ändå trots en kortare gudstjänst Det var den gången då Mogren tog guld på 50 km i något VM.

Varför berättar man nu för kära läsarna en massa dylika meningslösheter? Jo, därför att större delen av kontraktets kyrkopersonal under gårdagen var på en utbildningsdag på Western Farm i Boden och där fick lyssna till bl a Emanuel Karlsten som höll ett ytterst inspirerande föredrag om kyrklig närvaro i de sociala medierna. Detta är första gången jag lyssnat till en person som verkligen kunde använda PowerPoint på ett sätt som förbättrade framställningen. De flesta föredragshållare som lyckats tråckla ihop nåt med Powerpoint plockar fram en bild och harklar sig sedan en lång stund för att bara stapplande och osäkert läsa upp det som alla kan läsa själva. Man kunde lika gärna få en stencil i brevlådan och läsa hemma. Men så icke med Emanuel. Stort beröm. Och som vanligt blev jag bekräftad och insåg att jag gör exakt rätt. På sociala medier ska man göra exakt detsamma som när man är på fest bland okända, man ska mingla runt och prata kort om allsköns oväsentligheter tills man får kontakt så att samtalet kan djupna. Alltså skriver jag i bloggen om div som inte kan tyckas särskilt viktigt som tex eventuella mässfall och MC-körning. Så hoppas jag detta mingel-småprat i bloggform ska binda kära läsarna till min närhet så dom också uppfattar om jag säger något väsentligt. Om alltså.

Resan fram och tillbaka till Boden igår gjorde jag just på MC istället för att åka med den abonnerade bussen. Skälet till det var att då kunde jag på hemvägen passera förbi dottern med sambo och bese barnbarnet. Hemvägen tog jag sedan över Smedsbyn för att i alla fall få några

kurvor. Strax för framkomsten till E4 pajade dock hastighetsmätaren. Har vajern gått av nu egen eller är det den sk snäckväxeln på framhjulet? Det har hänt två ggr förr för några år sedan att det blivit fel på hastighetsmätare och vägmätare. Andra gången erkände verkmästaren att han nog slarvat i lagningen så andra reparationen fick jag gratis. Men denna gång? Jag tröttrar dock inte kära läsarna med teorier om vad som kan tänkas vara fel.

Gårdagens andre föreläsare vara (Jonas? - nu blir jag osäker, men i vart fall) Bromander som delade div statistiska uppgifter om svenska kyrkan. Intressant även det men honom har jag hört på kyrkomötet så det var inte så mycket nytt.

Gårdagskvällen innebar avslutningsfest för vårens Alpha-kurs. Roligt det med. I aftonbönen utdelade vi en personlig välsignelse till var och en i bästa OAS-stil. Undrar när det blir så många i vårt alphaarbete att det börjar märkas i Bromanders statistik att något är på G i Luleå. När Bromander la ut en karta med olika färg i landet visande graden av svenskkyrklighet (deltagande i svenska kyrkans gudstjänster) så visade det sig att Övertorneå kommun - tillsammans med tre-fyra andra kommuner i landet - låg i kyrksammaste klass. Är dom skickliga på att "mingla" på nätet eller vad beror det annars på?

140516 Dubbel begravningsdag

har det varit idag.

Jag började dock dagen med en helt annan uppgift, att skjutsa en billös person till ett nytt jobb. Sen var det dags för den begravningsgudstjänst jag själv förrättade. Sedan gick jag på en begravning och var med om både gravsättning och minnestund. Den begravningen var för trosbrodern och vännen - vågar väl säga så - Göte Tornberg. Gudstjänst och minnesstund i bönhuset och gravsättning däremellan på Nederluleå kyrkogård. Mycket fin dag. Även om jag som präst haft begravningar i antal som räknas i firsiffriga tal, så är det ju faktiskt ytterst sällan man får vara med om det jag upplevde idag, en minnesstund med mycket folk där alla, eller åtminstone så gott som alla, är bekännande kristna. Man får en aning om hur en begravning borde vara när det är på riktigt. Minnesstunden leddes fint och väl avvägt av Jörgen Ericsson. Jag fick även träffa fadern till den unge man från annan ort som, nu studerande i Luleå, hyr ett rum på övervåningen i mitt hus. Han (fadern alltså) och jag har inte setts sedan vi själva var i slutet av tonårstiden och möttes i KU- och KGF-sammanhang. Roligt återseende.

Göte, som vi dag följde på den sista jordiska färden, träffade jag nog för första gången för cirka 40 år sedan. Därefter i olika sammanhang. Under flera år hade vi ett särskilt kärvtänligt förhållande till varandra då vi ömsesidigt utmanade och lovade att besöka varandras gudstjänstsammanhang. Om han kom till kyrkan så var det sen min tur att gå till bönhuset och gick jag dit så var han så illa tvungen dyka upp i högmässan. Men utan att berömma mig så tror jag nog att jag vann "tävlingen".

Vi hoppas och tror att han nu vunnit det lopp som ger en oförvissnad segerkrans.

140517 Hjärtinfarkt har jag inte fått – än! *

Men igår kväll kändes det som att jag höll på att få en. Det var när jag läste div material som kommit från informationsenheten på kyrkokansliet i Uppsala. Fick det mig tillsänt via kollega i sydligt stift där stiftsinformatörerna skickat ut det till alla församlingar. Det är visserligen alltid ett hot mot hälsan så fort man är i beröring med "kyrkans nationella nivå" men på det här sättet! När jag berättade min upplevelse för kollega så fick jag rådet att aldrig ta del av något som kommer från det hållet. Och han som sa det verkar vara vid synnerligen god hälsa så det måste vara ett gott råd.

Va va're om?

Den 28 maj sänds det program av Uppdrag Granskning som omtalades för några månader sedan då en reporter fejkat ett själavårdssamtal och istället med dold mikrofon spelat in samtalet. När Uppdrag gransknings arbetsmetoder i vintras blev kända så väckte det stor kritik att man inte respekterar det skyddade rummet i själavården. För prästerna blir det ju ännu besvärligare eftersom en präst inte får yppa något om vad som sagts i ett själavårdssamtal, inte ens kommentera att det överhuvudtaget förekommit, och därför inte kan försvara sig mot eventuella anklagelser.

Nu har alltså kyrkokansliet producerat div material som skickas ut till församlingarna så att beredskap ska finnas om programmet väcker frågor hos allmänheten. Man förväntar sig kanske då att huvudsakligen finna material till stöd för prästerskapet i den ytterst osäkra situation det alltid kan innebära att vara själavörjare men aldrig ha rätt försvara sig om något skulle påstås

om ens handlande och lite positiv uppmuntran att förstå det stora värde som prästerlig tystnadspliktsskyddad själavård kan ha. Men...

...vad finner man? Jo, förutom lite sakinformation om innehållet i kyrkomötesbesluten 2005 och 2009 och gällande regelverk för vigslar och enskild själavård så finns tänkta frågor och svar som helt bygger på hypotesen att de smygfilmade/smyginspelade prästerna ska visa sig ha felaktiga åsikter i något avseende i relation till homosexuella vilket TV-tittarna förväntas bli upprörda över och att därför församlingarna behöver hjälp att ta avstånd från dem. Kollektiv uppmaning alltså till kyrkans representanter i församlingarna att två sina händer och skudda stoftet av sina fötter så ingen misstanke om kyrklig homofobi ska uppstå.

Bakgrunden är att i samband med 2005 års kyrkomötes beslut om kyrklig välsignelse över ingångna partnerskap så uttalades att svenska kyrkan inte "bör sanktionera eller driva en organiserad verksamhet i syfte att 'bota' homosexuella från deras läggning". Det var för att testa efterlevnaden av detta som Uppdrag Granskning lät en reporter låsas att han var homosexuell som ville få hjälp förändra sin läggning och därför bad om förbön. Om då prästen faktiskt bad en bön så menas att det kan ifrågasättas om han brutit mot kyrkomötets policy. Så har jag uppfattat upplägget enligt vad som skrevs i media när saken blev offentlig. Redan här brister ju logiken eftersom en enstaka förbön som svar på en enskilds önskan är långt från "en organiserad verksamhet".

Personligen har jag väl alltid tyckt att uttalandet vid 2005 års kyrkomöte var onödigt politiskt korrekt. Men eftersom jag aldrig deltagit i någon organiserad verksamhet av antytt slag så har det inte berört mig. Men det som nu till sist var det verkliga skälet till min nära död var att kyrkokansliets informationsenhet flyttar fram positionerna ytterligare - och det utan något som helst stöd i kyrkomötesbeslut - när man låter frågan inte bara handla om "organiserad verksamhet" i syfte att "bota" homosexuella utan om tron att en homosexuell människas läggning överhuvudtaget skulle kunna förändras. Om en präst bara så mycket som uttrycker tanken att en homosexuell människa skulle kunna bli fri från sin läggning så har han enligt kyrkokansliet uppenbarligen gått över gränsen, "skuldbelägger" och man levererar direkt information om att saken bör anmälas till biskopen och redogör för följderna för en felande präst, allt från erinran till avsked. En visserligen fin men i sak ganska avgörande piruett. Var det någon som hann uppfatta den? Så imponerande att en konståkningsdomare säkert skulle ge 9.8 för det tekniska och 9.9 för det konstnärliga.

Min fråga till kyrkokansliet blir: är det tillåtet tro på Gud i svenska kyrkan? Jag tror att Gud både kan hela och uppväcka döda. Får man tro det? Att Gud kan göra det? Min erfarenhet säger mig visserligen att de flesta av oss är underkastade vanliga mänskliga villkor när det gäller sjukdom, död - och sexualitet. Men att Gud skulle kunna göra under, hela, förändra. Får vi inte tro det? Någon gång har jag fått del av något lite av detta. Får vi inte be om det? Får vi inte önska det och längta efter det? Och framför allt: får vi inte be tillsammans med en människa, som själv vill be, om vad som helst som hon vill be för?

* efter vännen Per-Erics kommentar gör jag den förändringen att jag flyttar upp inläggets första sats till rubriken så minskas kanske risken att jag sprider infarkter omkring mig (18/5).

140518 Uppdatering

Efter drygt ett och ett halvt års försummelse är nu kategorin Gudstjänstschema Hertsökyrkan uppdaterad så kära läsarna kan planera sina gudstjänstbesök.

140524 Avståndstagande

Det var ju det jag tyckte det handlade om i materialet från kyrkokansliets informationsavdelning som handlade om vad man kan svara om folk blir upprörda av Uppdrag Granskning-programmet som sänds på onsdag. Jag hade tänkt publicera materialet i sin helhet på bloggen så ni kunnat se själva men har inte haft tillfälle. Det man i första hand skulle lära sig ta avstånd ifrån var inte Uppdrag Granskning's falska och respektlösa journalistiska metoder där man fejkar själavårdssamtal och spelar in det som ska vara tystnadspliktsskyddat och ställer präster till ansvar vilka inte har rätt försvara sig, vilket man ju kunde tro, utan från prästerna vilka hypotetiskt anses ha diskriminerande och otillåtna åsikter fast det inte ens är otillåtet.

Nå, eftersom jag är lydlig och lojal mot andan i "svenska kyrkan" så ska jag också ta avstånd.

[JAG TAR AVSTÅND FRÅN DET SOM LULEÅ-FÖRSAMLINGARNA AVSER BIDRAGA MED PÅ Luleå Pride 13-15 juni,](#)

vilket presenteras på DOMKYRKOFÖRSAMLINGENS OCH NEDERLULEÅ

FÖRSAMLINGS HEMSIDOR.

Och som sakupplysning till alla som undrar var man numera tryggt möter vanlig kristendom i kyrklig tappning:

1. I Hertsökyrkan kommer vi INTE att ha gratisutdelning av kondomer
2. I Hertsökyrkan tror vi att det finns två (2) - av Gud skapade - mänskliga kön. Varken fler eller färre.
3. I Hertsökyrkan heter prästen fortfarande Torbjörn Lindahl så som han gjort i 35 år (tjänsteår, snart 61 levnadsår). Han avser INTE "komma ut" som Ann-Christin Lindahl.

140524 Stockholmsbesök

Har varit en snabb sväng till Stockholm och träffat äldste sonen. Promenad i en sommarsoligtrevlig huvudstad. Något gott att äta och något gott att dricka på trevlig restaurang i Gamla stan. Vi träffade även gamla vänner från Luleå stift som kom promenerande. Jag berättade att jag flera gånger passerat den ort där dom bor med MC och att jag faktiskt försökt få kontakt men ej lyckats. Jag lovade pröva igen om motorcykeln för mig förbi. En kort kyrkodiskussion hann vi med där vi gemensamt ondgjorde oss över Strukturutredningen och dess konsekvenser genom det beslut som Kyrkomötet klubbade för något år sedan. I kyrkliga medgångstider delar man upp organisationen i allt mindre enheter för att komma närmare folket, i sämre andliga tider gör man större enheter, konstaterade min vän som har betydligt större kyrkohistoriska kunskaper än jag. Och detta är ju vad vi ser nu konstaterade vi gemensamt.

Trenden att slå ihop till allt större enheter var ju något som gällde tidigare inom företagsvärlden. När man där nu övergett det synsättet och istället börjat dela upp i mindre enheter så ligger kyrkan som vanligt långt efter sin tid.

I just detta avseende ska dock kanske just jag inte kasta sten i glashus eftersom många anser att jag inte bara ligger årtionden efter min tid utan rent av århundraden.

Sonen berättade också att han en gång träffat en invandrare från mellanöstern som sade sig vara kristen. Sonen hade då också bekant sin kristna tro varvid invandraren utbrustit

- Va! En svensk som är kristen!

Senare då dom gått ut för att röka så hade han sett sonen tända sin cig med vanlig tändsticka varvid han utbrast igen

- Ja nu förstår jag att du verkligen är kristen!

Underförstått då han är så spartansk i sitt levnadssätt att han kör med tändstickor och avstår den världsliga lyx som en cigarettändare innebär.

Här ser jag plötsligt lösningen för oss alla som vill vara äkta kristna men därvid anses vara så gammaldags. Här har vi ett sätt att förnya vår tro i grunden. Vi kan utöver de gamla orätterna dans, bio, sport mm skriva in cigarettändare i syndakatalogen. Nu behöver ingen anklaga oss för att höra hemma i 1800-talet. Vi kan verkligen förnya oss på avgörande punkter.

140531 Aktiv blogg igen

Jag har varit i Rom en vecka. Avstått internet och därför ej heller publicerat kommentarer. Nu är jag hemma och på G igen. Kommentera!

140601 Så talar en biskop

Dvs inte som någon av svenska kyrkans biskopar. Våra biskopar har ju inget väsentligt gjort. Alltså efter Uppdrag Granskning i onsdags. I själva programmet ägnade sig ärkebiskopen istället åt att på allt sätt ta avstånd från de präster som drabbats av UG:s Stazi-metoder.

Nej, den som talade som en biskop var istället katolske prästen och biskopsvikarien i katolska stiftet Anders Piltz. Så ska det låta. Läs hans artikel i Svenska Dagbladet här. Är det dags nu att inse att man inte längre kan vänta något vettigt från "svenska kyrkan" och att det lika gärna är dags förbereda sig för konvertering?

[De svenskkyrkliga biskoparnas flathet i förhållande till UG och deras totala oförmåga att spontant och naturligt och instinktivt försvara sina präster är inget mindre än en fullständig katastrof.](#)

[Hur länge törs man fortsätta som präst med denna totala brist på stöd från sina överordnade?](#)

Jag tror att Gud understundom tillåter dylika "vattendelande" uppmärksammade händelser för att det ska bli tydligt vilka som håller måttet.

140603 Var fanns "bögotarna"?

Ja, tydligen inte bland, de i Frimodig kyrka aktiva, undertecknarna av den s k Kalinlistan* i alla fall.

Annars var det ju själva grejen med hela programupplägget. Att visa att det inom svenska kyrkan finns präster som ägnar sig åt att försöka "bota" eller "omvända" homosexuella.

Det anmärkningsvärda är nu att ingen av de fyra prästerna använde ordet bota, däremot gjorde speakerrösten det åtskilliga gånger. 44 gånger enligt en uppgift jag nyss såg på nätet från en som sade sig sett igenom programmet flera varv. Jag tvivlar inte på den siffran. Men detta visar ju med önskvärd tydlighet att resultatet av den granskande undersökningen var klart på förhand och att speakern själv fick upprepa det som de lurade prästerna, tvärt emot programmakarnas tydliga förväntan, inte sade.

Vad ska man säga? Mer misslyckad undersökande journalistik har man svårt att tänka sig.

Redaktionen borde lagt ner hela programiden.

Jag kunde själv varit en av de utpekade prästerna. Jag är en av de ca 800 ** som skrev på Kalinlistan och jag har kandiderat för Frimodig kyrka på både kyrkomötes- och stiftsnivå. Hade jag åkt dit?

Om tv-progeammets "Calle" sökt upp mig vad hade jag gjort då?

1. Jag hade givetvis lyssnat till Calles livsberättelse. Möjligen ställt några kompletterande frågor, men i så fall med ytterst stor försiktighet eftersom frågor från själasörjaren kan riskera leda in samtalet i annan riktning än det som är konfidentens önskade väg.

2. Om Calle velat bekänna någon synd så hade jag givetvis lyssnat och förlåtit.

3. Om Calle frågat om homosexualitetens uppkomst så hade jag svarat att det ju finns och funnits en hel del olika teorier (biologiska, sociala, psykologiska), kanske sagt något kort om saken men i huvudsak erkänt min bristande kompetens att slutgiltigt ta ställning i dessa komplicerade och kontroversiella frågor. Om Calle kommit med egna tankar om sin egen lägnings uppkomst hade jag nog mest lyssnat utan vilja att bedöma.

4. Om Calle frågat om råd hur han ska handla i något avseende hade jag varit försiktig. Jag undviker generellt råd i själavård och vill hellre hjälpa konfidenten fram till ett eget moget beslut.

5. Om Calle frågat om man kan erfara en förändring*** av sin homosexuella läggning så skulle jag svarat - det jag själv tagit emot från homosexuella - att det finns enstaka exempel på människor som menar sig erfarit en sådan förändring men att de allra flesta sannolikt förblir i det dom är. Sedan finns ju en skala från ena kanten till andra där vissa människor har större eller mindre grad av val, om än inte av läggning så i vart fall av handlande.

6. Om Calle bett om förbön hade jag givetvis bett för honom. Om han velat be om en förändring av sin läggning hade jag naturligtvis även då tillmötesgått hans önskan. Men givetvis bett med varsamhet.

7. Och under allt detta i både ord och handling försökt förmedla att oavsett vilken sexuell läggning du har (eller annat personlighetsdrag) så är du älskad av Gud.

Ungefär så. Men bett om en förändring hade jag gjort - om Calle uttryckligen bett om det. Så då är frågan: är jag homofob? Är jag bögbotare? Har jag ägnat mig åt "organiserad verksamhet för att försöka 'bota' homosexuella"?

Ska jag kritiseras? Vore intressant få höra min biskops åsikt om saken. Jag vet ju att du brukar läsa min blogg, Hans!

* "Kalinlistan" kunde de präster underteckna på nätet år 2005 som ville reservera sig mot Kyrkomötets beslut om möjlighet till kyrklig välsignelse över partnerskap.

** en av de ca 30 första, om jag minns rätt

*** ordet bota finns inte i min vokabulär i dessa avseenden

140605

Varför blev jag så arg?

Dvs när jag såg informationen på Luleförsamlingarnas hemsida, om innehållet i kyrkans

medverkan på Luleå Pride, att jag i ett tidigare inlägg med versaler var tvungen ta avstånd?

Jag fick frågan från en vän i veckan och mailade ett svar. Jag tänkte att kära läsarna även kunde få del av mina tankar. Tankarna i huvudsak desamma, men formuleringarna delvis nya och en aning utvecklade.

1. Jag gillar inte att kyrkan så okritiskt låter RFSL sätta agendan.

RFSL vill vara en organisation som kämpar för allas lika rättigheter i sexuellt avseende. Jag argumenterar inte emot föreningens självbild men säger bara att utifrån traditionell kristen

synvinkel är den också en normbrytande libertinstisk organisation som förespråkar en så total frihet på det sexuella området att till slut den dominerande kvarvarande moraliska normen är gör exakt vad du vill i sexuellt avseende, med vilka och hur många du vill, som i stunden känns rätt för dig, bara det inte inkluderar barn eller innehåller tvång mot annan person.

Om människor vill leva efter den normen så är det upp till dem, men jag tycker definitivt att det inte är en kristen kyrkas uppgift att liera sig med en dylik normsändning.

2. Utdelningen av kondomer

Det var nog det som fick det att riktigt tända till. Jag har ytterst svårt att i praktiken uppfatta det som annat än uppmaning till lösaktighet.

Det senaste årtiondena har det ju varit en av de viktigaste sexuella normerna i det offentliga samhället att man ska ha kondom och därmed ägna sig åt säker sex. Det var ju när AIDS-epidemin började som frågan väcktes. I de u-länder (eller delar av länder) där AIDS hotat utrota stora delar av den vuxna befolkningen (södra Afrika) har frågan varit särskilt aktuell. Jag vill inte säga att det ens i dylika lägen är självklart att kyrkan ska bidra med kondomutdelning (katolska kyrkan har ju hela tiden tvekat) men frågan kan i ett radikalt fall åtminstone få diskuteras utan att jag protesterar.

Men i Sverige! Där använd-kondom-budskapet trummats fram i 30 år över hela riket - utan någon medföljande moralisk vägledning med uppmaning till, om än inte avhållsamhet så åtminstone återhållsamhet - där ungdomsmottagningar och vårdcentraler i alla kommuner är behjälpliga och där kondomer kan köpas i varenda bensinmack - där tycker jag faktiskt inte att kondomutdelning framstår som en av kyrkans viktigaste uppgifter. Det blir svårt att uppfatta aktiviteten på annat sätt än som ett försök från kyrkan att hänga med i tidens trender och visa sig up to date och vara ofarlig och bli omtyckt.

Kyrkans ärende in i en sekulariserad värld har väl snarare alltid varit det som Paulus uttrycker på Areopagen: "med sådana okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag men nu bjuder han människorna att de alla allestädes ska göra bättring".

3. "Störst av allt är kärleken"

Dvs hur det bibelordet missbrukas. Det står på en liten förpackning jag själv fått som prov av arbetskamrat, innehållande - en kondom! Bibelordet är ju - som de flesta läsare torde veta - hämtat ur 1 Kor 13 och är slutet av Kärlekens lov. I sitt ursprungliga sammanhang syftar det ju på den självutgivande och osjälviska kärlek vars förnämsta uttryck är Kristi ställföreträdande lidande och död på korset. Nu används detta bibelord lösryckt i sammanhang som till allra största del knappast kan karaktäriseras som annat än ren lösaktighet. Om man inte kan erkänna att detta är åtminstone problematiskt då tror jag inte att vi på djupet har samma religion.

4. Seminarier och samtalstillfällen

Sådana bjuds och kommer att handla om hur vissa bibelord kan omtolkas, hur man kan ifrågasätta tvåkönsnormen osv. Det är bara att erkänna att här styr man in på vägar som jag inte vill att kyrkan ska beträda. Utifrån ett akademiskt-teologiskt perspektiv skulle visserligen en del sådana tankar kunna diskuteras, precis som vi för kunskapens skull kan studera även ideologier och trosuppfattningar som vi inte själva omfattar. Men varför man ska göra det till något som kyrkan ska föra ut offentligt det förstår jag inte.

5. Det fanns en irritation inom mig

redan när jag läste församlingarnas hemsidor. Det berodde på att jag just dagarna innan tagit del av det material som kommit från kyrkokansliet med anledning av det aviserade programmet Uppdrag granskning (som sändes 28/5).

Det blir i praktiken svårt att hålla dessa två skeenden åtskilda. Så fram tonar bilden av en kyrkoorganisation som å ena sidan står bakom den förändrande samhällsvind som RFSL och Pride är tydliga uttryck för och å andra sidan ger sitt stöd till demoniseringen av präster och därmed är berett att "offra" många av sina traditionellt troende på modernismens altare. Jag ogillar hela detta komplexa skeende. Därför tar jag AVSTÅND från det vi kunnat välja att undvika..

140610

Att ha fel på alla punkter

Det är ett ämne som vännen Dag Sandahl tjatat på sin blogg senaste dagarna. En av hans trogna läsare har hävdatt att han i en fråga har fel på alla punkter. Jag tycker det är svårslaget. Funderar på om jag också kan ha fel på alla punkter i någon fråga. Vilken skulle det vara? Kommer inte på någon.

Jo, jag kommer på en fråga där jag skulle kunna ha fel på alla punkter. Det är påståendet att det finns en fråga där jag har fel på alla punkter.

Så alla som störs av denna bloggs anspråk, var vid gott mod. Även denna ringa blogg kan ha fel på alla punkter.

Just nu är det jag som inte har utan är fel på (nästan) alla punkter. För en vecka sedan blev jag förkyld. Hankade mig fram förra veckan. Började bli bättre framemot Pingsthelgen men drabbades plötsligt av akut heshet på Annandagens kväll att jag knappt fick ur mig mer än en bråkdel av min predikan och fick samtidigt en inflammation i ögat så det blev nästan knallrött och rinnande. Kände mig ytterst oduglig som mässfirare, kunde inte sjunga prefationen och såg bara hälften av texten i missalet. Tur att man kan det mesta utantill. Dagens begravning fick jag genomföra utan eget deltagande i psalmsången. Vid minnesstunden fick jag möta flera gamla vänner. Det kändes inte fel. Inte på en enda punkt.

Alltså blev det till slut även rätt, det som berättas på denna blogg. Ordningen återställd.

140612

Vad har nu hänt?

Senaste månaderna har besöksstatistiken på bloggen pendlat lite upp och ner kring 100-strecket. Antalet besökare per dag alltså. Sista tiden har jag dock haft en räkka dagar i sträck där talet legat på över 100. Snart fjorton dagar tror jag.

Men igår hände något. [476 besökare på en dag! Är det fel på räknefunktionen undrar man stilla. Eller är det det faktum att jag på Dag Sandshls blogg omnämns som den som lät honom få ett studieexemplar av de kondomer som i kyrklig regi kommer finnas tillgängliga under Luleå Pride.](#) Ja, man ser i så fall vad som triggar läsekretsens nyfikenhet.

I en kommentar till något av inläggen på Dags blogg har någon uttryckt att det känns som att man satt en andlig kondom över hela svenska kyrkan. Inget nytt andligt liv ska få födas särskilt inte om föräldrarna är av den typ - andliga rörelser och väckelsetraditioner - som tidigare visat dig vara goda föräldrar till andliga barn.

Just nu har jag dock personligen andra bekymmer. Fick i morse hjälp av kollega att transportera möbel hemifrån till kyrkstugan. När vi inspekterade de kala stockvägarna - innerpanelen rev jag ju bort förra året - så upptäckte vi flera högar med bormjöl som inte fanns där i höstas. Tydliga tecken på att det finns små objudna gäster i väggarna som håller på att kaka upp stugan. - Strimmiga trägnagare, smsade kollegan efter en stund då han kollat upp saken.

Finns ju även andra gnagararter såg jag själv på nätet. Hur som helst, lösningen är ju att byta ut allt skadat trä. Men här är angreppen mångfaldiga och spridda så kanske behövs kemisk bekämpning.

I riktigt svåra fall plaster man in hela kåken och sprider gift inom den. Man tar alltså till en jättecondom skulle man kunna säga. Tur att man tillhör den svenska kyrka som alltid är beredd ställa upp för människor i nöd. Kanske har någon omkringliggande församling en dylik i lager? För det är väl ingen i svenska kyrkan som föreslår att jag ska sälja stugan dvs försöka bli "botad" från min kyrkstugu-älskar-läggning?

140614

Pride

[har jag varit på. Ja, snarare i utkanten. Var i afton på ett samtalsseminarium om bibeltolkning. Om hur sådana bibelställen som traditionellt tolkats homokritiskt kan läsas på annat sätt.](#) Ett tag efter det att jag kom hem ringde min gamle kamrat för en stunds ljug. Han fick då ett referat av det jag hört och han - som är erkänt mycket kunnigare exeget än jag både vad gäller gamla och nya testamentet - såg direkt en del tveksamheter i den presenterade bibelutläggningen. Även jag upplevde redan när jag lyssnade en del uppenbara svagheter i argumentationen, men jag ville inte i stunden ägna mig åt motargumenterande utan tyckte att arrangörerna skulle ha rätt "äga" aftonen.

Men så här i efterhand kan jag framföra ett och annat.*

1. Vad beträffar berättelsen om Lot och männen i Sodom (och "parallellstället" i Domarboken) så avstår jag från kommentarer.

2. Det påstods att i bibeln, snarast GT, finns (minst) tio olika äktenskapsformer: det vanliga mellan en man och en kvinna; polygami; att gifta sig med en kvinna och hennes slavinna; inestuösa äktenskap; äktenskap med erövrad krigsfånge; att äkta sin döde brors änka; att vara tvungen gifta sig med kvinna man våldtagit mm mm. Och den fortsatta underförstådda argumentationen: om det nu finns så många olika äktenskapsformer, varför blir det då ett sådant hallå om vi lägger till ytterligare en dvs den mellan personer av samma kön?

En omedelbar svaghet som jag tycker mig se i argumentationen är att trots att det påstås finnas tio olika äktenskapsformer så är likväl alla äktenskap mellan man och kvinna. Om inte annat så av rena sannolikhetskäl borde det ju vara så att då är chansen störst att även den elfte formen av äktenskap blir en variant av äktenskap mellan en man och en kvinna.

3. Det talades i samtalet ganska svepande om hur det var "på den tiden" dvs bibelns tid utan att det alltid kvalificerades om det var äldre eller yngre GT-tid eller NT-tid. Det gör nog ibland viss skillnad. Bl a kunde man vid något tillfälle få för sig att det påstods att polygami var förhärskande på Paulus tid.

4. Frågan om hur Pauli ord i Rom 1 ska tolkas berördes också, dvs orden om hur människorna övergav det "naturliga" umgänget för ett onaturligt. Argumentationen var att "på den tiden" var det enda naturliga sexuella umgänget det som skedde i barnalstrande syfte, all annan sexuell aktivitet sågs som onaturlig. Och då givetvis även homosexualitet. I vår tid godkänner vi ju sex även utan det tydliga barnalstrande syftet så då faller hela argumentationen, alltså kan man inte längre säga att homosexualitet är onaturligt. Ungefär så.

Lite svag argumentation kan jag tycka. Och min gamle kamrat påsod bestämt i telefon senare att hela grundutgångspunkten var fel. "På den tiden" dvs Paulus tid var man inte alls så enkelspåriga att man bara såg barnalstrande som det sexuella samlivets enda syfte. Påstod min gamle kamrat alltså.

Själv tänker jag så här. Om det är så att Bibelns budskap är att den enda godkända sexualiteten är den där barn alstras - inte i den snäva betydelsen att det syftar på varje enskild sexualakt, utan fattat så att bara den sexuella relation är riktig inom vilken man även är beredd ta emot barn - då borde vi ju snarare låta den grundsynen utmana oss hellre än att säga att så lever människor ändå inte nu så då kan vi strunta i alla regler.

[Min slutsats? Ja, inte blev jag särskilt omskakad av detta bibelstudium. Med ganska god förtröstan fortsätter jag nog tro som jag hittills gjort. Men nu har jag i vart fall lytt min chefs \(domprosten\) uppmaning att gå på \(kyrkans aktiviteter på\) Pride "så du vet vad du är emot".](#)

* jag brukar ju normalt inte kommentera det som sker i församlingen och kollegors arbete, men då detta seminarium var offentligt utlyst å hemsida som kan läsas i hela världen så kan det kommenteras enligt principen "allt vad du tolererar att människor gör mot dig kan du göra mot dem" eftersom jag inte skulle ifrågasätta att bli bebloggad av någon som besökt en gudstjänst jag lett och åhört en predikan jag hållit.

140614

Gaystapo

har varit ute på en räd igen och infångat oppositionella som inte vill inordna sig under den av makten pålysta ordningen.*

Att det hänt i Enköping läste jag i Dagen och fick ytterligare kommenterat i morgonens inlägg på Bloggardag (Dag Sandahls blogg). Det var en kristdemokratisk politiker som på Facebook skrivit något om att Gud kan "fixa" en människas sexuella läggning. Ordet "fixa är kanske i sammanhanget lite slarvigt - men så är det ju på sociala medier som snarast är talspråk i skriven form - men det borde inte behöva leda till omedelbar politisk avrättning. Ett samtal hade räckt. En redigering av Facebookinlägget varit tillräckligt.

Vad kristne brodern och vännen Bertil Kero i Pajala exakt gjort sig skyldig till vet jag inte. Men enligt NSD handlar det på något sätt om att han inte velat ställa sig bakom ortens Pride.

Omedelbart är Företagarnas styrelse framme med avrättningsbilan och beslutar att Kero inte längre har styrelsens förtroende som ordförande - trots att ingen kritik riktats mot honom i den rollen. Tvärtom: vice ordföranden uttryckte sig mycket uppskattande om hans arbete hittills.

Men nu har han tydligen fel "värdegrund" eftersom han inte ställer upp på HBTQ-agendan.

Observera nu exakt vad jag skriver och inte skriver! Jag ifrågasätter inte RFSL:s rätt att ordna Pridefestivaler. Jag argumenterar inte heller emot om individer påstår att existensen av dylika evenemang upplevs som en personlig befrielse.

Nej, det jag ifrågasätter är det sätt på vilket RFSL lyckats få HBTQ-agendan att lägga sig som en blöt rysk pälsmössa** över hela samhället så att dess normer blir de enda enligt vilka allt och alla ska bedömas; så att varje individ eller rörelse som inte direkt, fullständigt och helhjärtat ställer upp på agendan omedelbart ska sättas i den samhälleliga frysboxen. Och jag reagerar över den feghet - jag tycker inte det är annat - som gör att många så snabbt och instinktivt drar sig bort från personer som stämplats som misshagliga. Sannolikt för att man inte själv vill bli besmittad.

Det är en totalitär anda under frihetens täckmantel. Det är vad jag ogillar och kallar Gaystapo. Men för att nu underlätta Gaystapos arbete och minimera behov av kommande förhör så kan jag öppet deklarerar:

1. Jag tänker inte gå på Pride eller delta i något pridetåg
2. Jag umgås regelbundet med personer som är kritiska på samma sätt som jag (under närmaste dygnet ska jag t o m åka miltals för att kunna ägna mig åt denna subversiva verksamhet)
3. Jag gillar inte att prideflaggan på söndag i procession ska bäras in i Domkyrkan
4. Jag tänker inte gå på pridemässan
5. Jag sätter inte upp någon regnbågsflagga vid huset, bär inga regnbågsfärgade kläder och avser inte ha regnbågsfärgade naglar
6. Jag uttalar att Bertil Kero är en god kristen broder som jag skattar högt och som jag inte skäms att vara vän med
7. Jag struntar fullständigt i om "facit" säger att jag nu har fel värdegrund
8. Jag är kritisk mot formen för kyrkans engagemang på Luleå Pride

Gaystapo vet var jag bor om jag ska infångas.

* jag vill inte påstå att jag är den som hittat på uttrycker Gaystapo

** norrländsk variant av det annars brukade "våt filt" (vi norrbottningar med närhet till gamla Kalixlinjen har ju rysskräcken i blodet)

140616 **Trefaldighetshelg**

I lördags var det familjedag på Hertsötorg. Olika föreningar fanns på plats med försäljning och aktiviteter. Representanter från Miljögården sålde Hertsöbakelser och kaffe utanför kyrkan. Dom fick låna våra trädgårdsmöbler och använda kyrkans kök för disk. Som tack lämnade dom två stora kartonger med bakelser vilka vi kunde bjuda på till söndagens kyrkkaffe. God grannsämja och gott samarbete. Dock inte lika mycket folk ute på torget som förra året. Men då var ju torget nyrustat och nyfikenheten större.

Vi hade kyrkan öppen och skyltade med att den som ville kunde gå in och sitta en stund och tända ett böneljus. Många tog chansen.

En dag som denna är man glad att kyrkan ligger precis vid torget och inte längre ner i naturen vilket också var ett förslag vid projekteringen. Det var en stor politisk strid i Luleå kyrkliga samfällighet om saken på 70-talet. Borgarna ville ha kyrkan en bit från torget för mer lugn och ro och mer frid från fruktat busliv på torget. Sossarna ville ha kyrkan vid torget för att man lättare skulle kunna samverka med övriga i närheten, tex skolan. Sossarna vann den ytterst jämna omröstningen i samfällida kyrkofullmäktige. Naturligtvis fick de borgerliga rätt. Det var ett fruktansvärt liv kring kyrkan första åren med cykling på taket och massor med förstörelse. När jag kom som anställd till församlingen 1992 så tog dåvarande KR-ordf (s) upp saken med mig och sade försynt att "din pappa hade nog rätt". Min far var en av de ledande i borgerliga gruppen på 70-talet. Jag erkände då att jag var lika glad för den tognära placeringen och en dag som i lördags kan jag i all synnerhet vara det. Så kan det gå.

Till söndagens högmässa kom över 30 deltagare vilket inte är så illa. Domkyrkoorganisten Markus Wargh var musiker för dagen. Underbart höra honom spela orgel.

Söndageftermiddagen ägnade jag åt en bilresa en bit norrut. Kollega och jag hade stämt möte med två kollegor norrifrån så tillsammans möttes vi på ort ungefär mitt emellan. Ytterligare några bröder hade önskat vara med men kunde inte. Det var för en tid sedan då vi upptäckt programmet för kyrkans aktivitet på Pride som vi kände behovet av en bröders gemenskap att sucka i. Exakt samtidigt som regnbågsflaggan bars in i Luleå Domkyrka bänkade vi oss på trevlig restaurang.

Men för att ingen ska tro att jag inte hänger med så berättas att jag till dessert tog glass kallad Regnbåge. Surare kollega tog citron. Surheten berodde kanske på att han sett att ett av inslagen på Pride (dock inget som hörde med under de "kyrkliga" aktiviteterna) hade rubriken "knulla dig fri från normer".

Jag kände mig fri som flydde stan några timmar. Aftonen avslutades med att vi bad Vesper tillsammans. En tacksamhetens tanke sänds härmed till Gabriel Fjellander som fixat Tidegårds-appen.

Bildbeviset. Regnbågsglass.

140623 **Dit och dit**

Ja, lite rörelse i grytan blev det. Jag hamnade i både Dagen och Världen idag för mitt ogillande

av kyrkliga kondomer. På Milkael Karlendals blogg utnämndes jag till den ende kristna prästen i Luleå. Jo, jag tackar. Kanske har det till sist smittat av sig att jag alltid haft bilden av Laestadius på väggen ända sedan jag fick mitt första egna hem, han som såg sig som en ensam Ropandes röst i öknen.

Av Jan-Olov Madeleine Ågren fick jag i kommentar till förrförra inlägget det omdömet att allas lika rättigheter inte står högt i kurs på denna blogg. Inget kan vara felaktigare. Jag hävdar med bestämdhet allas lika rättighet i livets viktigaste avseende: rätten att bli Guds barn när man tar emot Jesus.

Den senaste tidens turbulens har dock stulit från mig den naturliga inspirationen att uppdatera kära läsarna om vad som senast timat.

1. Var en vecka i Rom för en månad sedan. Som vanligt avkopplande och roligt. Ska dock noga passa mig för att skriva något som på minsta sätt kan uppfattas som katolikpositivt. Vill ju inte provocera ett antal ännu kärare läsare att behöva ägna en massa dyrbar onödig tid åt att undervisa mig om katolicismens fördärvligheter; dyrbar sommartid som dom istället skulle kunna använda till att klippa gräset eller umgås med familjen. Nöjer mig med att konstatera att jag inte snubblade på gatstenarna en enda gång trots att vi promenerade lite för fort till allt vi skulle beskåda så man hann inte stanna och beskåda alla motorcyklar och scootrar i alla upptänkliga modeller. Jo, en riktigt snygg svart hatt köpte jag också.

2. Jag var norrut förra veckan. Inte lika långt norrut som Rom är söderut, men nästan kändes det som. Det var min prästvigningsskamrat Timo Saitajoki som med hustru bjöd mig upp till sitt föräldrahem vilket dom nu har som fritidshus. Fint ställe och god gemenskap även med ett gäng andra vänner. Roligt mötas just denna tid eftersom vi firade 35-årig prästvigningssdag den 10 juni. För fem år sedan var jag också där och firade, den gången även med annan prästvigningsskamrat som bor här i Luleå.

3. Precis före midsommar drabbades jag igen av ett förmaksflimmer som fick åtgärdas på elektrisk väg på lassa. Nu har jag alltså elkonverterats två gånger på kort tid. Är det tecken på att jag ska konvertera på riktigt? Nej, förlåt mig, nu kanske jag triggas igång antikatolikerna igen! Ska kanske hota med att bli ortodox den här gången så kanske jag t o m kan få några katoliker att gå igång?

Samtalet med läkaren gav vid handen att man kanske inte kan försöka hitta stress- eller andra anledningar till hjärtats beteende. Bara acceptera att vissa får dessa besvär. Men jag undrar.

Förra gången, slutet av april, var bara några veckor efter det att jag kritiserat

Luleförsamlingarnas församlingsblad. Denna gång var några veckor efter min kritik av kyrklig kondomutdelning. Finns något samband? Kanske bäst bli tyst och oförarglig. Inte säga något om något. Då passar det bra att ta sig an Dag Sandshls senaste bok Inget för någon (visst hette den så?). Jag väntar den från förlaget före eller efter kommande helg.

Prästvigningsskamrater. Timo och Torbjörn

140625 **Hit och dit**

blir det nu. För nu tänker jag på hur folk kutar omkring på plan när dom spelar fotboll i VM. Får erkänna att jag tycker det är kul titta på fotboll på TV. Men så här i slutet av gruppspellet blir det ju lite tjatigt. Men mer fart när slutspelet börjar. Lite tråkigt bara att det blir utslagning direkt när det är åttondelsfinaler. Hälften av lagen som går vidare från gruppspellet får alltså bara spela en match till. Mycket kamp för så lite kan man tycka. Men med så många lag med som man har numera så skulle det väl inte gå med ett andra omgångens gruppspel.

Får se om sanningen upprepar sig: 22 man springer runt på en plan i flera veckor sedan vinner Tyskland.

Råkade zappa in på ett tv-program som handlar om Hitler, nazismen och andra världskriget.

Blixtkriget mot Frankrike vann Tyskland i alla fall men till slut förlorade dom ju ändå.

Den som lever får se hur det går i VM. Själv håller jag oftast på Holland. Varför vet jag ej.

Kanske för att jag bodde i Hålland som barn. Eller kanske för att dom har så vackert lysande orange dräcker.

Satt i eftermiddags och samtalade med god kollega om den text jag tänker predika över på helgens stormötesnattvardsgång. Tänk så mycket djup det finns i Guds ord. Varför jag valde just den vet jag inte. Men jag kanske ändrar mig. Om jag lever får jag se.

Stormötet hålls i Arcushallen. Så till helgen ska jag dit sen ska jag hem hit.

140626 **Laestadiansk ungdomsväckelse**

Det har visst förekommit en sådan. Det var trogna kommentatorn Maria skonummer 39 som i kommentar till föregående inlägg fäste min uppmärksamhet på saken. Inte på själva väckelsen utan på uppsatsen vid Umeå universitet med det kompletta namnet De läste Dårhushjonet. Laestadiansk ungdomsväckelse i Sverige 1970-1978. Författare Emil Enbuska. Googla så hittar du den.

Att en sådan (uppsats alltså) varit på väg har jag varit medveten om alltsedan jag var en av dem som intervjuades om saken hösten 2009. 2012 var uppsatsen klar men löftet, även uttryckt i uppsatsen, att de intervjuade skulle få ett exemplar har för min del inte uppfyllts. Nå, läsa på nätet går också.

Den som vill nå själva saken kan snabbt scrolla förbi det inledande metodologiska avsnittet, diskussionerna om hur begreppet väckelse rent allmänt ska förstås och även bakgrundsteckningen (om man redan känner det) om Laestadius liv och den äldre laestadianismens historia.

Roligt läsa om det man själv varit med om. Upprepar Maria skonummer 39:es tanke: kanske har vi redan varit med om den väckelse vi längtar efter. I vart fall var det roligt bli påmind om hur omskakande den här perioden var för många av oss som var med - och kanske lika mycket för många av dem som stod på sidan om.

Att Bengt Pohjanen i sin intervju om skeendet dristar sig kalla mig "stabil teolog" får givetvis sättas på kontot överdrifter.

Än i denna dag känner man en särskild förblivande andlig gemenskap med dem med vilka man delade genomgripande andliga erfarenheter på 70-talet. Oavsett om man ses sällan pga geografiska avstånd (som tex med prästvigningsskompisen Timo) eller numera befinner sig i olika kyrkliga sammanhang.

Kan väckelse ske i vår tid? Och behövs det? Hörde igår att i samband med planerandet av ungdomssamlingar under laestadianska stormötet i Luleå till helgen hade från något ungdomshåll framförts önskemålet att frågan om att komma till personlig tro kunde vara en sak att tala om.

Känner man igen sig eller känner man igen sig? Behovet av ungdomsväckelse finns i varje generation - och kanske även rädslan för att släppa den fri?

140629

Stormöte

Alltså laestadianskt sådant har jag varit på i helgen. I Arcushallen utanför Luleå.

Man hade, precis som förra gången delat av den stora hallen så att gudstjänstlokalen var i den inre delen, sedan en stor tom golvyta och så serveringsdelen längst bak. Praktiskt ha allt i samma byggnad tycker nog de ansvariga men eftersom det alltid blir ljud från bakre delen där hela tiden folk sitter o pratar o barn springer omkring, så blir det ett störande bakgrundsbrus om man till äventyrs vill sitta och höra på en predikan. Det ville jag idag kl 11 när jag deltog i högmässogudstjänsten som leddes av Kalle Tjäder. Men jag tvingas erkänna att under eftermiddagens första predikningar gjorde jag det som jag under förmiddagen var kritisk mot: satt i fikadelen och pratade. Ska jag skylla på att samtalsämnet var så viktigt att det inte utan våda kunde uppskjutas? Tillsammans med gammal ungdomsvän diskuterade jag våra erfarenheter av "Laestadiansk ungdomsväckelse" på 70-talet.

Vid dagens högmässogudstjänst var det (som vanligt) betydligt färre deltagare än vid lördagskvällens mässa. Tråkigt kan man tycka men för den som har den liturgiska gudstjänsten i blodet så ger det en andlig mättnadskänsla av annan typ än det som rena predikogudstjänster ger.

Lördagskvällens mässa var en glädje såtillvida att vi var nio präster och en diakon.

Ingångsprocession med OAS-rörelsens processionskors vilket normalt står i Hertsökyrkan.

Själv var jag predikant och celebrant och folk frågade om det var jag som drivit igenom dessa "högkyrkliga" inslag. Svaret är nej. Jag har bara hakat på det som angivits.

Däremot var det min ide att alla präster och diakon stod i halvcirkel innanför altarringen under hela nattvardsliturgin. Jag tror det ser högtidligt ut och om det inte gör det så bör de troende ändå unna sina präster att agera så eftersom det innebär en gemenskap och ett inbördes stöd som präster kan behöva. Att prästerna tar emot kommunionen först - enligt allmänkyrklig sed - är något som jag också numera driver.*

Att vara ett stort antal präster är ju också ett sätt att visa för väckelsens folk att det fortfarande finns en inte obetydlig grupp präster som känner tillräckligt stor samhörighet för att vilja vara

med. Och ännu fler finns det.

Ca 12-1300 kommunikanter.

På fredagkvällen tittade jag in en kort sväng. Hann inte höra någon predikan, men möten med gamla kära vänner är väl så viktigt. F ö var det svårt höra i vissa delar av lokalen. Ljudet borde man jobba mer med. Erfarenheter från stora OAS-möten i stora idrottshallar säger mig att det är fullt möjligt ha bra ljud i praktiskt taget varenda kvadratmeter. Men det kräver nog att man (ännu mer) anlitar proffs - även om det kostar en (större) slant.

Vid flera tillfällen såg jag människor som knappast kan karaktäriseras som laestadianer som var närvarande. Både vid nattvarden och vid predikningar. Kanske denna ganska stora gemenskap trots allt utövar viss dragningskraft. Hoppas gemenskapen i så fall är beredd på det och har något att erbjuda.

* att celebrerande och utdelande präster tar emot gåvorna först kan ju ses som ett uttryck för, den även i andra sammanhang rimliga, principen man måste själv först ta emot det man ska ge vidare.

Den ordningen gäller i alla gamla kyrkor. Var den "lutherska" (?) särtraditionen att prästerna tar sist kommer från, vet jag inte. Olika teorier har jag hört men dom släpper jag nu

140704 **Piteå**

är en trevlig liten stad. I vart fall om man rör sig mest på gågatan. De människor jag känner i nejden är också trevliga. Idag träffade jag dock inte fler än två och var inte i närheten av gågatan.

En snabbtur med motorcykeln på morgonen var ärendet, för att få hastighetsmätaren fixad på Piteå Motor & MC eller heter det MC & motor. Nå jag behövde inte vara där länge så jag hann hem i tid för dagens uppgifter. Bara något som lossnat som behövde fästas. Sannolikt hade jag klarat det själv om jag ansträngt mig men jag har faktiskt aldrig ordentligt gett mig på att meka med motorcykeln. Inte mer än att byta olja och filter en gång per år och ladda batteriet. Mina mek-ambitioner tog slut efter mina två första bilar, en Volvo Amazon och en 145:a. Nå min förmåga med mejsel och hylsnyckel ska inte överdrivas, men jag klarde bla byta bakre stötdämpare, knutkors i kardanaxeln, övre eller nedre länkarbussningar. Förutom brombelägg och bromsbackar. Amazonen hade ju trumbromsar bak.

Den minnesgode påminner sig att det var ett bra tag sedan hastighetsmätaren slutade fungera, mitten av maj. Sedan dess har hojen fått stå. Ett allvarligt tecken på att nyhetens behag definitivt gått över. Men när man väl sitter på hojen är det roligt. Men nu kanske hojåkandet får fart då svåger i Uppsala börjat köra lite. Egentligen är det hans son som skaffat fordonet, men då fadern - precis som jag - har MC-kort på köpet med bilkörkortet så är det ju bara att hoppa på. Ska bli kul köra tillsammans vid tillfälle.

Noterar f ö att min motorcykliga fackförening SMC ställt sig bakom årets Pride. Vad ska man säga om det? Borde jag protestera igen?* Nej då får jag kanske flimmar i hjärtat igen.

* RFSL framstår utan tvekan som vårt samhälles skickligaste lobbyorganisation. Dom har ju fått det hela till att det är självklart att man måste ställa upp på deras sexualpolitiska agenda annars är man mot "alla människors lika värde" vilket ingen vill vara. Alltså faller folk som käglor inför hotet att framstå som motståndare till mänskliga rättigheter.

Men att en barnmorska vill ha samvetsfrihet att slippa kränka små barns människovärde genom att inte medverka till att ta deras liv - nej det går inte.

Upp- och nervända värld!

140706 **Gamla kompisar**

har jag fått träffa i helgen. Efter väl förättat värv igår afton tog jag motorcykeln till trevlig liten sommarstuga i Pitetrakten - konstigt va mycket Piteå det blev helt plötsligt! Där mötte jag några gamla kompisar från ungdomstiden. Det blev grillning och middag på bryggan och bastubad på bastuflotte och sen fika och intressanta, personliga och uppbyggliga samtal. Bl a att från en av ungdomskompisarna som blivit ortodox få lite personliga inblickar i hur ortodox fromhet fungerar. Mycket givande.

Samtidigt pågick en motsvarande tjejräff några mil därifrån i Luleåtrakten. Kärnan i gängen har anknytning till KU-KGF på ort i norrbotten som var starkt med under "Laestadiansk ungdomsväckelse" på 70-talet. Själv har jag inte anknytning till orten och är inte heller "respektive" till någon därifrån (vilket också kunde kvalificera för deltagande) utan blev väl

mest inbjuden då grabbgänget pga fleras förhinder riskerade bli tråkigt litet. När jag inbjuds som sista nödlösning så anar kära läsarna vilken tråkighet man fruktade. Söndag sammanstrålade båda gängen för gudstjänst på EFS-Sundet i Gäddvik. Där pågick även sommarmöte för Laestadianska Missionsförbundet* så gudstjänsten leddes av dess präst Lennart Åström. Roligt få lyssna till en predikan om den förlorade sonen. Kunde inte låta bli påminna mig att jag predikade över samma text på samma ställe för nio år sedan. Uppskattade särskilt att Lennart hälsade mig med Guds frid (den laestadianska hälsningen) så fick vi känna lite överskylande andlig gemenskap efter fjolåret då vi i en lång debattomgång i NSD skällde på varandra inför kyrkovalet. Även andra vänner från olika sammanhang träffade man på Sundet.

Efter gudstjänsten for vi till Gammelstad där vi först tittade in i kyrkan, sedan åt på Kaptensgården för att avsluta med kaffe på Friluftsmuseet Hägnan.

Nej, riktigt slut var det inte. För sen åkte jag ju MC hem. Inte att förglömma.

Men en riktigt rolig helg. Och sanningen förblir: gemenskapen med dem man lärde känna i ungdomen (och delvis delade andliga erfarenheter med) består även om vi rent kyrkligt numera är spridda: mer eller mindre svenskkyrkliga, laestadianer (även det kanske mer eller mindre), EFS:are och ortodoxa.

Men givetvis vill jag gå i mässa också en söndag. Så på aftonen blev det snabbtur till snabbmässa i Hertsön. Med bil dock.

Gänget vid lunchbordet. Identifiera alla får du göra själv.

* Laestadianska Missionsförbundet är en av de mindre öst-laestadianska grupperna i Sverige.

140707 MC-tur blev det

idag.

Stack på eftermiddagen till Töre eller rättare sagt en bit bortom Töre för att hämta gammelsvågern som är på besök hos morfar. Placerade honom (svågern) bak på hojen, efter att ha instruerat honom i motorcykelåkandets (ej motorcykelkörandets) ädla konst, bl a att passageraren får överta ansvaret att med vänsterhanden vinka åt alla mötande motorcyklister. Så drog vi mot Luleå. Inte närmaste väg utan lite småvägar för att få lite kurvor. Tog av från E4 mot Bondersbyn, sedan mot Morjärv och sedan mot Niemisel. Det är ju den sträckan av gamla militärvägen som har lite kurvor kvar. Från Niemisel söderut, över Råneälven mot Prästholm och så ner mot E4 igen och raka spåret till Porsön.

Sen hann vi precis byta om och ta bussen till stan för sommarens stora begivenhet: gå ut och kaka och ägna några timmar åt sedvanligt årligt surr.

Kan faktiskt vara riktigt roligt t o m att träffa en gammal svåger. Och jag tror att MC-turen gav mersmak. När jag eventuellt kommer med hojen till Uppsalatrakten i mitten av augusti hoppas jag att han övat upp sig så mycket att vi kan köra tillsammans.

140712 Vice pastor

har jag varit i en vecka nu och ska vara i en vecka till. Eller heter det ens vice pastor numera? Det heter kanske vikarierande kyrkoherde.

I vart fall är jag det nu. Det fanns en tid när jag tyckte den uppgiften var riktigt rolig och då jag gick in för den med liv och lust. Vid det här laget har jag nog varit vp en sammanlagd tid av några år. Men i samband med besluten som togs kring 1997, och som kodifierades i kyrkoordningen några år senare, att jag och likasinnade inte skulle kunna bli kyrkoherdar - utan att kröka nacken - då blev det annorlunda. Det fanns en kort tid när jag tänkte att nu ska jag aldrig vara vp mer. Vill dom inte ha mig på en ordinarie tjänst så ska dom inte ha mig på vikariat heller. Men snabbt ve knade min beslutsamhet. Om det berodde på en enastående lojalitet eller lust att förverkliga mig själv eller bara på insikten om vicepastorstorskaps betydelse för kommande månadslön, det må utränskas på den yttersta dagen.

Men nu har ytterligare en faktor tillkommit: församlingssammanslagningen och den därmed följande organisationförändringen. För min del innebär det att jag under senaste år upphört vara både arbetsledare och medlem i församlings ledningsgrupp. Därmed gör jag under året inget som är ägnat uppehålla någon som helst chefskompetens. Alltså tycker jag det är orimligt att jag plötsligt hoppar in som vp. Detsamma gäller givetvis även andra "avlövade" komministerkollegor.* Alltså tänker jag att det kanske är sista gången jag är vp. Eller också kommer jag kanske plötsligt att ges nya intressanta och kompetenshöjande arbetsuppgifter. Den som lever får se.

Men nu blev jag i vart fall vp i två veckor. Ännu har inget allvarligt hänt som krävt vicepastors allvarliga insats. Det närmaste vi varit är sjuk kollega vars arbetsuppgifter behövt delas på andra. Och även felbokning som gjorde att vi plötsligt hade en begravning på annan tid än vi trodde. Men även det löste sig.

När domprosten gick på semester och önskade mig lycka till så sa hon att jag gärna fick sitta i hennes rum. Några gånger har jag gjort det under veckan. Men nu törs jag det inte mer. Man jäser så mycket i domprostens fåtölj :)

Jag lovade som svar att jag på bloggen flitigt skulle rapportera om alla allvarliga förändringar jag genomför i församlingen. Hon lovade hålla sig uppdaterad genom flitigt bloggläsande.

Tyvärr finns inte mycket mer att rapportera än att jag i domprostens boksamling fann en bok som jag upplevde som intressant. Laura Petris bok om Ignatius av Loyola. Den fick jag lust läsa. Kanske blir enda effekten av vp-skapet att jag blir katolik till slut?

* dessa synpunkter har jag vid mer än ett tillfälle framfört till domprosten, därför kan jag även framföra dem på bloggen

140713 **4:e efter Trefaldighet**

Tre kyrkliga handlingar var gårdagens skörd. Kollega i tjänst hade bara en "förrättning". Han tyckte att jag lika gärna kunde tagit hans dop också när jag ändå var på g så kunde han varit helt ledig. Det är en synpunkt jag mycket väl kan förstå. Men eftersom jag lever helt i "sverige i tiden" enligt h. k. h. konungens valspråk och därmed är helt präglad av tanken på total jämställdhet i alla avseenden tillika helt accepterar tanken på "alla människors lika värde" så tycker jag givetvis att vi skulle haft två var. Som det nu är måste åtminstone en av oss bli allvarligt kränkt; antingen jag för att jag fick mer att göra eller kollegan pga det faktum att han uppenbarligen inte var lika efterfrågad.*

Lite predikoförberedelse fick väl också plats under lördagen. Det fortsatte jag med under söndagens morgonpromenad. Har man bara något så när börjat få grepp om predikouplägget kan en promenad vara ett utmärkt sätt att få tankarna på plats. Högmässa i Örnäs kyrka.

Eftermiddagen innehöll samtal och hembesök. Nu är arbetsdagen slut och frågan är hur dagen ska avslutas. Ja, det allra sista blir VM-final på TV. Men före dess? Slöande på soffan?

Färdigläsande av Dag Sandahls senaste bok, vilken efter ett första ryck som tog mig genom 2/3 av boken blivit liggande? Besök i bönhusets kvällsgudstjänst? MC-tur? De två senare alternativen kan ju kombineras. Cykeltur till närmsta badstrand? Ska jag rentav hinna få i mig middag också?

* att det kan finnas helt andra skäl till familjers val av förrättningstid än namnet på tjänstgörande präst är ett irriterande faktum som helt måste bortses från om den presenterade tanken ska bli logisk. Men bortseende från det uppenbara är ju numera helt nödvändigt om man ska kunna orientera sig i det kyrkliga landskapet. T ex bortseende från frågan om kontrahenternas kön när man definierar ett äktenskap eller bortseende från Jesu apostlaval när man säger vad en riktig präst är.

140716 **Nu ska jag bekänna**

en svår synd!

Jag skiter fullständigt i Almedalen och Almedalsveckan. Bryr mig inte ett smack. Har absolut ingen som helst lust att någon gång vara där. Har inte läst det minsta om Almedalen annat än sådant som råkar stå om saken på tex bloggar som jag följer året om oavsett om det är Almedalsvecka eller ej, tex Bloggardag.

Jag har ingen som helst känsla för att det skulle vara särskilt meriterande för vår ärkebiskop att bli hetast i Almedalen. Det var hett nog i bastun på flotten hos gammal ungdomsvän för knappt två veckor sedan, särskilt som annan ungdomsvän försökte utmana oss övriga att tåla värsta hettan. Och när det senare avslöjades att den PR-firma som gett ärkebiskopen priset i själv verket har uppdrag för svenska kyrkan - om än inte något uppdrag kopplat till just Almedalsveckan - då förvandlades ju ärkebiskopens heta bastubad med ett magplask till ett vinterbad i iskall vak.

Jag har inte följt med ett dugg i vilka aktiviteter som gått av stapeln i Almedalen olika dagar.

Inte heller har jag någon som helst aning om "svenska kyrkans" "närvaro" därstädes.

Däremot gläder jag mig - något igenkännande - när min gamle kamrat på sin blogg berättar att han på uteservering på sin ort träffat ett gäng ölande ca 55-åriga (gissningsvis) män som utnämnt honom - sin gamle konfirmandpräst - till "världens bästa djävla präst".

I mina ögon gör det honom mycket hetare än ärkebiskopen i Almedalen.

140718 **Nu ska jag bekänna en annan sak**

När jag ändå är på bekännarsidan:

- Jag känner en allt större längtan att någon gång förenas med den romersk-katolska kyrkan. Jag måste givetvis skriva romersk-katolska om det ska vara någon poäng. Katolska räcker inte. Vi lutheraner är ju redan katoliker i ordets rätta bemärkelse, allmänliga. Vi som vill tro och leva "enligt det hela" som ordet betyder. När jag skriver "större" så betyder det bara just det. Större än tidigare. Det är inget uttalande om läget i "fasta tal" tex 20-30-40---70-80 % av min sammanlagda andliga längtan. Jag vet inte det. Bara sakta större. Sista veckorna har jag haft en intensiv mailväxling, kryddat med telefonsamtal, med gammal vän som enträget söker överbevisa mig om Roms fördärligheter. Det har inte hjälpt. "Tyvärr" snarare tvärtom.

Så till alla kära vänner som nu riskerar svimma av skräck: kom inte med allt det gamla talet om påven, skärselden, helgonen och "Mariadyrkan". Jag kan allt det där. Jag är medveten om allt som "skiljer katoliker och protestanter". Jag vet vilka stötestenar som finns på vägen för en lutheran som vill närma sig Rom.

Kom istället med ett verkligt skäl för skomakaren att förbli vid sin läst. För en tid sedan bad jag en god vän och kollega om hjälp:

- Ge mig lite god luthersk själavård, annars ligger jag illa till. För igår kväll kändes det som att jag i själ och hjärta redan konverterat, sade jag desperat i telefon

Han försökte övertyga mig om nödvändigheten att vi finns kvar på våra poster för alla de människors skull som trots allt kommer till våra mässor och predikningar.

Ett skäl så gott som något. Och detta är väl redan skälet till att jag i alla år kämpat mig kvar i svenska kyrkan trots "kyrkosystemets" aktiva motstånd; enligt gällande regler, kodifierade i Kyrkoordningen skulle jag inte få bli präst idag. Jag verkar i sak på dispens. För alla deras skull som saknar förmåga att göra annat än dras till den kyrka som faktiskt finns oavsett hur bra eller dålig den lokala utgestaltning är som dom råkar möta. Gott för dom om dom har tur möta en god gudstjänstgemenskap.

Men hur länge ska det skälet bära mig? Om fyra år är jag 65. Var ska jag då verka?

Innerst inne handlar det väl om en längtan att förenas med den stora kyrkan. Problemet i så fall är ju bara att i just Sverige så är det svenska kyrkan som är den faktiska bäraren av en viktig del av det katolska: kontakten med svenska folket under århundraden. I vårt land är ju romerska-katolska kyrkan i praktiken en liten frikyrka, hur stor den än är internationellt. Men också den situationen är kanske på väg att ändras. Det sägs att i några av vårt lands större städer är det idag fler som deltar i katolska mässor än som går i svenska kyrkan.

Jag säger inte att jag i verkligheten är på väg att konvertera. Längtan och handling är inte detsamma. Särskilt inte för en så velig person som jag. Men jag vill förvarna lite. Det finns ingen garanti att jag förblir i svenska kyrkan för alltid. Och om en förändring blir av så vill jag inte lämna mina vänner lika snopna som Ulf Ekman lämnade en del av sina.

140721 **Nu undrar någon**

hur kan man som präst i en luthersk kyrka känna någon dragning till den romersk-katolska kyrkan?

Det första svaret är naturligtvis: man har kommit över sin nedärvda katoliskräck. Man tror inte längre att jesuiter går omkring med en dolk i krucifixet beredda att sticka ner första bästa lutheran dom träffar på.

Man ser att i princip allt som reformatörerna kritiserade i senmedeltidens förfallna kyrka nu åtgärdats. Mässan firas på folkspråket, nattvarden utdelas under båda gestalterna, klosterväsendet är reformerat. Påven är numera en personligt from man som ägnar sig åt andliga ting, inte en världslig furste med politisk och militär makt och en armé bakom sig som avbildas till häst med riddarrustning.

Men framför allt: svenska kyrkan. Under hela mitt vuxenliv har jag levt med biskop Bo Giertz ord i mitt medvetande, att svenska kyrkan är en av de andligt rikaste kyrkorna i världen. Vi har ett trefaldigt arv: från fornkyrkan: bibeln, sakramenten, inkl ämbetet och de gamla trosbekännelserna. Från reformationstiden: evangeliets klarhet och från de stora väckelsetiderna insikterna om omvändelsens allvar och den djupa själavårdande visdom som finns i läran om nådens ordning.

Men allt det här är väl bra? Jo, det är bra. Eller snarare: det var bra. För nu håller hela arvet på att förspillas i svenska kyrkan.

Jag har på bloggen flera gånger använt likselsen av ett träd. Vi i svenska kyrkan är en del av den lilla lutherska kvist som vuxit fram ur den västerländska (katolska) kyrkans gamla gren. Vi har haft det fint på vår kvist. Kanske har den vuxit ut på solsidan, varmt och gott. Kanske har en fågel byggt bo och underhållit oss med sitt vackra kvittrande. Men om nu grenen håller på att gå av? Vad gör man då? Eller om den drabbats av någon växtsjukdom med förruttnelse som följd? Jag har skrivit det förr, och upprepar mig gärna: man måste backa in på en äldre och stadigare del av grenen (erkänner att bilden haltar lite: är vi grenen eller sitter vi på den, välj själv).

Nu kan man tycka att den grenen är gammal, ful och knotig. Även den kan ha varit drabbad av någon sjukdom eller barken kan vara skadad av gamla strider. Och det kan t o m kortvarigt bli sämre då man inte längre är långt ut i solskenet utan kanske kommer in i mer skuggiga partier i lövverket.

Vi lutheraner tror ofta att lutherdom och "katolicism" är två i princip likvärdiga storheter som löper parallellt genom historien där vi, om vi vill, kan stå mitt emellan dem och välja efter att ha rannsakat fördelar och nackdelar. Så är det naturligtvis inte. Bara antalet! Ca 50% av världens döpta människor är katoliker. Ca 3 % är lutheraner. Ofrånkomligt är det ju också att vi har vårt ursprung i den katolska - västliga - kyrkan. I praktiken skulle ju lutherdomen kunna betraktas som en väckelserörelse inom den katolska kyrkan.

Nu påstår jag inte att hela världens lutherdom är på väg mot sin undergång men jag menar att mycket oroande tecken tyder på att svenska kyrkan på sikt är på väg förlora sitt andliga arv. På sikt betyder kanske inte ett till två år eller ens under min livstid, men om inget radikalt görs för att bryta den allvarliga trenden då är svenska kyrkans (sådan vi kände den) saga all inom överblickbar framtid. Vad gör vi då?

Och när jag talar om hotet mot svenska kyrkans arv så handlar det inte bara om "avfall" i lära och kyrkoordning eller personlig ogudaktighet eller oklar tro och bekännelse hos dess företrädare utan om två betydligt allvarligare saker:

1. svenska kyrkan har genom medvetna beslut valt vägen att på sikt utestänga många av sina troende. Inte så att enskilda utesluts utan genom att vissa andliga källor täpps till genom att präster från "gammaltroende" sammanhang inte längre prästvigs, dvs s k "kvinnoprästmotståndare".

Denna ordning har gällt i tjugio år och mer bestämt i snart femton år. Och den börjar nu mycket allvarligt att märkas tillsammans med fenomenet att det på många håll börjar vara allvarlig brist på manliga präster..

2. när nya kvinnliga ärkebiskopen börjar viga biskopar (även om dom är män) kommer vi få in ytterligare en tvivelsanledning på vår kyrkas ämbetes äkthet och därmed på vår kyrkas äkthet.

En del tycker inte att dylikt (det som har med s k apostolisk succesion att göra) är särskilt viktigt, men för mig har det blivit allt viktigare och framför allt ser jag det som en av de rikedomar vår kyrka ägt som vi inte i onödan ska förlösa.*

Det är också i detta sammanhang som en längtan till en äldre kyrka ska förstås.

* hur man kan förstå detta med apostolisk succesion och varför det är viktigt och varför man kan tro att svenska kyrkan varit bärare av den och varför man kan mena att den är hotad - det vore ämnet för ett eget inlägg

140723

Nu undrar jag

Hur ska det här gå? Vad är det egentligen för sten jag satt i rullning? Kan ju inte utelämna de enskilda personer som mailat mig men kan åtminstone avslöja att jag fått mail som förvånat en aning och som ger en annan bild än den i vissa sammanhang officiella om vad som rör sig i enskilda kristnas hjärtan.

Jag har i kommentars-kommentar lovat att skriva något lite om apostolisk succesion. Med det brukar man normalt avse den obrutna kedjan av biskopar genom historien från apostlarna till vår tid. I både den ortodoxa kyrkan och den romerska (och den anglikanska) anses detta vara en viktig faktor för att kyrkan ska vara apostolisk. I övriga reformerade kyrkor är det väl lite så och så med den saken. Ibland är man medvetet mot tanken just kanske för att markera avstånd mot det "katolska", ibland för att man gör dygd av nödvändigheten: då man förlorat succesionen blir man tvungen säga att den är mindre viktig.

Nu handlar det inte bara om att biskopar existerat i rad efter varandra utan det ska finnas en fysisk kontakt: några tidigare biskopar ska lägga händerna på den nye och förmedla Andens gåva. Och det är dessa rätt vigda biskopar som i sin tur viger präster.

Att detta skulle vara viktigt för kyrkans apostolicitet har många radikala protestanter svårt att se. Där är "apostolisk" snarare ett epitet man kan lägga på sitt sammanhang om man anser sig ha rätt lära, tro, ande eller vad det nu är

Men den katolska och ortodoxa synen är snarare som en släkt eller familj: du blir inte "Lindhare" bara för att du börjar tänka och agera som jag, utan man bli det om man föds i familjen.

Inom svenska kyrkan har vi väl aldrig officiellt lärt att apostolisk succesion i denna mening är absolut nödvändigt men vi har alltid tacksamt tagit emot att succesionen bevarades genom reformationstiden genom att åtminstone någon katolsk biskop från den gamla tiden var med när ny evangelisk biskop vigdes.

Men i praktiken har vi i svenska kyrkan agerat som om detta är nödvändigt eftersom vi sett till att EFS-missionärer varit prästvigda och inte farit runt i afrika och firat mässa som lekmän och genom att vi gett de afrikanska kyrkorna del av vårt biskopsämbete.

Detta gör att svenska kyrkan - ihop med att vi bevarat högmässoliturgin med dess gamla melodier, prästkläderna mm - framstår som betydligt mer katolsk än många lutherska kyrkor på kontinenten.

Men många i vår kyrkas mer lågkyrkliga väckelsestraditioner har ju nästan helt förlorat kunskapen och känslan för allt detta och tänker inte att någon är "riktig" präst pga att han är vigd av en rätt biskop utan att prästidentiteten mer sitter i utbildningen och den kyrkliga anställningen. Tycker man att dylika resonemang som jag ovan fört inte alls är viktiga kan man ju lämna det hela här.

Men tycker man det är viktigt då måste man fundera på vad man ska göra när nu även detta skelett i vår kyrkas kropp allvarligt hotas.

En utväg har jag berört: fly från allt och bli romersk-katolik. Med åtföljande tal om att man sviker sina syskon om man är vanlig kristen eller att man sviker sin hjord om man är präst.

Finns något alternativ? Att bli kvar i svenska kyrkans tradition men rädda det katolska-apostoliska arvet i svenska kyrkan? Det är vad Missionsprovinsen önskar. Återkommer till det.

140726

Katolsk?

Har befunnit mig på OAS-möte i några dagar. När gamle studiekompisen, nuvarande missionsförståndaren i EFS, Stefan Holmström predikade var jag mötesledare. Det var roligt att få tjäna i samma gudstjänst (möte?) eftersom vi nog bara träffats två-tre gånger efter vår uppsalagemenskap som teologer.

Stefan utmanade oss genom att berätta att det bara är 20% av svenska kyrkans församlingar som har mer än 20 regelbundna gudstjänstbesökare på söndagarna. Vad betyder det?

Gudstjänstlivet har i praktiken upphört i svenska kyrkan.

I går kväll blev vi utmanade i frågan om mellanösterns lidande kristna och i afton har vi lyssnat till en av pionjärerna i den norska oas-rörelsen.

Under dagarna här har jag givetvis funderat på sista tidens bloggande och kommenterande.

Noterar att min blogg igen uppmärksammas av Mikael Karlendal. Att han är något kritisk framgår men han skriver mycket lungt och sakligt på ett sätt som man alltmer sällan möter i bloggofären.

Idag på förmiddagen var det min tur tala på OAS-mötet. Jag talade om lidandet, med utgångspunkt i 1 Petrusbrevet. Alltid en glädje få predika. Givetvis försvann då i ett nafs alla eventuella tankar att någonsin konvertera och vara tvungen lägga ner sitt predikoämbete. Men så kom mötets katolska präst - som finns här för att erbjuda katolsk bikt och katolsk mässa till närvarande katoliker - och underade om jag läst en viss encyklika av Påven Johannes Paulus II (vilken jag nu inte minns namnet på). Saken var den att jag skulle ha uttryckt tankar som vara mycket lika påvens och t o m utifrån samma bibelställe.

Och jag som just höll på att jobba på min förlorade lutherdom så får jag veta att jag låter som påven. Inte lätt, kära vänner :)

Kära läsarna får väl köpa CD:n från OAS-rörelsen och bedöma själva.

140727

Mer OAS

Just nu känner jag mig svenskkyrklig så det duger. Men det är ju på OAS-möte förstås. Två

gångar har jag fått rycka in som extra biktpräst då behovet varit stort. Faktum är att det är just i OAS-sammanhang man verkligen får vara med om syndabekännelser och förmedlandet av förlåtelse. Mycket mer - både i antal och allvar - än i de laestadianska sammanhang jag möter, vilka annars brukar vara de som berömmar sig av förlåtelsen. Alltid roligt med lite upp-och-nervända världar. Kan det kanske vara så även i förhållandet protestantiskt-katolskt att det i vissa sammanhang är lite upp-och-nervänt jämfört med vad vi tror? I vart fall är det en fantastisk uppgift att få sätta människor fria genom förlåtelsen. Om det bland mina norrländska väckelsevänner skulle finnas de som tror att vi i OAS-rörelsen lurar folk att dom kan bli fria från synden genom att skutta och dansa till högljudd musik så är det fullständigt fel. Vi bjuder inte syndaren någon annan väg till frid än att bekänna synden och ta emot förlåtelse. Idag fick vi på förmiddagen lyssna till en biskop från Tanzania. Fick man bara höra hälften av en svenskkyrklig biskop så skulle man tro att den stora väckelsen redan är här. På aftonen talade Hans Weichbrodt. På fredag får jag höra honom igen på OAS-möte på Storstrand, Piteå. Igår och idag har jag dessutom fått medverka som förbedjare i helandegudstjänsten. Fantastiskt fin ordning att erbjuda bön för sjuka med bedjande omsorgsteam som består av en läkare, en präst och en ytterligare förebedjare (lekman eller diakon). Nu är det bara slut kvar. Festhögmässan, som för en gångs skull inte firas på lördag utan på söndag f m eftersom kyrkoherdarna i kommunen är ytterst positiva till OAS och beslutat sammanlysa alla gudstjänster på söndag f m till OAS-mötet. På gammaltestamentlig tid sade man att den som inte varit med om vattenösningsceremonin i Jerusalems tempel på Lövhuddohögtiden, den vet inte vad glädje är. Numera borde man säga: den som inte varit med om en festhögmässa på ett OAS-möte den vet inte vad gudstjänstglädje är. Så fram till det att den är över kommer jag inte känna någon som helst dragning åt något katolskt håll. Så var (temporärt) tröstade, kära läsare.

140728 Vål hemma igen

kan jag se tillbaka på en intensiv knapp vecka i OAS-rörelsens regi. Varmt har det varit. Riktigt varmt. Vid vissa tillfällen några grader över trettio.

Idag var det festhögmässa. Lika glädjerikt som jag tänkte mig igår kväll. Men några detaljer i gudstjänstagerandet kunde vi finslipa en aning säger jag och hoppas jag inte låter alltför sur. Bussresa till Landvetter och sedan flyg. Halvvägs till Arlanda råkade vi ut för turbulens pga närhet till åskmoln vilket gjorde resan ganska skakig. Flygvärdinnorna fick skyndsamt rulla tillbaka serveringsvagnarna och sätta sig på sina platser och spänna fast sig. När dom vågade röra sig igen var det försent fortsätta försäljningen.

Tiden fram till avgång för Luleåplanet blev sedan kort. Om det eller annat var skälet till att vi som kom från Göteborg inte fann våra väskor i Luleå vet jag inte

Tvillingbrodern mötte mig på flyget och vi for en snabbsväng till mamma innan vi och svägerskan gick på Roasters och fick något gott att dricka och en pratstund innan jag tog lokalbussen hem.

Nu har lyssnat igenom CD:n med min egen bibelförklaring från OAS-mötet. Super-ego givetvis att lyssna på sig själv men efter sista veckans debatt måste jag ju kontrollera den lutherska halten:

- inget om påven
- inget om avlaten och skärselden
- inget om helgonen eller Maria

Kära läsarna kan således vara lugna.

140728 Svenska kyrkan och förföljda kristna

Det har uttalats från många håll på sista tiden att svenska kyrkan har agerat alltför svagt för Mellanösterns förföljda kristna. Jag måste erkänna att jag inte kan säga exakt vad kyrkan skulle göra för att agera på bästa sätt, men från mina två mandatperioder i Kyrkomötet vet jag ju att det vid olika tillfällen motionerats om ett ökat engagemang för förföljda kristna och att dessa motioner oftast i kyrkomötet bemötts aningen kallsinnigt och utan det riktiga engagemang man skulle önska.

Kanske är skälet till kyrkans svaga agerande att man själv i årtionden ägnat sig åt en förberedande form av - om än inte förföljelse så i vart fall en tydlig form av - diskriminering. Jag ska inte säga vilka grupper inom svenska kyrkan det är som utpekats skyldiga även från kyrkligt håll och som i tydliga paragrafer i kyrkoordningen fått sina framtida

överlevnadsmöjligheter allvarligt beskurna. Du vet det själv!

Många av Mellanösterns drabbade kristna kommer ju också från kyrkor som i vår kontext har "fel åsikter" i de frågor som är grundläggande för möjligheten till kyrklig karriär. Hur går det för Wejryd och Jackelén och Brunne att motta och omfamna och uppmuntra och stödja och till vårt land ev som flyktingar välkomna kristna som i vissa frågor har exakt samma synsätt som kristna på hemmaplan som svenska kyrkan inte ens vill ta i med tång och annars i årtal aktivt velat bli av med.

En kyrka som helt lever med tanken att den får sitt existensberättigande och sin relevans genom total anslutning till det omgivande samhällets uppfattningar och som själv internt aktivt bekämpat dem som sticker ut har naturligtvis ingen beredskap för kristna som är beredda ge sitt liv eller tvingas fly pga sin ovilja svika sitt annorlundaskap.

140730 Vad är det

som gör att man ens kan överväga tanken att någon gång konvertera till Rom trots att man är medveten om det som "skiljer protestanter och katoliker"? Några kommentatorer har ju förtjänstfullt visat på skillnader.

En liknelse till hjälp:

Vi bor på en ö. En gång bodde vi på fastlandet. Men våra förfäder kom i skarp opposition mot den dåvarande statsledningen och samhällsordningen. Till slut såg dom ingen annan utväg än att flytta ut på en udde. Om dom blev utkörda ur staden eller lämnade den frivilligt finns det olika uppfattningar.

Med åren har vattnet i havet börjat stiga (det är väl klimatet :) Udden blev en ö. Hittills har livet på ön fungerat tillfredsställande. Fiendskapen mellan öborna och fastlandsfolket var till en början stor men med tiden har det lugnat sig och numera sker ett visst handels- och kulturutbyte.

Nu är problemet att prognoserna visar en så stor ökning av havsnivån att ön på sikt kommer bli obeboelig. Många öbor har redan börjat flytta mot öns bergspartier. Andra tänker sig att man får väl bygga sig ett torn högst uppe på högsta kullen och bosätta sig där.

Men några börjar tänka: är det inte på sikt bättre att flytta till fastlandet. Ett och annat är visserligen ganska annorlunda i styresskick och kultur men mycket i byggnadsstil och heminredning förvånansvärt hemlikt. Nä, fastlandsborna har det i vissa avseenden inte exakt som vi skulle vilja ha det. Men några av oss öbor är övertygade om att det i alla fall skulle gå att överleva där. Och det är kanske primärt det viktigaste.

140730 Liknelser

förefaller ju vara bloggstilen för dagen.

Först den om kyrkan som ett träd där de olika grenarna och kvistarna är olika konfessioner och samfund.

Sedan den om livet på en liten ö som skilts från fastlandet av havsnivåns höjning och som nu riskerar bli översvämmad.

Nu kommer en tredje. Man kör på en större väg i avsikt komma mot ett visst mål. Många som färdats tidigare har uppfattat att den stora vägen går i fel riktning och kommer missa målet.

Därför har man byggt en avfart och genväg. I långa tider har den fungerat, men när vi nu kommer på vår lilla sidoväg så märker vi att den börjat vara dåligt underhållen. Den blir sämre och sämre, mer och mer igenvuxen och det blir allt svårare ta sig fram med bil. Till slut är det omöjligt. Vad återstår? Att ta sig tillbaka upp på stora vägen och se om den också - trots allt! - kommer till målet, särskilt som det börja komma rykten att det faktiskt går komma till målet även på den vägen?

Men några entusiaster finns som vill fortsätta på vår lilla väg. Dom ser att där vägen är slutligt igenvuxen kan man ana en liten stig. Går det ta sig fram där? Jo, kanske. Med hjälp av machetes införskaffade från afrika (där dom är vana bana sig väg genom djungler:) börjar man röja upp den gamla avfartsvägen så det åtminstone ska gå att ta sig fram bekvämt gående. Kommer man kunna göra den lilla vägen så attraktiv och känd att fler än den lilla skaran entusiaster vill beträda den?

Ungefär så kanske när jag nu äntligen kommer fram till det jag för en tid sedan utlovat: att skriva något om min syn på Missionsprovinsen som ett eventuellt framtidsalternativ.

Jag har berört ämnet förut. Hittade av en tillfällighet två inlägg jag skrev i maj 2010. Du kan ju spana in dem om du vill här och fr a här. Större delen av inläggen handlar inte om

Missionsprovinsen men ger en del omkringtankar som kanske kan vidga vissa perspektiv. I dessa två inlägg handlar det mest om de laestadianska gruppernas eventuella relation till Mpr. Min fulla förståelse för tillkomsten av Missionsprovinsen har jag uttryckt även i andra inlägg under åren. Min vilja att ha goda relationer till dess aktiva och medlemmar likaså. Min kompletta ovilja att fördöma dessutom. Biskop Göran Beijer i Missionsprovinsen är en god vän sedan den tid vi båda var dekaner i Synoden. Vi träffas då och då och ringer och mailar varandra ibland. I praktiken fungerar han nog som biskop för mig. Skulle jag behöva ett gott råd i en knivig fråga är han nog den mest naturlige för mig att vända mig till.

Redan Synoden med sin uppbyggnad var ju ett slags embyo till det fria stift vilket som en tanke föddes inom Synoden. Nu blev det Missionsprovinsen som förverkligade idén i och med sina biskopsvigningar. Ett fritt stift inom svenska kyrkan, så definierade Missionsprovinsen sig själv. Nu tror jag dom ändrat det till ett fritt stift i svenska kyrkans tradition. Liten försämring, tycker kanske jag. Man ska göra anspråk på sin plats i kyrkan även om man står utanför den svenskkyrkliga apparat som regleras av riksdagsbeslutade lagar och styrs av politiska partier. Mpr har alltså upprättat ett svenskkyrkligt biskopsämbete vid sidan om det lagreglerade, men ett ämbete som utan tvekan har samma "kvalité" som svenska kyrkans. Den förste Missionsbiskopen vigdes av kenyansk biskop som har sin succession via kyrkan i Tanzania tillbaka till svenske biskopen Bo Giertz. Alltså kan Missionsprovinsens biskopar och präster betraktas som "riktiga" och man kan tryggt ta emot sakramenten ur deras hand.*

Kommer då Missionsprovinsen att lyckas? Kan den vara ett alternativ? Ja, för en svenskkyrklig som ser sina överlevnadsmöjligheter inom svenska kyrkan allvarligt hotade på sikt borde den ju vara det naturligaste alternativet och principiellt förstavalet före konverteringsalternativet som jag i flera inlägg diskuterat. Hela svenska kyrkans andliga tradition men utan alla tveksamheter som en lutheran skulle få på halsen i den romerska kyrkan.

Men frågan är: kommer den att överleva? Har den tillräckligt med självständigt liv eller är den trots sin opposition så beroende av sin svenskkyrkliga bakgrund att den dras med i djupet när det stora skeppet sjunker?

Som en nödlösning och som ett kortsiktigt alternativ, utan all tvekan. Och som alternativ till den väg som vissa lågkyrkliga rörelser (bl a en del av mina laestadianska vänner) kommer att frestas av: att lekmän tar sakramentsförvaltningen i egna händer; absolut! Ska den laestadianska rörelsen kunna bevara det mikroskopiska arv av lutherdom som den fortfarande har kvar och inte övervinnas av den reformerta sektsjukan så är det nog helt nödvändigt att den väljer att inordna sig i Missionsprovinsens kyrkliga struktur och allmänkyrkliga lutherska arv.

Hittills tror jag att de flesta som prästvigts inom Mpr är sådana som fått sin prästkallelse på något sätt inom svenska kyrkans ramar men som inte kunnat komma vidare den vägen, men om Missionsprovinsen på längre sikt ska överleva måste den ju få sådana levande gudstjänstgemenskaper att inom dess krets nya prästkallelser kan uppväckas. Lättare att bygga upp något nytt när man står i en väckelsevind, betydligt svårare när man befinner sig i en räddad-som-räddas-kan-situation.

Men min personliga hälsning till alla vänner inom Missionsprovinsen: Lycka till och Gud välsignelse er!

Jag är med er i Anden, kanske till slut även i organisationen!

* men man bör veta att Missionsprovinsens präster inte har svenskkyrklig vigselrätt och att personer dom döper inte automatiskt blir medlemmar i svenska kyrkan

140802

OAS dag 1

OAS-möte på Storstrand i Piteå. Lite praktiska förberedelser efter lunch. Sedan samling för alla som under helgen ska medverka (alla som hade möjlighet komma): talare, mötesledare, förebedjare, biktpräster, lovsångare och dansare* m fl + alla som har praktiskt ansvar på olika sätt. Och bön för alla de olika grupperna. Sedan bön i de olika lokaler där vi ska befinna oss under dagarna. Det är fantastiskt att få vara med och förbereda mötet ordentligt i bön på detta konkreta sätt. Det är en av de härliga sakerna med OAS-rörelsen. Alla medverkande får uppleva sig burna av andras förböner.

Vid inledningsgudstjänsten gick en stor grupp in med lovsångsflaggor under inledningssången och bidrog därmed direkt till den rätta OAS-känslan.

Predikant för kvällen var Hans Weichbrodt som hade fått adventstemat "se, din konung kommer" som predikoämne. En fin gudstjänst sammanlagt med lovsång, predikan, förbön och

möjlighet till bikt vilket flera människor utnyttjade och fick chans att lägga bort synder och gå vidare som benådade och förlåtna.

Lovsången leddes - som alltid hittills i våra norrländska sammanhang - av Mats Sjölinde's lovsångsteam från Österbotten. Varför är detta mina favoriter bland lovsångare? För deras alltid så väl avvägda sångval? För deras sätt att sjunga och spela? Eller för deras allmänna utstrålning? I vart fall blir det alltid härlig lovsång när dom är med. Men eftersom alla goda ting är tre så fortsätter mötet två dagar till.

*vänner som reagerar med ryggmärken negativt när dom hör ordet dans i kristna sammanhang informeras om att det inte handlar om sådan dans som utövas på diskotek och danshak; Uppmanas ordentligt kontrollera i Bibeln hur ofta dans nämns som exempel på lovsång och äkta andlig glädje

140803 OAS dag 2

Lite för tidigt var det med morgonmätta kl åtta när man ska köra från Luleå. Men till kl tio hann vi. Med god marginal så vi fick i oss frukost. Roligt lysna till sin tvillingbroder. Trots att han varit präst ett år längre än jag har jag bara hört honom predika två eller tre gånger. Idag undervisade han om Jesu död och uppståndelse.

På eftermiddagen var jag engagerad i helandegudstjänsten. Fint och välsignat få vara med. Senare seminarietiden lyssnade jag till Mattias Gädde från Helsingfors som berättade om det gatuevangelisationsarbete han är engagerad i. Nyttigt och utmanande.

På kvällen predikade Peter Halldorf. Ämnet: smaka och se att Herren är god. Han talade mest om nattvarden utifrån Joh 6.

Själv har jag suttit som biktpräst både fm och afton.

Sammanlagt en välsignad dag. Och fantastiskt att få se så många nya personer växa i sina roller när dom anförtröts nya uppgifter.

Nu ser vi fram emot sista dagen.

140803 OAS dag 3

Vad ska man till sist utbrista? Äntligen hemma? För det blev lite sent innan jag landade i mitt eget hem.

Eller Tack gode Gud? För det har varit fina dagar på Storstrand, Öjebyn.

Morgonen började med bibelförklaring av EFS' distriktsföreståndare Mattias Sundqvist. Ämnet var hämtat ur sången "Se jag vill bära ditt budskap Herre". Just denna första mening. Mattias tog den till sig och till oss på ett rannsakaraktigt sätt: vill jag verkligen bära ut Guds budskap? Och han konstaterade att ofta vill vi uppenbarligen inte det. Svaret varför vi i praktiken ofta inte vill det sökte han sedan i 5 Mosebok av vilken vi fick en ordentlig genomgång. Mycket bra och uppbyggligt. Skulle nästan rekommendera kära läsarna beställa undervisningen från OAS-rörelsens hemsida.

Efter lunch blev det festhögmässa, ledd av Lars-Gunnar Ottestig med ett antal präster och diakoner som assistenter. Härlig mässa med alla ingredienser som hör till en riktig OAS-festhögmässa. Predikan av Peter Halldorf. Innerligt och fint.

Så var det slut. Så är det bevisat att vi här i norr är kapabla genomföra ett "riktigt" OAS-möte - om än i den mindre skalan - i stort sett på egen hand utan alltför stor hjälp av OAS riks. Hoppas också att de kollekt vi fått in ska täcka kostnaderna så vi hellre kan bjuda riksrörelsen på en vinst än en förlust.

Bara glädje och tacksamhet efter helgen. Jag upprepar det jag många gånger skrivit: det andliga skeende som OAS-rörelsen representerar är enligt min ringa mening det mest positiva andliga skeendet i svenska kyrkan just nu.

Att det blev sent innan jag kom hem berodde dels på att jag skulle till Hertsön och Örnäset och återlämna evangeliebok, albor, stolar mm som jag lånat och dels på att samåkande vänner skulle skjutas hem och dels på att jag råkade sammanstråla med tre pensionärer som också var på väg hem från OAS och plötsligt fann vi fyra oss sittande å en av stadens restauranger för inmundigande av söndagmiddag. Efter kaffe i hemmiljö med fortsatta goda samtal är det nu dags att lägga sig till ro.

140804 Att bli vanlig

Det är nu mitt stora bekymmer.

Under semesterns förra* del har jag dels varit i katoliktankar** (med start på bloggen redan två dagar innan semestern började) dels i OAS-stämning x 2. Nu gäller det alltså att komma in i den vanliga svenskkyrkliga lunken innan semestern är slut.

Hur bär man sig åt för att åstadkomma en sådan transfiguration?

???

Men nu inser jag! Inget skäl finns till oro! Vi har ju kollegium min första arbetsdag. Ett kollegium räcker för att man direkt ska ramla ner från molnen rätt in i verkligheten.

Nu kan jag vila lungt de två sista veckorna av semestern!

Fö har jag idag ägnat mig åt något jag har oerhört svårt för. Dammsugning tror trogna läsare! Helt fel! Det handlar om att slänga bort böcker. Det har jag oerhört svårt för. Och eftersom jag i stort sett aldrig lånar på bibliotek utan köper allt jag läser så blir det (om än inte jättestora så likväl) växande samlingar. Till det kommer alla de böcker man får utan att läsa dem. Bara de böcker som jag helt utan egen förskyllan (och istort sett utan eget intresse) fått under mina två mandatperioder i det sk Kyrkomötet utgör väl vid det här laget några hyllmeter. För några (ja, ganska många) år sedan bestämde jag mig för att nu får det vara slut med bokhyllor i huset. I den takt nya bäcker inköps så ska gamla slängas. Pyttsan! Efter det stolta beslutet har jag införskaffat ytterligare två eller tre bokhyllor! Men nu ska omvändelsen bli verklighet. Om förmiddagen talade jag med goda vänner i telefon och berättade om min ångest inför bokslängande. Jag fick den bestämda uppmaningen inte dra ut på plågan utan omedelbart skrida till verket. Sagt och gjort! Direkt efter samtalet började jag gå igenom nedervåningens bokhyllor. Sex fyllda kassar blev skörden*** och om eftermiddagen kördes allt till Kronan. Fyra kassar lämnade jag till återvinningsbutiken och två slängde jag direkt i soporna då jag bedömde det vara böcker utan intresse för någon vanlig människa. Nu fattas bara övervåningens bokhyllor.

* gammalt postilleuttryck

** kanske ännu mer i vissa läsares tankar än i mina egna

*** när man beskådar de fortfarande överfulla bokhyllorna tycker man inte att det syns någon skillnad.

140806 Fortsättning

Blev det idag (fast just nu är det ju redan igår).

Tog mig med beslutsamhet an arbetsrummet på övervåningen. Nå, arbetsrum och arbetsrum.

Det var nog länge sedan jag utförde något väsentligt arbete i det rummet. Det jag skulle kunna göra där är tex betala räkningarna en gång i månaden. Det gör jag oftast vid köksbordet vid bärbara datorn. Förbereda predikningar vore kanske lämpligt arbete för en prästs arbetsrum.

Men det vände jag mig av med - att vara i arbetsrummet alltså, inte förberedelsen - under de år jag inte hade något arbetsrum eftersom vi bodde sex personer i lilla radhuset och sovrum gick åt i mängd åt halv vuxna barn. Då utvecklade jag vanan att förbereda mig vid köksbordet eller i vardagsrumssoffan (beroende på var det tillfälligtvis var mest fritt från tonåringar) eller sittande i trappen med bibelkommentar i knät, eller i yttersta nödfall då behovet av åtminstone något så när stillhet var extra stort, sittandes i klädkammaren (hände nog bara en gång). Alltså är det sk "arbetsrummet" numera mest ett förråd. De enda gånger jag gör något vettigt där är när jag vill kolla något i Illustrerat Bibellexikon och inte ids bära ner de tunga böckerna.

Och böcker i mängd har jag samlat där också och det var dem jag nu gav mig på. En rejäl mängd direkt till sopförbränningen, en liten del till Kupan, Röda korsets Second hand-butik och en del ligger nu i låda för eventuell överlåtelse till närbelägen Folkhögskola enligt min gamle kamrats förslag. Jag föreslår att min gamle kamrat, som kanske har visst hum om folkhögskolans eventuella intresse, kommer förbi någon gång då han besöker barnbarnen och gör en grovgallring.

Framåt aftonen började jag läsa om en bok som jag visste att jag hade och har läst förut men som jag nu råkat stöta på: Nils Johanssons exegetiska utläggning av 1 Kor 11-14 vilken visar att kvinnor i prästämbetet är helt oförenligt med Bibelns och Paulus' tankar. Tyvärr hann jag inte läsa den klart eftersom vän i Boden ringde och bjöd på kvällsfika tillsammans med andra vänner. Det blev mest OAS-snack. Ska vi satsa på en OAS-helg även nästa sommar?

Resan Luleå-Boden tor skedde med MC. Se så, Ann O Nym, jag har inte helt tappat stinget.

140806 1 Kor 11-14

Bokläsning mer än bokslängning blev det idag.

Jag berättade redan i natt att jag i hyllorna funnit mitt ex av Nils Johanssons lilla skrift " 1 Kor 11-14 och prästvigning av kvinnor".*

Den tog inte alltför lång tid att ta sig igenom (liten skrift på 100 sidor).

Jag har läst den förut men känner nästan att jag begrep den bättre nu. Den är inte helt lättillgänglig, särskilt kanske om man saknar förtrogenhet med teologiskt språkbruk och exegetiska resonemang. Men det känns som en viktig bok. Borde man se till att den kom i nyutgåva?

Grundpåståendet att kap 11-14 i 1 Kor utgör ett sammanhållet helt kanske är radikalt nog för vissa men tanken att det är kvinnornas uppträdande i gudstjänsten (behandlas i början av kap 11 och i slutet av kap 14) som är hela avsnittets huvudärende och att delarna om Kärlekens lov, nådegåvorna, Kristi kropp mm egentligen mest finns med för att stärka argumentationen i huvudärendet - det är kanske en aningen radikal tanke.

I vart fall blir man påmind om hur viktigt det är att inte bygga stora resonemang på enskilda bibelord som rycks ur sitt sammanhang.

Alla som vill ha en bestämd åsikt i frågan om det är "rätt eller fel med kvinnliga präster" borde ta sig igenom denna bok. Och särskilt alla som vill komma fram till att det är rätt borde hitta ett övertygande sätt att ta sig förbi denna lilla boks argumentering.

Annars får ju Dag Sandahl rätt (hemska tanke): svenska kyrkan har aldrig ordentligt tagit itu med den teologiska frågan.

- - - -

* utgiven av det numera nedlagda förlaget Pro Veritate. Det är alltså bibliotek och antikvariat och goda vänner som gäller om man vill läsa den. Enda ex som fanns på Bokbörserna idag beställde jag :)

140807

Del 3

i storstädningen av huset pågår idag.

Efter att ha gjort attacker mot både nedervåningens och övervåningens bokhyllor - med acceptabelt resultat - var det nu dags att ge sig på barnteckningar från andra halvan av 80-talet (två lådor), julkort från drygt två årtionden, åtskilliga årgångar MC-tidningar och div helt inaktuella papper i det överfulla sk hemarkivet. Ungefär en full flyttkartong blev skörden. Inte helt illa om jag får säga det själv.

Men för att man ska klara av dylikt krävs ju, som alla vet, viss distans. Jag är helt säker på att vi flera gånger förr rensat i barnens teckningar och "bara" sparat dom som visar tydliga steg i den konstnärliga utvecklingen. Men så här efter drygt 25 år är det inte lika lätt skilja en teckning av näst äldsta dottern i tre-årsåldern från en hon gjorde ett halvår senare. En skillnad man dock som förälder tydligt kunde se vintern 1985. Alltså kan man nu nöja sig med väsentligt färre bevis på de små krypens konstnärliga talanger.

Julkorten är ett särskilt kapitel. Dom har sparats i buntar för varje år. Och eftersom det till stor del är samma folk som skriver så kan det räcka med att för nostalgins skull spara ett från varje avsändare. Att spara ett julkort som minne av personer som redan är avlidna - tex min gamle kamrats föräldrar - kändes extra angeläget. Jag kunde också konstatera att vännerna på granngatan inte missat att ta postverkets tjänster i anspråk ett enda år trots att dom skulle tjäna bortåt 500 m enkel väg om dom gick med julkortet direkt till mig istället för att gå till brevlådan.

Familjers utveckling kan även ses i julkorten. Min gamle kamrat med familj får tjäna som pedagogiskt exempel. De första åren undertecknades bara med kamratens och hans hustrus namn. Sedan kom nya namn till allteftersom barnaskaran utökades. Sedan blev det i flera år sex namn. Men nu på slutet var det bara två igen. Jag tolkar det som att hela ungskokken nu uppfattas som tryggt utflugna och att alla fått luft under vingarna.

Alla medskickade bilder sparas givetvis. Kul att se hur barnen växer och hur unga och snygga deras föräldrar var en gång. Sk julkort med lite utförligare berättelser sparas givetvis även om jag måste erkänna att det fanns en tid när det kunde vara en aning prestationsångestskapande att i tur och ordning läsa om pappa, mamma och alla barnen och deras lyckade insatser i arbetsliv och skola och fritidsaktiviteter kryddat med en färgbild från treveckorssemestern i utlandet.

Påminner mig att jag för knappt femton år sedan höll ett ganska roligt kåseri på församlingens personaljulfest om julkortsskrivandets och julkortsläsandets vedermödor. Kanske på tiden att kåsera om julkortsslängandets vedermödor.

Att slänga en massa MC-tidningar känns däremot nästan som ett helgerån. Men allt kan inte sparas. Jag har ju lovat mig själv att den dag jag flyttar hem eller redan när jag flyttar till hemmet så ska inte mina barn behöva ägna onödigt tid åt att slänga sådant jag själv kunde kastat för länge sedan.

140810 **Del 4 – lutherskt grubbel?**

Jo, kanske lite funderande uti teologin? När jag städade i arbetsrummet häromdagen fann jag en bok från studietiden (åja, jag har läst i den många gånger sedan dess): Granes kommentar till Augsburgska bekännelsen. Lite bläddrande i den väckte på nytt tankarna om skillnaden mellan lutherskt och katolskt. Och det om det mest centrala: tron, rättfärdiggörelsen och frälsningsvissheten. Efter dagars förnyat grubblande är min tes - ånyo skulle jag kanske säga, jag har tänkt i dessa banor i årtal - att det som vi uppfattar som "katolskt" absolut måste rymmas inom den kristna ramen, precis som vi i vår kyrkas tradition rymmer en stor flora av "lutherska" varianter, allt från renlärig luthersk ortodoxi till pieistiskt influerad nådens-ordning-kristendom till nyevangelisk kom-som-du-är*-kristendom, för att inte tala om herrnhutiskt influerad känslokristendom.

Jag skulle givetvis kunna utveckla detta mycket mer men om alla dessa varianter av tro från de senaste århundradena gäller ju att om man i deras mest radikala former, jämförande ställer dem bredvid varandra, så är det ju ingen tvekan att de kan uppfattas motsäga, ja rent av utesluta varandra. Likväl betraktar vi dem alla i historiens ljus som andliga varianter som kunnat ge värdefulla bidrag till vår kyrkas andliga skatt.

Varför ska då just den katolska andliga varianten falla utanför ramen när vi inom densamma godkänner flera olika, varandra motsägande (i alla fall på ytan), varianter.

Är det inte vettigare betrakta alla dessa varianter som olika tiders själavårdsbehov? Där allvaret behövs när evangelisk tro blivit död eller lättsinnig; där evangelismen behövs igen när pietismen blivit för lagisk. Och någonstans i detta återkommande växlande från ena diket till det andra borde även en katolik rymmas. Varför inte?

Det som riktigt triggade igång tankarna hos mig var när jag läste hos Grane om frälsningsvisshet. Lutheraner sägs kunna ha en sådan visshet eftersom dom vet att dom genom tron är rättfärdiga men katoliker antas sakna denna visshet eftersom rättfärdighet är något att sträva mot och man ytterst får hoppas på Guds nåd. Ungefär så.

Och då påminde jag mig en av Bo Giertz genomgångar av nådens ordning där han beskriver det verk som Gud måste utföra i oss när vi förs till tro och att det inte alltid är möjligt för den enskilde att veta exakt var i nådesordningen hon befinner sig. Sedan frågar han: hur kan man då bli viss om sin frälsning? Och svarar själv: meningen är kanske inte att man ska bli så viss om den saken att man slår sig til ro.

Var Giertz katolik? Tillbaka på ruta ett.

* "kom som du är" i dessa sammanhang betyder i första hand inte "med din synder och brister" utan "oavsett om du upplever dig erfaren alla nödvändiga steg i nådens ordning"

PS. Vardagliga verkligheten del 4 blev arbete ute på tomten i fredags. Idag (lördag) hade jag tänkt fortsätta men det blev mest soffan och intressanta böcker om, och med anknytning, till andra världskriget

140812 **Sjukkommunion**

fick jag vara med och fira trots ledighet i helgen. Jag säger aldrig nej till en mässa, som en god vän och kollega brukar uttrycka det. Och tur var väl det för gudstjänstbudet var aningen tunnt i staden. Inte så att gudstjänster helt saknades, men hör man till dem som har vissa kriterier på sitt gudstjänstfirande så blir utbudet understundom begränsat. Alltså fick jag personligen också en mässa. Och kyrkkaffe därtill. Välsignad stund.

Då jag firar sjukkommunion hemma hos människor firar jag numera - om den sjuke (gamle) orkar- så komplett liturgi som möjligt, inklusive mässans sjungna delar. Detta för att den som nu av något skäl blivit avsidestagen efter ett liv som kyrkokristen ska få så mycket som möjligt av kyrkkänslan.

Måndag fick jag besök av vän som hjälpte mig plocka av några av mina vinbärsbuskar. Kanske kommer hon igen och tar resten. Jag bryr mig numera inte så mycket om mina vinbär. Annat var det för några årtionden sedan då ungarna i huset under ett år slukade hektoliter med saft.

Städning i uteförrådet blev dagens praktiska insats. Det resulterade i fullt bagageutrymme på bilen. Färd till sopstationen av nöden. Var kommer allt skräp i från? Även om förrådet städas rent från skräp en sommar så finns massor med dylikt nästa sommar.

Måndag kväll var jag tillsammans med ytterligare några kollegor inbjuden till vän och kollega som har stuga i kommunen. Där blev det grillat och gott vin och bastu och bad och intressanta samtal. Sent blev det också, så bäst att sova över vilket redan ingick i planerna. En trevlig kväll. En sådan kväll och semestern är räddad. Alltså börjar jag jobba med glädje till veckan.

140814 **Intressant teologisk debatt**

- uteblev!

Och det var ju lite snopet. Bakgrunden var att min gamle kamrat kommenterat ett inlägg jag skrev för en knapp månad sedan. Kollega hade då till mig uttryckt att han ansåg honom ha fel på alla punkter. När jag då äntligen lyckades sammanföra de båda kombatanterna vid en lunch å Södra hamn-krogen så förväntade jag mig en spännande uppgörelse. Men därav blev intet. För ingen av dem kom ihåg vad det handlade om!

Kanske precis som med div andra teologiska dispyter. Alla vet att vi är oense men ingen vet varför.

Skälet till min gamle kamrats besök i hemstaden var annars att han tittade igenom mina senaste högar med böcker jag tänkte slänga. En hel kasse tog han för fördelning mellan sig och närbelägen folkhögskolas bibliotek. Resten lämnade jag in på Kupan före lunchen. Efter lunchen tog jag med kamraten på kort besök hos mamma. Hon kände omedelbart igen honom vilket var glädjande då hon börjar bli lite dement. Å andra sidan har hon väl sett honom tusentals gånger under min uppväxt.

Innan kamraten for hem lånade han Nils Johanssons utägning av 1Kor 11-14. Väntar med spänning på hans kommentar.

Tidigare å förmiddagen och ännu senare å eftermiddagen blev det inoljande av altan och trädgårdsmöbler. Kan vara på tiden förbereda trädgårdsmöblerna för säsongen, tycker jag. Kvällen hos goda vänner vilka i sin tur hade besök av vänner söderifrån. Där var det också ivriga debatter. Dock ej av teologiskt slag.

Lite teologi ägnade jag mig dock åt i går kväll när jag hade ett långt samtal med annan god vän som varit på väg konvertera till RKK men till sist tvekat då han upplevt hur den katolska fromheten i praktiken blev lagisk.

Det skulle man kanske också kunna ha en intressant teologisk debatt om.

140815 **Semester snart slut**

En vecka till hade väl inte skadat, men faktum är att när man har semester så här på sensommaren så börjar man längta tillbaka till verkligheten när kvällarna blir lite mörkare. I jobbmobilerna ser jag jobbmailen och kan överblicka arbetsbördan i form av kyrkliga handlingar. Jag tror inte jag behöver slita ihjäl mig första veckorna. Det gör jag fö sällan i jobbet numera. Den som varit präst i Nederluleå i början av 80-talet klagat sedan aldrig på arbetsbördan.

Roligt blir det också träffa arbetskamrater igen. En träffade jag i ett privat sammanhang för några dagar sedan och vi konstaterade att det var länge sedan vi setts. Till veckan får vi jobba tillsammans i tre dagar. Sen försvinner hon på en vecka igen. Ja, ja.

Vänner och bekanta har undrat om jag kommer få vara kvar i tjänst när jag å bloggen uttryckt att jag understundom kan känna dragning till katolska kyrkan. Vi får väl se. Jag har ju ännu aldrig sagt att jag ens tänker konvertera. Man kan inte hindra fåglar flyga över ens huvud säger ju fader Luther. Något bo i mitt hår har konverteringstanken ännu inte byggt.

Mikael Karlendal har på sin blogg skrivit att han tänker fortsätta blogga. Det tackar vi för. Mycket läsvärd blogg. Initierade och kunniga skriverier. Inte meningslös blandning av allvar och skämt som på denna blogg.

[Dag Sandahl](#) bloggar ju i princip varje morgon. Det tackar vi också för. Hans serie om ämbetsfrågan har jag uppskattat. Särskilt det avsnitt där han ordentligt utredde de två frågor som kolliderade i ämbetsstriden: det statliga kravet på jämställdhet i alla statliga tjänster och kyrkans behov att i första hand fråga sin Herre om ämbetets mening och utformning. I ett av avsnitten gjorde han också en utvikning till det ärende som Luleå Domkapitel nu får på sitt bord: en prästvigd kvinnas amälan av sina manliga kollegor. Underhandsinformation ger dock vid handen att biskop Stiglund är väl informerad om vad som rör sig på och under ytan. Det bör

därför vara mycket lätt för domkapitlet att se att inget i anmälan har substans och att den därför kan läggas till handlingarna.

**Har under semestern fått höra av arbetskamrat att det var ytterst få som under pridefestivalen i Luleå passade på att förse sig med kondom med texten "Störst av allt är kärleken". Vi lär ha en rejäl låda full på jobbet. Vad ska vi göra med dem? Kanske låta friskvårdsgruppen dela ut dem till alla församlingsanställda som vill lära sig den ädla konsten "knulla dig fri från normer". * &

Nu ska jag ägna mina sista fyra lediga dagar åt att bli riktigt snäll och vänlig och kyrkolojal och luthersk!

* detta var - som jag nämnt tidigare - temat för en föreläsning (dock ej en av de "kyrkliga") på Luleå pride

** erkänner att jag nu är riktigt raljant, men det finns saker som inte förtjänar annat öde! Och fortfarande har jag ju långt kvar till Laestadii oensurerade predikospråk

140817 **Sista semesterhelgen**

är nu slut.

Men det betyder inte jobb direkt eftersom arbetsveckan inleds med två lediga dagar. Dock kunde jag inte låta bli att kika in på församlingsexpen ikväll. Såg att några personer fått byta rum med varandra. Kanske kan jag komma på orsaken om jag funderar ordentligt. Noterade på domprostens anslagstavla att hon är borta hela veckan. Det innebär att jag får vänta en vecka till på besked om jag har jobbet kvar :)

Tänkte i morse kombinera nytta med nöje och ta motorcykeln till lämplig högmässa i trakten.

Funderade först på Boden, men knappt halvvägs dit bestämde jag mig att köra av till

Gammelstad istället. Det är ju en kyrka som är mig kär. I min roll som församlingsbo är det ju

min huvudkyrka. Tillika den kyrka där jag firade min första mässa och höll min första

högmässopredikan som ny präst. Denna gång fick jag vara med om "Mässa i sommartid".

Faktiskt blev jag glad att det var så mycket folk nästan mitt i sommaren. Dock var psalmsången

lite skral. Kanske inte de mest kyrkvana bland deltagarna? Lite moderna varianter i delar av

liturgin. Det musikaliska var väl inget fel, men något av det textliga !? Men varje gång jag firar

en gudstjänst av denna typ - något förkortad och förenklad i förhållande till en komplett

högmässa, så tänker jag: varför? Så fort man gör lite annorlunda så blir det lätt en massa pratiga

kommentarer och lite utfyllnadsaktiviteter, så vipps är gudstjänsten lika lång som en hel

högmässa, men bara aningen rörigare och med mindre naturligt flyt. Hmm och hmmm säger

jag! I kyrkan har man också gjort lite ommöbleringar och lite nya rutiner i det liturgiska

agerandet för att komma närmare folket. Kanske inte helt lyckat, enligt min mening. Men jag

är ju en gammal stöt som lever enligt principen ju förr desto bättre.

Senare på eftermiddagen tog jag med mamma till kyrkogården och satte en blombukett på

pappas grav. Det är idag två år sedan han dog. Mamma och jag avslutade sedan aftonen genom

att gå ut och äta. Under promenaden hem mötte vi en man med två hundar. Det visade sig vara

biskopen. Efter möte med biskopen blir det givetvis en välsignad kväll.

140820 **Lustigheter på jobbet**

Roligt få skratta lite på jobbet också.

Satt och kollade mailen som inkommit sista tiden. Fann då ett vidarebefordrat mail från områdesgruppens samordnare i vilket alla olika grupper och föreningar informeras om sådant som är på G i Hertsöområdet.

Denna gång informerades om en "Utbildning i spelberoende". En sådan skulle man kanske gå.

Är man inte spelberoende får man lära sig.

Nästa skratts upphov var ett mail från en arbetskamrat. Sagda arbetskamrat hade för en tid

sedan talat med god vän i utlandet. I samtalet hade tydligen arbetskamraten på något sätt suckat över läget i svenska kyrkan.

Den utländska vännen hade tagit saken ytterst allvarligt (uppenbarligen betydligt allvarligare än arbetskamraten avsett) och beslutat försöka ge sin svenska vän hjälp till god kristen gemenskap.

Sagt och gjort, den utländska vännen vänder sig i mail till sina kristna kontakter i sverige och

undrar om dom kan rekommendera några goda kristna i Luleå i norra sverige. Nu visar det sig

att den utländska vännens svenska kontakter råkar vara personer inom Missionsprovinsen, så

missionsbiskop Roland svarar att några personer finns det som dom har lite kontakt med i

Luleå med omnejd, bla en präst vid namn Torbjörn Lindahl (!).

Lustigt tyckte arbetskamraten som snabbt kunde meddela sin vän att vi känner varandra sedan många år.

Jag kan inte annat än uttrycka min uppriktiga glädje över att det finns kristna i världen som tar andras nöd - såsom man uppfattar den - på allvar, och min uppskattning av biskop Rolands äkta herdesinne där han ville bidra med det han kunde. I takt med att de kristnas antal minskar i vår del av världen får vi kanske i allt större utsträckning börja lita till personliga kontakter och rekommendationerna när det gäller att finna god kristen gemenskap.

Men lite roligt var det.

Allra roligast var dock morgonens läsning av Bloggardag. Så kan det gå när man läser i utländsk press på främmande språk (första delen av blogginlägget).

Sorgen för dagen är dock att återigen bli påmind om de irakiska kristnas fruktansvärda situation. Varför har det västerländska samhället så svårt att se att också kristna kan vara förföljda?

140823 Oj, vilket jobb man har

- hemma!

Städrycket fortsätter. Tog ut en extra semesterdag efter två arbetsdagar för att kunna komma närmare slutet av hemmajobbet.

Först handlar det om att avsluta vårens och försommarens arbete på huset genom att återställa till sina rätta platser allt som fick flyttas när golv skulle läggas och väggar tapetseras.

Jag har redan delat med kära läsarna huru jag i samband därmed gjort en attack mot bokhyllorna. Sedan kom tanken att äntligen göra slag i saken och erbjuda ett rum till någon bostadslös student. Studentbostadsbristen är ju mycket stor. Då behövde man tömma ett rum och flytta en massa grejer till andra ställen och när man ändå höll på med det och vart nerringad och mailbombad av bostadsdesperata studenter så tänkte jag att då kan jag väl också (tillfälligt?) hyra ut sista kvarvarande rum, det kombinerade "biblioteket" och gästrummet. Sagt och gjort. Men då måste även det rummet iordningställas. Alltså behövdes en ledig dag och mer därtill.

Problemet är bara att sedan alla barn flyttade ut har man ju haft massor av yta och förvaringsutrymmen att bre ut sig på. Nu måste man, för att få uthyrningsekvationen att gå ihop, ge sig på de samlade ägodelarna och ställa somt på sin högra sida och somt på sin vänstra och förpassa det senare till en plats som ställts iordning för skräp och sopor. Men det är en befrielse att fara bort med skräp.

På söndag firar jag mässa och predikar - i Hertsön givetvis. I samband med gudstjänsten kommer jag att erbjuda gudstjänstfirarna att vara med på en sambeställning av pins eller t-tröjor från förlaget Catholica vilka har den arabiska bokstaven "nun". Att bära det tecknet är en solidaritetshandling med de drabbade kristna i Irak och Syrien, vilka nu utsätts för islamisternas folkmord.

140824 Första mässan efter semestern

Firade jag idag. Nog är det livets största glädje som präst när man får stå vid altaret. När man upplever det kan man ju inte i sin vildaste fantasi föreställa sig som konvertit för då skulle man ju inte längre kunna fylla denna uppgift! Idag hade vi en lång stund under förbönen då vi bad för de drabbade kristna i Irak och Syrien. Under nattvardsdistributionen lät vi halva altarringen vara tom som en markering att det finns många kristna som förhindras vara med i den kristna gemenskapen och många som genom våld och mord inte längre finns med i den stridande och lidande församlingen på jorden.

Lite senare om eftermiddagen blev jag hembjuden på middag till en av de familjer som varit i kyrkan, tillsammans med ytterligare några bland gudstjänstbesökarna. Där blev det fortsatta intressanta diskussioner, bla om det vi uppfattar som svåra bibelställen, laestadiansk dopsyn och frågan om hur barndomskristnas barnatro förvandlas till levande vuxentro. Alltså en typ av samtal som vi borde föra oftare.

Nu är klockan strax efter 18. Frågan är då: är den kristna vilodagen nu över - och den har använts korrekt till kristen gemenskap och delaktighet i ord och sakrament - så det nu är tillåtet "jobba" igen med div omflyttning av div i huset?

140825 Omvändelse, förhårdelse eller förnyelse

Jag kommer att tänka på det kåseri som jag höll på en personaljulfest för säkert ca tio år sedan.

Jag har nämnt om det i något annat inlägg. Det handlade egentligen om julkortsskrivandets och julbrevsläsandets vedermödor. Men jag hade också en "seriös" avdelning då jag uttryckte att jag som alltid haft så bestämda övertygelser i kyrkliga frågor, som haft tydliga gränser för mitt andliga agerande i vissa avseenden, nu äntligen känt att jag kommit till en ny frihet i ett avseende och därför bestämt mig för att - slänga bort 25 årgångar av Från bygd och vildmark (stiftets julbok).

Verkligheten är att jag gjorde det inte - då. Men berättelsen var god underhållning. Men nu har jag gjort det. Utom några få årgångar från åren kring 1980 då närmaste vänner prästvigdes.

Roligt se bilderna av de små söta gossarna bland "de som kommit". Men när ni förstår att jag lyckats ta mig över en tröskel som legat hindrande för min andliga utveckling i tio år då anar ni vilken storstädning jag ägnar mig åt.

Men inte bara det! Det blir värre. För när jag ändå var på bortslängarsidan och har stort behov bereda plats för de studenter jag lovat hyresrum på övervåningen, då beslöt jag mig för att slänga 36 (!) Årgångar av SPT. Det var verkligen en pärs. Jag fick lov att upprepat intala mig: "man kan inte spara allt."

Ett tag övervägde jag sätta dem på vinden. Men varför ha dem kvar om det är så pass komplicerat titta i dem att det med största sannolikhet inte blir av? Jag har aldrig tittat i dem under alla år de befunnit sig i en garderob och knappast heller under de tidigare år (färre årgångar) då de stod i bokhylla. Jag såg framför mig min faders alla årgångar av Scientific American (ända från 50-talet) uppradade på vinden i villan vilka alla slängdes när villan såldes utan att man någonsin sett honom läsa i gammalt nummer.

Men ingen tvekan om att SPT varit min trogna följeslagare under alla prästår. Kyrkokampen har där fått sitt tydligaste uttryck, mycket inspiration har givits.

Det är därför jag skrev den rubrik jag gjorde till detta inlägg. Innebär det någon verklig förändring för mig? Den som följer bloggen får se. Men märk väl: årets årgång och fjolårets finns kvar.

Men det kan inte hjälpas att SPT var mer spännande på 80-talet och delar av 90-talet. Efter millenieskiftet är det ju klart: ämbetsstriden är förlorad och kyrka-statfrågan är i hamn, även om nusituationen, med den förhärskande politiseringen, snarast blivit fiasko jämfört med de högkyrkliga visionerna.

Fick idag boken om Missionsprovinsens första tio år. Jag hörde ju till dem som på ett hörn (jag var dekan i Synoden) deltog i några av de diskussioner som senare ledde till att vissa tog initiativ till Missionsprovinsen. Men jag var bland dem som var tveksamma till att ta detta steg och jag skulle sannolikt vara tveksam om den inte fanns och initiativet skulle tas idag. Men när den nu är ett faktum är jag faktiskt glad att den finns.

140829

Laestadiansk möteshelg

är det i Luleå nu. I östlaestadianska bönhuset på Örnäset. För två veckor sedan var det möteshelg i västbönhuset, men där heter det "samlings". Västsamlingarna blev det inte att jag besökte även om jag ofta försökt fara på åtminstone en gudstjänst per samlingshelg.

Östbönhuset besökte jag dock i afton. För sent för att höra någon predikan visserligen utan lagom för att hinna få i mig en kopp kaffe och prata lite med folk och och sitta med en liten stund på sena sånggudstjänsten.

Vid kaffebordet hann jag också växla några ord med MC-åkande broder som erkände att han denna sommar bara åkt några tiotal mil. Precis som jag har han tyckt att det varit för varmt. Innan MC-kläderna kommit på har man ju varit blöt av svett. Men några fler mil har jag dock hunnit med.

Skälet till min sena ankomst var att jag under sena delen av eftermiddagen och del av kvällen satt i Hertsökyrkan och förberedde lite för morgondagens mässa kl 18 i Örnäskyrkan. Det blir ju oftast jag som får ansvaret när mässa ska firas i samband med laestadiansk möteshelg.

Funderade på agendan och psalmer och texter. Tror jag nu vet vilken text jag ska predika över i skriftetalet. Men sådant kan ändras genom Andens (eller egen?) ingivelse ända fram till predikan börjar. Den som lever får se. Imorgon kväll berättar jag om det blev som jag nu tänker. På söndag firar jag söndagsgudstjänst i Hertsön. Inte högmässa som oftast. Det kändes nämligen lite otillfredsställande i mitt inre att fira mässa med sina laestadianska vänner lörd kl 18 och 17 timmar senare med resten av sin kyrkoförsamling (grupperna överlappar varandra). Det blev för mig ett övertydligt tecken på splittring. Kändes otillfredsställande. Nå,

att skippa högmässan är också otillfredsställande. Så på sedvanligt sätt har man viss kroppsdel bak hur man än vänder sig.

Känner förlust få placera aktuell kroppsdel å motorcykelsadeln och dra ut på en liten tur.

Hoppas det blir lagom väder, sol men inte för varmt, någon höstdag.

140830 Jo det blev den text jag tänkt

Men predikan blev helt annorlunda än jag igår trodde. Så kan det gå. Fin gudstjänst. Två prästkollegor som inte finns i den egna församlingen var med och distribuerade + en lekman. 290 kommunikanter + många barn som inte kommunicerade. Om man betänker att högst ca tio procent av de kommunicerande var i pensionsålder så förstår man att utvecklingen i denna rörelse kommer att bli helt annorlunda än i kyrkan i övrigt. Vilka konsekvenser drar kyrkan av det?

Efter mässan blev det dock ett störande moment när två ungdomar med tydliga förmaningsambitioner kom fram till mig och uttryckte att jag inte talat i enlighet med Guds ord när jag gett avlösning i "Faderns och Sonens och den Helige Andes namn". "Det står ingenstans i bibeln att vi ska förlåta med de orden", typ. "I Jesu namn och blod" ska det vara givetvis.

När samtalet också började glida över i "man blir inte Guds barn genom dopet" då får jag erkänna att jag helt sonika gick därifrån. Några andra fortsatte samtalet som sedan förflyttade sig från kyrkans sakristiedörr till bönhusets entre med ytterligare deltagare. Ännu efter en knapp timme då jag både hunnit ordna upp allt i kyrkan och dricka kaffe och samtala en god stund med vänner i bönhuset, pågick samtalet utanför bönhusdörren.

Jo, både att diskutera och samtala brukar jag normalt uppskatta men jag får erkänna att det hör till det jag får frossa av i laestadianismen när det händer att man tilltalas som i praktiken mindre vetande i tydligt förmanande ordalag av småungar som inte ens var påtänkta när man själv kom till tro.

Vad ska man säga? Tills någon ger mig ett bättre ord säger jag: väx upp, pojkar och mogna lite innan ni ikläder er förmanarens roll.

140901 Nä det blev inget

med hantverkare som skulle komma och jobba i huset. Sjukdom i firman satte hinder i vägen. Det blir troligen på måndag istället.

Istället har jag ägnat del av ledig dag till att fundera på att jag reagerade på förmaningen från två för mig helt okända ungdomar efter mässan i lördagskväll. Det var ju också att de reagerade negativt med ryggmärgen bara jag nämnde ordet "kyrkan". Att det kan syfta på något betydligt större än den konkreta "svenska kyrkan" kanske jag inte på allvar förväntade mig - även många vuxna av mer lågkyrkligt snitt kan ju ha svårt med det - men när själva ordet "kyrkan" väckte behov att informera mig om svenska kyrkans avfall från Guds ord genom både kvinnliga präster och äktenskap för personer av samma kön då kände jag kanske att de unga gossarna - uppskattningsvis knappt 40 år yngre än jag - möjligen ägnade sig åt att slå in öppna dörrar. Men för säkerhets skull - om nu någon bland kära läsarna skulle känna tvivel om min insikt i denna sak:

- Jag ÄR medveten om att det finns kvinnliga präster i svenska kyrkan.

På eftermiddagen fick jag besök av goda vänner och fick bjuda på kaffe. När dom farit bestämde jag mig själv för att fara ut på en tur med motorcykeln i det fina vädret. Först förbi OK och kolla lufttrycket i däcken. Sen via Gammelstad, Rutvik, Sundom (bara för den kurviga vägens skull) till Råneå där jag tankade på dess OK. Förmodligen förlorade jag några öre per liter genom att inte tanka i stan men det är väl en god gärning att bidra till att Råneborna får ha kvar sin mack. Så förbi gammal kompis (vi har känt varandra på allvar i drygt 41 år) som bor i by utanför Råneå. Ett besök per år brukar det bli. Vi ses nästa år sa vi innan vi skildes. Vi hörs nästa gång jag skriver och nästa gång du ids uppsöka min blogg säger jag till alla trogna läsare (med endast sporadiska undantag över 100 per dag numera).

140907 EFS kyrka och frikyrka

Begravning har jag varit på i fredags. Inte lett själv utan varit där som deltagare i sällskap med min tidigare chef i Nederluleå, kh em Alf Hansson. Den som ledde begravningen i Nederluleå kyrka var EFS distriktsföreståndare Mattias Sundqvist. Och den som begravdes var en av hans företrädare, Ingvar Nilsson.

Vid minnesstunden berättade jag om några minnen av Ingvar. När jag kom som ny präst till

Nederluleå 1979 var Ingvar ungefär lika gammal som jag är nu. Under mina 11 prästår i Gammelstad samverkade vi flera gånger. Ibland predikade vi ihop i någon by. Ibland fick vi tjänstgöra tillsammans på begravning. Jag kunde leda gudstjänsten i kyrkan och Ingvar minnesstunden.

Man kan inte säga att vi privat blev vänner men vi hade en god yrkesmässig relation. Frid över Ingvars minne.

Mer ensidigt kyrkligt var det igår när jag var i Överluleå kyrka och deltog i äldsta dotterns vigsel. Gudstjänsten leddes av kollegan Ivar Sundström. Trevlig fest efteråt. Och roligt att under söndagen fortsätta gemenskapen med tillresta släktingar.

Försummade dock ej gudstjänst men passade på att hoppa ur skacklarna (ledig och på annan ort) genom att gå på förmiddagsgudstjänst i (Nya) Korskyrkan där jag fick träffa vänner som jag lärde känna under de två år då vi hade OAS-möten i Boden.

Enkelt möte med lovsång, bön, vittnesbörd och predikan. När pastorn uppmärksammat min närvaro bad han mig ge en hälsning i inledningen vilket jag gärna gjorde. Jag var uppmuntrad och upplivad när jag gick därifrån. Glad över att jag kan känna mig hemma i olika sammanhang - att pastorn i predikan citerade Laestadius gjorde ju inte saken sämre - och att jag fick uppleva hur vänskap består.

140909 **Nej jag lurades inte**

I vart fall inte avsiktligt. När jag satte den rubrik jag gjorde till föregående inlägg.

Avsikten var inte att locka läsare som, likt vännen Andreas, skulle se fram emot ett intressant inlägg om EFS' framtid som fortsatt inomkyrklig rörelse eller självständig frikyrka.*

Faktum är att jag nog saknar kompetens att skriva det inlägget. Faktum (2) är att EFS sannolikt är den vitaste och mest utforskade fläcken på min andliga karta. Och detta trots att jag famlevde mina första nio levnadsår på en EFS-folkhögskola (Hålland) där mina föräldrar var lärare i tio år fram till 1962.

Åtskilliga barndomsminnen har jag från det närbelägna Missionshuset. Men jag tror bara från julfester och försäljningar. Var vi som familj någonsin på ett vanligt "möte"? Däremot var vi regelbundet i kyrkan. Söndag var kyrko- gångsdag.

När jag kom ut som präst i Nederluleå blev det dock många möten med EFS:are och möten i missionshusen. Som förkunnare tror jag att jag var acceptabelt accepterad men för gemenskapens skull var det nog oftast bäst att undvika kvinnoprästfrågan.

Jag minns särskilt en gång när en man som blivit min gode vän skulle försöka förklara något av vad EFS-mentalitet är. Han målade då bilden av en EFS' årskonferens där

Missionsföreståndaren (eller distriktsföreståndaren om det gäller en länskonferens) inför de hundratals (tusentals?) förväntansfulla församlade stiger upp i predikstolen, tar ett fast grepp om densamma, låter blicken svepa över menigheten och utbrister: "Missionsvänner!" Då går en rysning av välbehag och identitet genom bänkraderna. Ingen förblir oberörd (och knappt ett öga är torrt - tillägger jag som kanske på trettio år något förbättrat situationen.)

O nej det är inte för mig, tänker jag och tänker att jag nog trivs bättre bland laestadianer. Där kallas de kristna bara för kristna rätt och slätt.

Men kanske borde jag bli mer missionsvän. Ska försöka ordna den saken genom att be min arbetsledare om att få åka till Johannelund på konferens om mission i Sverige i oktober.

- - - - -

* men några lurades kanske. Besökstalet på bloggen steg till 191 igår.

140910 **Äntligen**

Är jobbet igång. I huset. Renoveringen av toalett och badrum. Arbetet sker i flera steg som nog de flesta läsare vet. Utrivning av ledningar och porslin, slipning och spackling och mattläggning och sen tillbaka med allt och en del nytt. Snyggt blir det. Välkomna till veckan att provsk(-)ta i vacker miljö. Lite av andlig förnyelse: det yttre växlar men människan förblir densamma med sina möjligheter, behov och svårigheter.

I morse gjorde jag en snabbvisit på nya församlingsexpeditionen. Tur att jag satt med på förmiddagsfikat, annars hade det bara varit kvinnor (8-9 stycken). Tur att chefen och en majoritet av prästerna är kvinnor annars kunde man ju tvivlat på jämställdheten i svenska kyrkan :)

Lagom till lunch då jag befann mig i Hertsön ringde äldsta dottern och sa att hon var i stan med barnbarnet. Undrade om morfar ville komma och luncha. Hon hämtade t o m sin gamle far med

bil. Längre lunch blev det givetvis men jag erkänner mig vara aningen ringrostig i den ädla konsten att äta själv med vaket litet barn i famn. Dottern fick utöva konsten. Lycka träffa dem båda.

Framåt aftonen blev det info om höstens alpha-kurs. Några nya intresserade. Får se om dom kommer när kursen drar igång.

På bussen hem kunde jag följa utvecklingen i matchen Luleå-Skellefteå. Luleseger kunde jag sedan se i Nordnytt och Sportnytt.

140912 Ännu mera äntligen

För nu idag blev jobbet i huset klart - för den här gången ska det kanske tilläggas. Det finns en hel del till som väntar... * Det sista idag var rörmockarns jobb att dra nya ledningar och ny/återmontera tvättställe och toaletter och dusch mm. Klart snyggt. Och roligt att ha det färdigt, det som har behövt göras i minst tio år.

SMS:ade bilder av badrummet till barnen och yngste bror (han har tjatat på mig att få det färdigt någon gång men jag ska inte avslöja hur länge det tog för honom att få sitt duschrum och bastu färdigt!) och som vanligt levererade min vitsige bror en vits tillbaka

- Duschen ser strålande ut!

Vad ska man säga? Han hittar alltid en lustifikation.

Ikväll hade vi årliga surströmmingsfesten i Hertsökyrkan. Fick hjälp med burköppandet av en av denna bloggs flitiga läsare. Efter kaffet passade vi på att informera (nå, de flesta visste nog om det mesta) om alla verksamheter i kyrkan. När vi kom till onsdagens alphagrupp var det två surströmmingsätare som reste sig och vittnade om vad det betytt att gå alpha och börja komma till kyrkan och få nya vänner. Glädjande vittnesbörd.

Efter mat och kaffe blev det disk. Jag som är man, präst och "kvinnoprästmotståndare" står ju redan i utgångsläget på minus tre i mullig mansgrisnivå så jag måste alltid stanna och jobba till dess att all disk är avklarad. Möjligen kan jag då ha lyckats kravla mig upp till noll. Men längre kommer jag aldrig.

Lördag ledig. På söndag högmässa i Hertsökyrkan.

Strålande?

* det som ytterligare skulle behöva göras är (förutom div småsaker kopplade till redan gjorda större jobb)

1. uppfräschning av tvättstugan
2. byte av några fönster, altandörr och ytterdörr
3. byte av yttertak och kondensskydd (felbyggt i alla radhus i området)
4. reparation av bakre takkupa (likaså felbyggt från början)
5. byte av innertak och någon bit väggskiva i vardagsrummet (där det understundom droppat vatten från den felkonstruerade takkupan)
6. tapetsering i vardagsrum + tre sovrum (tapetserar aldrig själv numera sedan jag upptäckt ROT)
7. överkurs: tilläggsisolering av gaveln (+ ny panel?)

Varför är man husägare?

3 och 4 blir sannolikt till våren i samarbete med grannarna i huslängan

140916 Jag brukar ju berätta

vad som hänt i gudstjänstväg under helgen. Gör väl det igen då. Högmässa fick jag fira i Hertsökyrkan. Som vanligt har bara 8-9 personer (inklusive präst, musiker, vaktmästare och två kyrkvårdar) anlänt fem minuter före klockringningen men när första psalmen börjar sjungas var vi 29. Ett antal av de mycket trogna och regelbundna besökarna var frånvarande. Kanske gjorde dom sin samhällliga plikt och var valfunktionärer. Några befann sig på gudstjänst på annan ort men kan väl ursäktas eftersom det var biskopen som celebrerade och predikade därstädes.

Några tankar i min predikan var exakt desamma som i min gamle kamrats predikan (han har lagt ut sin på sin blogg) nämligen att "gyllene regeln" (i något slags positiv eller negativ variant) finns i de flesta stora religioner. Vill man ha exakta citat hur det är formulerat i olika religioner spanar man in gamle kamratens blogg. Dock gjorde jag ingen tillämpning på valet men min gamle kamrat har ju helt rätt i att man i sitt partival bör ha nästans väl och ve i åtanke, inte bara tänka på vad som gynnar en själv. Däremot tog jag upp valet i förbönen.

En tanke jag utvecklade predikan var dock detta om att formulera regeln negativt eller positivt och med hjälp av ett litet skutt hamnade jag i en favorittanke nämligen att i vissa kristna

sammanhang hamnar man så lätt i att ge den kristna vardagsmoralen en negativ ingång. Det handlar mer om att passa sig för och avstå från det som är fel ("syndakataloger") ett handlande som det räcker med lite rädsla för att göra, istället för att aktivt och engagerat göra det goda. Det förra kan en kristendom under lagen förverkliga men det senare kräver ett av kärlek påverkat och förvandlat hjärta.

Dock blev predikan inte så lång. Hela högmässan var över på en timme. Ovanligt kort. Nu är det redan andra dagen efter söndagen. Dess kväll ägnade jag åt valvakan. Måndag kväll åt div valanalysprogram på TV. Återkommer med några tankar om valtolkningen

140917 Tydligt besked av väljarna?

Fick vi det i söndags? Vilket då i så fall?

Från socialdemokratiskt håll har man upprepat försökt framställa det som att väljarna gett ett tydligt mandat för en förändring i den riktning som (s) och de röd-gröna tillsammans representerar. Men är det sant? Valanalytikern Sören Holmberg var den förste jag hörde som var riktigt tydlig: vänsterblocket har inte fått ökat stöd. Endast +0,1 procentenheter om jag minns rätt. Enda skälet till deras upplevda framgång är alliansens stora tapp. Skälet till Lövens statsministermöjlighet är snarare det komplicerade parlamentariska läget - inget av blocken har majoritet och ingetdera vill ha med vågmästaren (sd) att göra.

Jag tror att alla allianspartier förlorat på att ha gått fram så gemensamt och sammansvetsat. Inget av de fyra partierna har blivit till räckligt synligt.

Finns det någon tydlig valvind i Sverige så går den ju i (sd):s riktning. Det är ju uppenbart. När ska de etablerade partierna inse det och ta det på allvar? Den hittillsvarande utfrysningstaktiken har ju inte fungerat. Fortsätter man den är mitt tips att (sd) framöver får ökat stöd. Inte för att svenskarna skulle vara rasister eller ens främlingsfientliga utan som missnöjesuttryck.

Sedan är det givetvis korrekt att när alla andra trängs i mitten blir utrymmet större på flanken. I vissa avseenden plockar ju också (sd) upp frågor som borde varit traditionella borgerliga ståndpunkter (t ex att föräldrarna fritt delar på föräldraförsäkringen utan klåfingrig samhällelig inblandning i form av pappamånader* och jämställdhetsbonusar) eller kristdemokratiska ståndpunkter (tydligare abortkritik).

Frågan om föräldrars rätt att själv dela föräldradagarna mellan sig utan styrning är den enda fråga som någon gång frestat mig att rösta på sverigedemokraterna. Givetvis har jag alltid av andra skäl utan större svårighet överunnit frestelsen. Men när uppenbarligen allt fler svenskar av olika skäl inte är lika framgångsrika i kampen mot frestelsen så säger jag bara till de borgerliga: skyll er själva.

- - - -

* Bengt Westerberg får bli exemplet. Längre var han som liberal motståndare till införandet av pappamånad. Han ansåg i sann liberal anda den enskildes valfrihet vara viktigast. Men slutligen bytte han fot då han till sist ansåg jämställdheten vara ett så avgörande överordnat intresse. Knappast någon omsvängning i svensk politik har gjort mig mer besviken. Bengt Westerberg är en av de politiker jag har haft allra störst personligt förtroende för såsom en person med integritet och principer. Och så släpper han dom och drar på längre sikt med hela borgerligheten i fördärvet.

140919 Nu har grejerna kommit

För några söndagar sedan var vi ett antal personer i kyrkan som beslöt tillsammans beställa varor från bokförlag. Dessa har nu anlänt till mig. Ni som vet med er att ni beställde kan ju kontakta mig. Enklast vid högmässan söndag. Annars finns jag nog hemma stor del av lördag och sedan söndag kväll.

140922 Hur blev denna helg?

Startade med ett 50-årsbals på fredag kväll. Trevligt få vara med och fira ung (!) arbetskamrat. Lördagen var semesterdag. Ganska slö tvingas jag erkänna. Gick om eftermiddagen på hockey och såg Luleå slå Brynäs med 2-1. Hockeyföreningen firade också tjugo år med björnen som symbol. Det innebar att alla som heter Björn blev bjudna på pop-corn. Även en Torbjörn räknades.

Söndagen givetvis högmässa i Hertsön. Exakt lika många deltagare som förra söndagen.

Märkligt. Senare på dagen tog jag med mamma till kyrkogården (griftegården) och satte en blomma på pappas grav eftersom det skulle varit hans födelsedag i dag. Sedan gick vi ut och åt.

Helgen har dock förmerkat av budet att Göteborgs domkapitel beslutat att med omedelbar verkan - helt utan att använda sig av de mildare påföljderna "erinran" eller "prövotid" el dyl - låtit "avkraga" * en präst som har samma uppfattning som jag i en speciell fråga. Visserligen efter en predikan som jag inte hållit, men ändå. Är det kanske på allvar dags att be om att få bli utköpt i tid så man slipper avkragning? Men eftersom det är en kristen dygd enligt Hebr 10:33 att stå "sida vid sida med dem som behandlades så" så skriver jag:
- jag tror att 1 Kor 14:38** står i Bibeln och jag har inte funnit något skäl tro att det inte är Guds ord.

* (avkragad = förlora rätten utöva prästämbetet i svenska kyrkan). Läs mer på Dag Sandahls blogg eller Anders Brogrens hemsida eller kyrkligdokumentation

** enligt den läsart som ligger till grund för översättningarna i Folkbibeln och Bibel 2000

140926 **Nu är jag absolut på väg att modernisera mig**

Har ju två studenter som hyresgäster. Dom har fått mig att börja använda den fiberkabel jag haft till huset i tio år och skapa ett trådlöst nätverk i huset. Ja, ja det behövs ungdomar för att saker ska hända. Kanske till och med min lillebror nu kan glädja sig över att hans yngre storebror inte är helt borta.

Återstår bara se om förnyelsen smittar av sig på teologiska åsikter och bloggande. Nu när Dag Sandahl fått en erinran av sitt domkapitel för sitt bloggande så har jag ju varit tvungen att kolla om det finns något förgripligt skrivet på denna blogg. Ågnade alltså ledig tid sista dagarna till att läsa igenom alla inlägg ända tillbaka till nyår. Fann inget som domkapitlet skulle kunna anmärka på.

Har dock fått anledning fundera en aning över vad jag vill med mitt bloggande. Efter idogt funderande kom jag fram till följande:

1. Undehålla mig själv genom att göra det jag finner glädje i: uttrycka mig; och underhålla kära läsarna genom berättelser ur verkliga livet, tex i konsten att undvika dammsugning
2. Försöka få kära läsarna att inse det fantastiska med motorcykelkörning.
3. Föra diskussion om kyrkliga väckelserörelser - i synnerhet laestadianismen som är den inomkyrkliga väckelse jag haft mest kontakt med - förhållande till kyrkan i syfte att få lågkyrkliga vänner att förstå värdet av Kyrka, sakrament och ämbete.
4. Kritiskt analysera och bedöma det som förekommer inom svenska kyrkan, i all synnerhet på den "nationella nivån".*
5. Ge vittnesbörd om det glädjefulla och inspirerande som sker genom OAS-rörelsen i Sverige.
6. Uttrycka glädje över det församlings- och gudstjänstliv jag får stå mitt i som områdespräst i mindre kyrka i kommunen.

Summa summarum: stå upp för den jag är och det jag tror på.

Nu vet ni - om ni till äventyrs skulle ha undrat.

* det finns de som undrar om det är tillåtet att offentligt framföra kritiska synpunkter på den "koncern" man själv tillhör. Mitt svar när det gäller kyrkan är "ja" och jag motiverar det med en jämförelse med det politiska livet. Är det tillåtet för kommunalt anställda att vara politiskt engagerade och tillhöra oppositionen och i politiska debatter, debattartiklar och på bloggar (!) offentligt plädara för en annan politik än den som ens arbetsgivare, kommunen, f n driver. Svaret är "ja".

140928 **Vips så var vi dubbelt så många**

vid förmiddagsgudstjänsten i Hertsökyrkan idag. Vi firade psalmgudstjänst - som vi gör några gånger per år. Då sjunger vi betydligt fler psalmer än vanligt. Idag fick söndagens ämne Ett är nödvändigt präglade psalmvalet tillsammans med ett hösttema. Strax innan gudstjänsten var vi bara ca ett dussin men så kom två laestadianfamiljer och vips, ja, ni vet, det står ju i rubriken. Dock var inte familjerna helt kompletta för i så fall hade vi nog blivit närmare trettio. Domkyrkoförsamlingen borde sända ett officiellt tack till Fridsförbundet för dess positiva påverkan på gudstjänststatistiken.

På kvällen var jag tillbaka för en enkel kvällsmässa då jag numera driver linjen att ingen helg ska vara utan mässa. För det mesta är det högmässa dock.

Däremellan hann jag besöka mamma och sen fara förbi bönhuset och höra 1,25 predikan innan jag måste ta bussen till Hertsön. Jag åker mycket buss numera. Jag måste ju klimatkompensera för min onödiga motorcykelkörning.

Eftersom det var acceptabelt fint väder när jag kom hem senare på kvällen kunde jag,

tillsammans med gammal vän som skjutsade hem mig, dels beskåda vackert norrsken, dels med handkikare titta på Andromedagalaxen, vår närmaste granne bland galaxerna i universum. Det hör liksom till ritualen att varje år låta ljus falla in i sina ögon vilket färdats genom rymden i några miljoner år (hastighet: 300000 km/s - inte 300000 m/s som jag först råkade felskriva och två kommentatorer snabbt rättat.)

Bra att man ibland påminner sig något om universum om man börjar tro att man är nånting. Det oroväckande är förstås att vår galax, Vintergatan, och Andromeda närmar sig varandra med en hastighet av ca 120 km/s. Men ett litet tag till kan vi ta det lungt. Det kommer dröja ca 3 miljarder år innan vi kolliderar.*

* alla faktauppgifter enligt Wikipedia. Är dom fel får någon rätta mig.

141003

Ganska många var vi

i afton också när kollega ordnat after-work. Vi var ett gäng arbetskamrater som gick ut och käkade tillsammans och hade trevligt. Arbetskamraterna är trevliga, annat kan man inte säga. En försökte övertyga mig att gå på hockey i morgon. Man får se om han lyckas. En annan försökte - som vanligt - övertyga mig om nödvändigheten att vara på Facebook. Hon kommer inte att lyckas. En tredje fick mig att drömma om motorcykelkörning. En fjärde lovade kaffe och kakor om jag tittar förbi på aftonen efter kommande års första maj-runda. Lockande det med.

Tidigare på dagen var det vackert väder. Det lockade att ta ut hojen men det blev soffan och fortsatt läsning ur bok som jag ska berätta om så snart den är färdigläst.

En kort tur in till stan på förmiddagen blev det också för uträttande av div ärenden. Dagen var ledig från jobb. Så även resten av helgen.

Så är det återigen bevisat: det går utmärkt att dela med sig av div oväsentligt tjafs utan att vara på Facebook. Och kära läsarna behöver inte ens vara mina vänner för att få del av nyheterna. Vad betyder det? Evangelium åt alla?

141004

Vägen till Katolska kyrkan

har jag läst om. Dock inte min egen kan jag trösta kära läsarna med.

Boken jag läst heter Från Willow Creek till Sacred Heart. Författare Chris Haw. Underrubrik i svenska titeln: Hur min kärlek till katolicismen återuppstod.

För det handlar om en återuppstånden kärlek. Författaren döptes som barn i katolska kyrkan och fick en katolsk uppfostran. Men någon gång i ungdomsåren ansluter han sig (och samtidigt övriga familjen? - det framgår inte helt klart) till den karismatiskt/evangelikala megaförsamlingen Willow Creek och blir en radikal protestant. Åren går och många saker i hans eget liv och i samhället påverkar hans inställning i flera olika avseenden. Bl a har han svårt med att så många evangelikala så lättvindigt stöder USA:s militära engagemang i Irak. När han bestämmer sig för att flytta till en fattig stad med stora sociala problem så blir han boende mitt emot en lokal katolsk kyrka. Han börjar besöka dess mässor och på den vägen blir det. Det han som barn bara upplevt som döda och tomma och meningslösa ritual får nu ett helt annat liv och han ser djupen och meningen på ett helt annat sätt.

Utan tvekan intressant och givande läsning. Och boken är befriande opolemisk. Men man bör hålla i minnet att den protestantism han vänder sig ifrån när han ånyo blir katolik är av ett mycket mer profilerat slag än vad vi svenskkyrkliga kanske kan föreställa oss. I den motsats som i praktiken målas i boken mellan katolskt och protestantiskt är det ingen tvekan om att vi svenskkyrkliga lutheraner i allt väsentligt är mer "katolska".

Då hans hemväg till katolska kyrkan sammanföll med den tid då pedofilskandalerna i katolska kyrkan var som mest uppmärksammade, tvingas han brottas mycket med hur man kan tillhöra en kyrka med så mycket fel. Hans lösning blir att se kyrkan som en dysfunktionell familj: vi bråkar med varandra och är alltför väl medvetna om familjens problem, men likväl, det är min familj. Kanske något att tänka på även för oss svenskkyrkliga kyrkokritiker.

Det som grep mig mest i boken var dock hans beskrivningar av hur man i Sacred Heart firar påskhelgens gudstjänster, skärtorsdag, långfredag - och påskdag med start 4.30 på påskdagsmorgonen. Jag känner att vårt svenskkyrkliga sätt att fira de heliga dagarna - även när vi gör det så fint och genomtänkt som vi kan - bara är en blek avglans av det djup och den rikedom som kan finnas i en levande liturgi.

* engelsk titel: From Willow Creek to Sacred Heart. Svenska utgåvan på GAudete förlag

141005 **Tre olika kyrkor**

Eller i vart fall tre olika gudstjänstlokaler blev det besök i idag.

Först Hertsökyrkan (givetvis) där kollegan Bosse ledde mässa. Ska passa mig noga för att skriva att det är bästa kyrkan för då kan någon bli ledsen. Samtidigt borde ju en präst - särskilt en som under ett antal år kunnat sätta sin prägel på gudstjänstlivet - tycka att det man ansvarar för är - bäst. Annars sköter man väl inte sitt jobb? Vad är alternativet? Man tror att det finns ett sätt att förverkliga gudstjänstlivet (som är möjligt att nå) som är bättre men man avstår medvetet från att förverkliga det? Vad är det för kvalitetstänkande? Nå, i vart fall trivs jag där. Och det gör uppenbarligen många av deltagarna också. Sedan länge har jag noterat att de flesta inte har bråttom från kyrkkaffet. Ett gott tecken på upplevd gemenskap. Särskilt glad blev jag för någon dag sedan då jag från en av våra "nya" gudstjänstdeltagare fick vittnesbördet att det som lockade i kyrkan var gemenskapen och den välkomnande atmosfären.

Efter besök hos mamma gick jag på körkonsert i Domkyrkan men smet innan det var helt slut för att också hinna till bönhuset. Två predikningar fick jag höra. Först från en av de äldre predikanterna, sedan av en av de yngre. Den senare predikan glädde mig särskilt då jag uppskattade den unge broderns frimodighet och kunde känna igen mig själv som ung predikant. Var frimodig!

Efter intagen middag väntar nu samtal med ämbetskollega. Eller ska jag skippa det och ta en MC-tur till honom i morgon istället?

141008 **Laestadiansk sång**

har jag lyssnat på. Det gör jag iofs ganska ofta. Varje gång jag är i bönhuset. Men i söndags när jag var där köpte jag CD:n som spelades in under sångaftonen i Domkyrkan i samband med sommarens stormöte. En likadan producerades vid förra Luleå-sommarmötet och den har jag älskat. Den nya kommer jag älska lika mycket. Har redan lyssnat på den flera gånger.

Villigt ska erkännas att domkyrkoorganistens (Markus Wargh) orgelspel inte är helt fel. Men vad är det med själva sången som lockar? Så totalt fritt från allt publikfrieri. Ingen solist som framhäver sin egen röst och profil. Snarare ett odefinierbart muller - ljudet från 500 sångglada som ibland ligger märkbart i otakt med varandra - där man knappast kan urskilja orden om man inte kan texten utantill eller har den framför sig.

Kanske är det bara att sången ger en försmak av det som nämns i en av de kända sånger som finns med på nya CD:n, "härligt sången där ska brusa, stark som dånet av en vattuflod".

Även om genren är långt från det som numera kallas "lovsång" fyller den mig med minst samma glädje som lovsången på ett OAS-möte. Och kanske ger det mig större aning om hur jag tror det kommer att låta i himmelen.

Stort tack till er alla som sjöng och till er som ordnade inspelningen och produktionen av skivan.

141014 **Lage Ollinen**

Igår fick jag via sms meddelandet att gamle prästkollegan och brodern i tron, Lage Ollinen, fått hembud. Om jag fått rätt information så avled han i söndags.

Lage har jag känt i 40 år. Ja, första gången jag såg honom var i samband med stiftsmötet i Övertorneå 1971 vilket vi var ett gäng KGF:are från Luleå som besökte. Men vår allvarliga kontakt började nog 73 el 74 i följd av "laestadiansk ungdomsväckelse" som då tagit sin början. Jag minns ett tillfälle när jag som tjänstebiträde skulle hålla högmässogudstjänst i Svanstein.

Lage hade själv tjänst i någon grannförsamling. Jag var i prästgården på morgonen när jag upptäckte att jag glömt manchettknapparna till min finskjorta som jag skulle ha på mig. Lite för blyg var jag att fråga hustru Märta om det kanske fanns att låna från kyrkoherden så jag smög in på expen och knyckte några gem att fästa manchetterna med.

Under åren har vi träffats många gånger, på laestadianska möten, på Carex' teologiska dagar, inom Synoden och på en resa till Rom arrangerad av kyrklig samling 1999. Från den senare resan har jag ett mycket fint kort av Lage och biskop Bertil där dom sitter och samtalar med varandra på flygplatsen.

Ett yttrande av Lage som betytt mycket för mig föll han vid Synodmötet i Lund (exakt år minns jag inte, men troligen slutet av 90-talet). Det var efter högmässan i St Laurentii. Bert Lönn Dahl hade celebrerat och Dag Sandahl predikat. Lage - som ju hela sin prästtid verkat i det lågkyrkliga norrbotten och Tornedalen, där liturgin aldrig haft samma prioritet - sade, märkbart gripnen, till mig: "jag har aldrig förr på detta sätt upplevt att själva liturgin predikar". Kanske

hade jag lite mer tankar om den saken redan då, men Lages ord, som jag ofta därefter citerat, gav mig en tydlig knuff i riktningen att än mer se liturgins betydelse och vårda mig om den. Sista gången jag träffade Lage var när jag på hemfärd från något talaruppdrag tog en liten omväg förbi Risudden. Kaffe fick jag och Lage ville att vi skulle sjunga psalm 301 "Hur ljuvligt det är att möta.." Kanske är det minnet av den sången som fått mig att tänka så intensivt på Lage senaste dagarna. Den psalmen är ju den första på sång-CD:n som jag tidigare skrivit om och lyssnat på flera gånger sista veckan.

Lage Ollinen var ju en i en grupp något så när jämnåriga präster som var förankrade i den tornedals-laestadianska rörelsen. Tidigare innebar ju detta att präster i betydligt större utsträckning talade i laestadianska sammanhang. Inte bara att präster dök upp för att leda högmässogudstjänster och mässor utan också ofta höll vanliga predikningar. Om deras närvaro gjorde någon tydlig skillnad rent innehållsligt vore kanske ämne för en avhandling, men utan tvekan innebar den tidigare större prästerliga närvaron att många av de väckelsekristna hade en större kyrklig kontaktyta. Nu är denna kontaktyta snart på väg att helt försvinna. Vad händer då. Att jag anser det vara en förlust för både kyrka och väckelse har jag skrivit många gånger. Och står fortfarande för

En förlust ur jordiskt perspektiv att Lage lämnat oss, men...

..när vi den sista striden till seger har kämpat ut
då möter vi våra kära bland änglar hos Gud till slut
Då talas ej mer om att skiljas då är vi för alltid ett
och evigt vi bor hos Herren i hemmet han oss berett

141018 Umeå x 2

Har det blivit sista veckan. Blev tillfrågad att förrätta begravning i en familj jag lärt känna. Var ner i det ärendet igår. Men for redan torsd kväll och kom igen idag på förmiddagen. Förra veckan var jag också ner och träffade familjen. Men då kunde jag kombinera det med att tvillingbrodern o jag o yngre broderns hustru kunde fira våra födelsedagar tillsammans. Så vid det här laget borde jag kunna vägen. Likafullt körde jag av i fel utfart i en av rondellerna på nervägen i förrgår och kom en helt annan väg än jag tänkt. Men när jag såg skyltar med namn på stadsdelar jag känner igen så lyckades jag krångla mig in på det jag betraktade som rätta vägen.

Framme hos tvillingbrodern beklagade jag mitt öde men fick då veta
- Men det är ju den vägen du ska ta. Den nya "norra länken". Hade du fortsatt den hade du kommit direkt hit.

På hemvägen i morse tog jag dock den vägen. Fast i motsatt riktning. Sitter nu och funderar på om detta kan bli en liknelse för det andliga livet. Att vara på rätt väg eller fel eller rätt fast man tror det är fel eller fel som blir rätt från andra hållet.

Bli nog lite kämpigt kombinera det med morgondagens skatt och pärla.

141019 Helg

Igår afton fick jag för mig att jag skulle fara till Boden på gudstjänst. Det var Bodens fridsförbund som hade gudstjänst i Rörvikskyrkan. Roligt med laestadianska gudstjänster i en "riktig" kyrka. Känns lite som i min ungdom då jag gjorde mina första möten med laestadianismen. Då hade dom ju alltid sina gudstjänster i Luleå i kyrkor och församlingshem. Är det bara det att rollen som inomkyrklig väckelse blir tydligare om man faktiskt är i kyrkan. Eller var det det mindre antalet människor som fick mig associera till den tid när Luleå fridsförbund rymdes i lilla salen på övervåningen i Mjölkuddsgården. Nå, trivsamt var det. En del Lulebor var där. Kanske var det fler Lulebor som var i Boden söndag eftermiddag för i bönhuset på Örnäset var det mindre folk än vanligt i eftermiddags.

Högmässan firade jag i Örnäset. Inte ofta jag är där numera men det var roligt. En av deltagarna berättade att hon var en ev mina konfirmander på Bergnäset 1982. Det är en grupp jag alltid kommer att minnas eftersom hälften av tjejerna hette Susann! Detta var dock ingen av susannorna.

Dagens predikant i bönhuset predikade över exakt samma text som jag predikade över i högmässan, men la ut texten på delvis helt annat sätt. Där ser man djupen i ordet.

I morse var det ordentligt vitt på marken och lite mer snö har fallit under dagen. Jag tror - men det visar sig ju att man ofta minns fel när det gäller väder - att det är första gången på flera år som vi fått första snön redan i oktober. Hade jag haft vinterdäck på bilen hade jag kanske farit

till Boden även idag. I morgon får det bli skifte till vinterdäck.

141025 **På måndag lär Domkapitlet fatta sitt beslut**

angående den anmälan som en prästvigd kvinna i Gällivare-Malmbergets pastorat lämnat mot några av sina kollegor. Redan att domkapitlet överhuvudtaget tagit sig an ärendet är illa nog. Man borde redan direkt lagt anmälan till handlingarna med motiveringen att här finns inget att utreda. Anmälan - som jag i sin helhet tagit del av - är nämligen fullständigt substanslös. Den innehåller ingenting som rimligen förtjänar bli ett domkapitelsärende.

Nu har den informationen nått mig att Luleå domkapitel har som praxis att aldrig avfärda något utan utredning. Okey då, men efter företagen utredning kan beslutet bara bli ett: ingen åtgärd. Varje annat beslut kommer med säkerhet att fullständigt beröva mig allt återstående förtroende för mitt domkapitel.

- - - - -

Efter att ha fått vissa påpekanden om mitt skriverseri i denna sak vill jag förtydliga att jag i detta inlägg inget skrivit om den faktiska situationen i pastoratet, ingenting om någon inblandad gärning eller trovärdighet. Jag har bara uttryckt att enligt min mening är inget av det som nämns i anmälan av den arten att det bör föranleda någon åtgärd från domkapitlet. Och därför borde ärendet överhuvudtaget inte ha tagits upp.

141026 **Boken om övergrepp inom laestadianismen**

Nu har jag också läst boken. Dvs boken som min gamle kamrat anmälde i ett inlägg på sin blogg för en tid (= exakt en månad!) sedan.* Här i Luleå fanns den dock inte inne på bokhandeln utan jag fick beställa den. Efter några dagar var den min. Att läsa den gick sedan snabbt när jag väl tog mig tid.

Min gamle kamrat menade att eftersom boken beskriver skeenden med anknytning till norrbotten (laestadianismen) och författaren bor inom hans församling så vore det för hans del snarast tjänstefel att inte ha läst den. För egen del säger jag att eftersom jag trots allt har en ganska påtaglig relation till (delar av!) den laestadianska väckelsen och även varit engagerad i arbete** som motiverats av kännedom om den typ av skeenden som boken behandlar - så vore det snarast tjänstefel även av mig att inte ha läst boken.

Vad handlar den då om? Om allvarliga oegentligheter inom den laestadianska rörelsen, närmare bestämt kvinnoförtryck, misshandel och fr a sexuella övergrepp. Att sådant förekommit kan knappast längre förnekas och är inte längre någon hemlighet - precis som pedofilskandalerna inom katolska kyrkan.

Är det då riktigt att skriva om det? Jag tror det. Om offren någonsin ska känna att dom får verklig upprättelse så måste även deras berättelser få höras (även om det naturligtvis knappast är nödvändigt att varje individs personliga historia kommer på pränt). Sker inte det på något rimligt sätt så kommer dom alltid att uppleva det som ett försvar för förövarna.

Vad kan man då lära sig av boken? Ja, kanske detsamma som katolska kyrkan tvingats lära sig: bikten och förlåtelsen kan bli ett sätt att sopa saker under mattan så att de ej hanteras. "Det man förlåtit ska man inte gräva i", typ.

Sen kan man nog lära en del om det som är all kristendoms - särskilt kanske väckelsekristendoms - värsta fiende: lagiskheten. Och det är naturligtvis inget som bara riskerar drabba laestadianismen. Faran lurar överallt. När den ursprungliga väckelseelden falnat men man i senare generationer likväl vill se samma "resultat" i form av hängivet leverne så frestas man kompensera den uteblivna omskapande väckelsekraften med större stränghet och hårdare regler.

Författaren påpekar tydligt att boken inte avser vara någon komplett skildring av laestadianismen och ingen bild av den stora gruppen genomsnittliga laestadianer som är uppriktiga och ärliga, men en berättelse som också måste berättas. Allt i boken har hänt hävdar författaren men beskrivet med romanförfattarens frihet. Läsaren ska alltså inte försöka identifiera enskilda händelser och personer. Jag gissar att författaren även blandar friskt mellan skeenden i olika laestadianska grupper.

Att författarens egna tankar och trostolkningar ibland lyser igenom tycker jag är uppenbart. En del av de tankar som han låter huvudpersonerna uttrycka är sådant (inte minst i själva ordvalet) som jag knappast tror att en person uppfostrad i laestadianismen skulle uttrycka. Det minskar något bokens trovärdighet.

Är det då nödvändigt läsa boken? Bör man det? Ja, kanske. Har man något slags

ansvarsposition inom någon del av den laestadianska rörelsen så kan det kanske vara värdefullt om man läst den. I övrigt kan väl nyfikna och skvallersjuka hålla sig borta så får vi se hur många som blir kvar. Den som i stort sett saknar kännedom om den laestadianska rörelsen ska kanske inte börja med denna bok. Det vore som att försöka få en bild av den genomsnittlige svensken genom att bara tala med fängelsekunder. Likaså de litterärt längtande kan avstå. Delar helt min gamle kamrats bedömning att författaren knappast står på tur till nobelpriset i litteratur.

* Lawe Söderholm: Sprid ljus över ondskan (pris ca 250 spänn)

** jag fick förtroendet vara med i en arbetsgrupp inom Luleå Fridsförbund som utarbetade ett policydokument gällande hantering av svårigheter i församlingsgemenskapen. Gundtanken i dokumentet: sådana handlingar som är olagliga enligt samhällelig lag måste föras till rättsvårdande myndigheter även om Guds, människors och församlingens förlåtelse givits. Inget fromt sopande under mattan således

141026

Vilken mättnadskänsla

det är i hela personligheten när man fått vara med om en riktig högmässa. Såsom jag fick vara idag i Hertsökyrkan. Bosse ledde gudstjänsten och predikade. Själv assisterade jag bara vid nattvarden.

38 deltagare sammanlagt noterade kyrkvårdarna. Även det glädjande. Men den andliga mättnadskänslan infinner sig även om deltagarantalet är mindre.

Det viktiga är komplett, riktig, väl genomförd liturgi. God predikan är ett plus och en någotsånär aktiv och liturgiskt kunnig församling ett plus till. Kanske är detta en av grejerna: man är verkligen omgiven av bedjare, människor som lever med i liturgins böner.

Gudstjänstglädje är vad det är!

Efter några timmars arbete vid dator och skrivbord blev det buss hemåt. Planerade först stanna vid Örnäset och gå i bönhuset. Men till slut skippade jag det. Den andliga mättnadskänslan var kanske stor nog. Men glädjen träffa andra kristna vänner missade jag. Får ta igen det vid annat tillfälle. Ett sådant tillfälle kan bli när jag om några veckor ska prata lite kyrkohistoria i vuxengruppen under en fredags-bibeltimme.

Väl hemma blev det bl a ett ganska långt samtal med god vän i andra änden av landet om framtiden i svenska kyrkan. Kan Missionsprovinsen vara en del i en möjlig framtidsväg? Jag utesluter inte det. Min vän var mycket tveksam.

Den som lever får se. Nu återstår att se om Gud ger en dag imorgon också. I så fall blir det mässa i ett hem. Precis som på annat ställe i lördags. Mässa tre dagar i rad. En prästs privilegium.

Inte undra på att man känner sig andligt proppmätt.

141029

Ökenrättor

var samlade i Boden ikväll.

Ja, för att vara exakt så var ett knappt dussin personer samlade för att utvärdera sommarens OAS-möte på Storstrand, Piteå. En sammanfattning kan lyda ungefär som så att planerandet och genomförandet gick bra och vi upplevde att mötet var välsignat.

Vi ställde oss givetvis frågan om vi ska ta initiativ även till ett mindre möte kommande sommar på samma plats (ett större norrlandsoasmöte i Umeå 2016 är i stöpsleven men inte definitivt beslutat ännu). Vi kände oss inte mogna att direkt ta ställning till ett mindre möte nästa år så vi beslöt att vi ber över saken en tid och tar slutlig ställning om en tid.

En fin, trevlig och uppbygglig kväll där vi också fick be med och för varandra.

Ökenrättorna då? Jo, det var så här. En av initiativtagarna till vår träff hade beslutat ordna ett lotteri där inkomsten gick till OAS-rörelsen. Den som vann blev utsedd till hederssoasare med titeln ökenrätta. Som tecken på sin vunna värdighet fick den utsedda den på bilden synliga ökenrättan i tyg från Dollarstore. Utan all egen förskyllan eller värdighet föll lotten på undertecknad som alltså fick ta ökenrätten hem för det kommande året. Nästa år får någon ny lottas fram och tygökenrättan är alltså ett vandringspris.

Att vi så gärna är ökenrättor beror givetvis på det som utspelade sig utanför Överluleå kyrka vid inledningen av OAS-mötet i Boden 2005. Ett gäng sossar var samlade för att demonstrera mot OAS-mötet* och på ett av plakaten stod "Ut med ökenrättorna". Alltsedan dess har vi betraktat "ökenrätta" som en hederstitel för en kristen.

Känner mig hedrad att få vara Hedersökenrätta ett år framöver.

* formellt inte mot OAS-mötet som sådant utan snarast mot OAS-rörelsens praktiska hållning när det gäller att hantera olika synsätt på kvinnor som präster, eller rent av för kvinnor som präster, har demonstrationsanordnaren Irene Gustafsson många gånger efteråt velat hävda. Tyvärr var det ytterst få av dem som såg demonstrationen som uppfattade den lilla skillnaden. Så de flesta tog det som en demonstration mot OAS.

141102 **Dubbelledig dubbelhelg**

Har månadens långlediga helg över dubbelhelgen. Innebär att jag inte "jobbat" men likväl firat gudstjänst givetvis.

Startade helgen med att över fredagen åka upp till Svanstein och övervara begravningsgudstjänsten för kh em Lage Ollinen. Med resa blev det en heldag, men en fin dag. När jag fick göra lite tjänst genom att hjälpa till att läsa telegrammen vid minnesstunden kunde jag inte låta bli att tänka att "här kunde jag ha varit präst". Det var så att Lage ringde mig en gång i början av 80-talet och ville att jag skulle söka komministertjänsten i Juoksengi vilken då skulle utlysas. Vad hade hänt om jag gjort det? Hur hade livet då utvecklats? Men det kan inte hjälpas att jag under alla år - av någon anledning - alltid burit inom mig en särskild kärlek till denna församling (som nu längre inte är egen församling). En fin begravningsdag. Stort tack att jag fick vara med och att jag fick chans lära känna Lage.

På vägen hem blev det besök hos god vän och därför blev det ännu mer en heldag.

Alla helgons dag blev det högmässa i Hertsön, ledd av Bosse. På sin blogg har vännen Dag Sandahl klagat över att det inte firas riktiga högmässor denna dag numera på många ställen. I Luleå Domkyrkoförsamling är det högmässor i parti och minut.

Därtill på kvällen en mässa i domkyrkan i samband med Fridsförbundets församlingshelg. Den gick jag inte på. En mässa per dag räcker normalt. En person jag träffade uppe i Svanstein tyckte att jag skäller för mycket på laestadianerna på min blogg. Kan det vara möjligt? Jag som tycker att jag alltid försvarar laestadianernas plats i kyrkan. Eller är det så att den man älskar den agar man? Lördagkvällen ägnade jag istället åt att bjuda näst äldsta dottern på middag å kinarestaurang (försenad födelsedagspresent).

Sönd fm blev det TV-gudstjänst med OAS-rörelsen från Åh stiftsgård. Det var den sista av fyra tv-sändningar med OAS. Övriga får jag se på nätet. Ingen tvekan om att det spritter av glädje i kroppen när man känner oas-känslan.

Dagens högmässa blev i Hertsön igen men på kvällen denna gång. Och även nu ledd av Bosse. Men det ledsnar jag inte på.

Fick även chans att byta några beställda pins o tröjor mot pengar. Nu är det nog bara tre personer som väntar på sina varor (och vars pengar jag väntar på :)

Snipp snapp snut
nu var sagan slut.

141108 **Välsignad alpha-helg**

har vi haft. Längesedan jag känt mig så glad och uppmuntrad.

Men det höll på att gå illa för helgen började lite i moll för mig. Så mycket moll att jag för ett kort ögonblick övervägde sjukskriva mig pga uppgivenhet.* [Läste för någon dag sedan vännen Dag Sandahls blogg där han skrev om Luleå domkapitels beslut ang de präster i norr som av kollega blivit anmälda för diskriminering och mobbning. Läste sedan hela beslutet. På det principiella planet mycket glädjande då domkapitlet beslutar INTE vidtaga någon av de åtgärder som står till buds. De anmälda prästerna blir frikända således - på samtliga anmälningspunkter. Men smolket i bågaren var att domkapitlet i beslutstexten likväl inte kunde avstå från ordet "kritik". Det innebär att domkapitlet försätter de anmälda i en juridisk fälla som dom aldrig kan komma ur. Frikända kan dom inte överklaga men måste likväl bära ordet kritik utan att någonsin kunna bli av med det.](#)

Hur ska man bedöma ett dylikt domkapitelsagerande? Rättsvidrigt är ordet. Exakt samma sak som prostén Östlund** råkade ut för: i sak friad men ändå tvingad bära ordet "illojalitet" som fanns i beslutstexten. Hur skall domkapitlets agerande förklaras? Jag kan tänka mig två svar: antingen har dom en dålig sekreterare och inkompetenta ledamöter som inte fattar vad texten innebär, eller så tycker domkapitlet medvetet att det är roligt att jäklas.

Vad var det då som de anmälda prästerna fick kritik för? I kyrkoherdens fall att han höjt rösten på ett kyrkorådssammanträde, i komministerns fall att han uttryckt en oönskad åsikt.*** Det

senare är faktiskt inte förbjudet, vare sig i samhället eller i kyrkan. Det förra, vad har det med det ursprungliga ärendet att göra? Sagda kyrkorådssammanträde hölls över en månad efter det att anmälan inkommit och händelserna där är alltså något som kommit till beslutandes kännedom först under utredningens gång.

Jag var alltså vid helgens begynnelse rätt trött pga läsning av och funderande över domkapitelsprotokoll.**** Men strax innan det var dags fara till alpha-helgen fick jag från god vän i annan del av landet, vilken jag språkade med i telefon, de uppmuntrande orden:

- Domkapitel, vem bryr sig om vad dom tomtarna skriver?

De lustiga orden (vilka jag dock själv aldrig skulle yttra) räckte för att jag skulle kunna se på allt ur en annan synvinkel och skaka saken från mina späda axlar och koncentrera mig på alphahelgen.

Och det var en fantastisk helg. Som alltid samlades vi på EFS-Sundet i Gäddvik. Ett tjugotal personer + ledarteamet. Intro och gemenskap på fredagkvällen. Allvaret idag. Föredragen hölls av undertecknad (Vem är den Helige Ande), prästkollegan Susanne (Vad gör den Helige Ande) och diakonen Ulrica (Hur kan man bli fylld av den Helige Ande). Slutligen rejält med tid för personlig förbön med bön om Den Helige Ande. Och måltider o andakter o samtal givetvis. En fantastisk helg där många vittnade om en stark upplevelse av den Helige Andes närvaro.

* men med den kraft och nåd Gud ger, och av omsorg om de människor jag under helgen skulle möta (en herde springer inte när ulven kommer), tog jag mig samman och det är jag mycket tacksam för eftersom jag fått uppleva en fantastisk helg

** och precis lika fult som i fallet med "allmänläkaren och obducenten" som friades från mordanklagelsen i det sk styckmordet men som i beslutsmotiveringen ansågs ha styckat den mördade, en handling som dels var preskriberad och som dom ej heller åtalats för. Men pga den friande domen i huvudfrågan kan dom aldrig överklaga.

Tragiskt att ett svenskt domkapitel nu för andra gången på några år lägger sig parallellt med (om än i sak en bit ifrån!) denna en av Sveriges absolut största rättsskandaler.

*** samma oenighet över samma åsikter finns i Luleå Domkyrkoförsamlings prästkollegium. Men här har det aldrig hänt att en kollega känt anledning domkapitelsanmäla en annan. Här hanterar vi prästerliga oenigheter genom att gå på hockey tillsammans eller genom att ta en öl på puben Bishops Arms.

**** protokollet lämnar en hel del övrigt att önska. Ett fylligare referat av inkomna handlingar hade på ett helt annat sätt gett en förståelse för kyrkoherdens agerande och påståenden

141109

Domkapitlet är en inkvisitionsdomstol

Inte i den mening vi oftast snabbt associerar till när vi hör ordet inkquisitionen, att det handlar om att på löpande band bränna kättare på bål.

Nej, utan i den principiella organisationen av rättsförfarandet, där det är samma instans* som utför alla fyra leden

1. Utredda
2. Anklaga
3. Döma
4. Verkställa straffet

Det har jag fått höra idag i ett mycket intressant föredrag av en i saken ytterst kunnig person, både jurist och präst.

Att samma instans utför alla fyra skeenden i processen behöver inte nödvändigtvis betyda att rättssäkerheten hotas, men givetvis ställer det utomordentliga krav på de inblandades integritet, opartiskhet och förmåga att inte blanda sina olika roller.

Det som ytterligare hotar opartiskheten i ett domkapitel är ju att flera av ledamöterna är (kyrko-)politiskt tillsatta och därför kan frestas ha en agenda i kyrkopolitiskt kontroversiella mål.

Ett förslag var att alla som hamnar inför domkapitlet skulle ha rätt till ett ombud (precis som alla har rätt till advokat inför samhällelig domstol).** Och ytterligare ett förslag (om jag fattade rätt, jag hör ju lite illa!): i de fall då ett domkapitel dömer en präst till kyrkoordningens strängaste straff, "avkragning" (med åtföljande förlust av sin hittillsvarande försörjning) så skulle domkapitlet få stå för den drabbades advokatkostnader. Kanske vore det en liten säkerhetsspärr mot "lagens strängaste straff".

F ö kan jag nämna att i kaffesamtalet hade advokaten ifråga jämfört Luleå domkapitels beslut (att fria men samtidigt kritisera, se föregående inlägg) med det s k styckmordet i Stockholm 1984. När en kompetent advokat får samma tanke så visar det ju att jag inte var helt fel ute i min bedömning i gårdagens inlägg.

* i samhälleliga fall sköts ju detta av fyra olika aktörer: polis (under åklagares ledning), åklagare, domstol, kriminalvård.

** det har Frimodig Kyrka motionerat om i Kyrkomötet. Givetvis (!) blev det (som de flesta goda förslag) nerröstat.

141112 **Tricket fungerade**

Dubbelt så många läsare när jag i rubriken kallade domkapitlet inkvisitionsdomstol. Sånt är roligt tycker jag.

Men saken är kanske allvarligare än så. Ur en annan synvinkel. Vi "protestanter" är ju fostrade i en attityd där inkquisitionen är bland de värsta historiska fenomen vi kan tänka oss. Och då - varför har jag inte riktigt fått klart för mig - särskilt "spanska inkquisitionen". Men å andra sidan lär den sanningen gälla att om våra svenska häxprocesser på 1600-talet genomförts med samma noggrannhet som präglade spanska inkquisitionen då skulle bara en bråkdel av våra ca trehundra till döden dömda svenska "häxor" ha blivit avrättade.

Så kan det gå.

Men det här med opartiskhet och objektivitet är svårt när det finns grundläggande samhällstrender som präglar oss och drar oss med, vilka vi inte förmår stå fria från. Jag tänker igen på det aktuella fallet som Luleå domkapitel hanterat. Kyrkoherden får i slutändan kritik för att han under ett kyrkorådssammanträde brusat upp och med höjd röst grälat med en av de kvinnliga ledamöterna som i pressen uttalat sig negativt om honom.

Föreställer er nu att det motsatta gällt: kvinnlig kyrkoherde - som upplever sig motarbetad av manlig kyrkorådsledamot som uttalat sig negativt om henne i pressen - brusar för en stund upp när hon känner sig pressad och vill försvara sig.

Är det någon som tror att den kvinnliga kyrkoherden skulle kritiserats? Naturligtvis inte.

Tolkningen skulle vara klar: som kvinnlig chef är hon utsatt för manlig patriarkal härskarteknik. Och självklart är det förstaeligt att hon brusar upp.

141115 **Kyrkohistoria på bönhuset**

Var det igår kväll. Jag hade blivit ombedd hålla ett litet föredrag och berätta lite om den kyrkohistoriska utvecklingen med ett fokus på frågan om kyrkans ämbete.

Bakgrunden var att fridsförbundet för några veckor sedan utlyst en samtalskväll (man gör det ibland när det finns något man fritt vill dryfta utan krav på beslut) för att tala lite om framtiden. Hur går det när man ser att det blir allt färre präster som man har en naturlig relation till och som man kan nyttja i sakramentsammanhang.

Vid samtalskvällen tyckte jag (igen!) att det blev uppenbart att mångas kunskap är begränsad och det därför är svårt diskutera frågor som "måste det vara en präst som leder nattvarden?", "kan inte lika gärna lekmän förvalta sakramenten?" och dithörande frågeställningar.

"Den som sa're han va're" är ju en princip för alla livets situationer. Alltså blev jag tillfrågad undervisa lite. Gjorde det i vuxengruppen på fredagstimmen. Även den äldsta ungdomsgruppen hade inbjudits.

Fattade någon något av vad jag sa? Vet ej. En sak vet jag. Jag skummade lite på ytan. Mer behövs av både undervisning och samtal.

141116 **Statsminister Löfven oroad**

Kunde man läsa i tidningen för någon dag sedan.

Vad är det som vilar tungt på den mans axlar som bär ansvaret för ett helt land och dess folk?

Är han orolig att Sverige ska invaderas av främmande makt?

Att landet ska drabbas av svår lågkonjunktur, ja rent av depression med fattigdom och massarbetslöshet som följd?

Att en svår epidemi drabbar med hundratusentals kanske miljontals dödsfall som följd?

Att en stor komet eller meteor ska slå ner i vårt land och utplåna allt som finns på tusentals kvadratkilometer?

NEJ, INGET AV DETTA!

Han oroar sig för att frågan om samvetsfrihet inom vården ens ska kunna utredas. Han oroar sig för att det skulle kunna finnas sjukvårdspersonal som skulle kunna tänkas återropa en sådan samvetsfrihet för att inte behöva medverka vid aborter

Denna gång känner jag att jag uppskattar nya bibelöversättningen. I den lyder Psalt 139 vers 23-24:

"Rannsaka mig Gud och känn mina tankar, pröva mig och känn min oro, se om min väg för bort från dig och led mig på den eviga vägen".

Själv var jag lite oroad tio minuter före högmässan i Hertsön i förmiddags. Bara tre personer hade kommit. Men till slut blev vi 46. Tack till Tuula som fixade "enkelt" (!) fika åt oss alla.

141118 Slutbloggat?

Min gamle kamrat skrev för någon dag sedan på sin blogg att inspirationen för fortsatt bloggande börjar tryta. Antydde t o m att hans bloggande kanske närmar sig sitt slut!

KOMMER INTE PÅ FRÅGA!

Hur skulle det gå om jag inte hade en bloggkamrat att då och då reta eller själv få ett litet tjuvnypp från. Det skulle ju förta en del också av min bloggarglädje. Om min gamle kamrat inte har omsorg om sina läsare kan han väl ha det om mina!

Inlägget efter verkar han dock ha återfått inspirationen och bebloggade känt domkapitelsbeslut som även jag och Dag Sandahl tidigare kommenterat. Annars klagade han över att han inte har lika lätt finna något som berör längre. Den känslan kan jag delvis dela. Håller vi på bli för gamla? Har vi börjat ge upp med den yttre organisationen "svenska kyrkan" så vi inte längre ids blogga om dess tokigheter (då avser vi givetvis "svenska kyrkans nationella nivå" och möjligtvis domkapitel och stiftskanslier - inte våra lokala arbetsplatser!). Även Dag Sandahls hittillsvarande bloggar från innevarande kyrkomötessession synes ha en annan prägel än tidigare. Det är som om han inte tar saken riktigt på allvar längre. Men sitt bloggande måste han fortsätta ta på allvar. Om Dag skulle sluta med sina uppiggande morgonbloggar vet jag inte vad som skulle kunna ge energi för dagen.

Själv tänker jag fortsätta med mina bloggar. Men som kära läsarna väl vet vid det här laget levereras dom oftast sent på kvällen. Detta är ett undantag. Ledig dag.

Nu väntar jag bara på att gå ut och luncha med några som är mig nära och kära.

141119 Var i Umeå

drygt dagarna två. Det var alltså mina två bröder jag lunchade med igår. På en av restaurangerna i Universum (hör till universitetet för den som ej vet). Vad jag vet har jag varit där en gång förut. Det var hösten 1972 då jag gjorde det sk diakonala året inom KGF. Jag reste runt bland KGF-föreningarna i stiftet. Vid detta tillfälle när jag var i Umeå kunde jag passa på att gå på ett föredrag på Universum troligen ordnat av någon kristen studentförening. Talaren var Bo Giertz och hans ämne "En tro som håller". Efter att ha nämnt flera exempel på tro som inte håller så sa han att den tro som håller är en tro som "har med Gud att göra". Förmodligen kan man invända att all tro har väl med Gud att göra, men gissar att han tidigare talat om varianter av tro som bara är teoretiska utan att bli verklig relation. Bo Giertz var på något slags turne i norrland den hösten för kvällen innan hade jag hört honom i Piteå stads kyrka dit jag åkte med mina föräldrar. Jag vet att jag tyckte det föredraget var bättre, men dess ämne har jag glömt.

Men nu var jag alltså i Umeå igen. Mina båda bröder jobbar på universitetsområdet så gemensam lunch på Universum blev perfekt. Fick även se deras respektive arbetsplatser. Yngre broderns på morgonen då jag promenerandes följde honom till jobbet och sedan fortsatte med en längre morgonpromenad; tvillingbroderns efter lunch.

Efter morgonpromenaden gick jag in i sjukhuset och beslöt efter apoteksbesök att be Laudes i sjukhuskyrkans andaktsrum. Under åren då jag besökt yngre brodern och tagit en promenad har jag då och då tittat in där. Nu unnade jag mig sitta där en längre stund. Minnena är många från Norrlands Universitetssjukhus och dess andaktsrum där jag bad många böner för tolv år sedan när näst äldsta dottern var mycket nära döden och

genomgick en mycket komplicerad operation. När jag nu tog mig tid sitta ner en längre stund i stillhet och betänka det som skedde för ca 12 år sedan så kände jag hur minnet av de dramatiska händelserna fortfarande liksom kunde krama mitt inre med kraft. Hur mycket värre måste det då inte vara för dem som verkligen förlorat ett barn.

Några som gjort det besökte jag senare på kvällen.

I morse körde jag hemåt. Tidig lunch på Palzerian i Öjebyn. Arbete har jag ägnat mig åt på eftermiddagen (prästkollegium med genomgång av nytt schema. Det blir säkert bra men lite annorlunda) och kvällen (alpha).

Miljövänlig hemresa med buss efter arbetsdagens slut. Årskortet på LLT är mitt avlatsbrev som sätter mig fri att köra MC på sommaren.

141124 **Helg igen**

Värst vad tiden går. Tiden den bara rusar iväg.

I fredags kväll hade vi en lyckad kväll i kyrkan. Familjekväll med tacos att äta, sen en enkel familjegudstjänst sen en riktig trollkarl som underhöll barnen. Riktigt roligt. Det här blir nog melodin i framtiden (kanske bortsett från trollkarlen) i stället för att försöka byta ut söndagens högmässor mot familjegudstjänster till vilka få deltagare kommer. I fredags var vi nog bortåt 60.

Igår förrättade jag dop i domkyrkan och hade en sjukkommunion på aftonen. Innehållsrik dag. Var även bjuden till avskedsfest för arbetskamrat som ska flytta söderut.

Idag höll jag högmässa i Hertsön assisterad av kollegan Bosse. Inte riktigt lika många som förra söndagen (ca 38 denna gång) men tre andra präster närvarande. En av dem väjde givetvis tungt eftersom det var självaste domprosten Så rent andligt var vi kanske lika många som föregående vecka :) men tänk om alla som dyker upp 1-3 ggr i månaden kunde komma samtidigt. Då skulle vi vara många. Det känns som om gudstjänstförsamlingen blir allt stabilare. Deltagarna kan och lever med i liturgin alltmer och alltfler tar eget ansvar i gemenskapen. Så är det bevisat att det går att bygga församlingsgemenskap även kring svenskkyrklig gudstjänst. Bara man konsekvent slår på samma spik år efter år och inte förvirrar församlingen med ständigt experimenterande.

Glädjande också att få deltagande av Mats Sjölin, OAS-lovsångsledare från Österbotten. Han råkade bara vara i stan av en aning komplicerade skäl. Vi hann dock kort diskutera ev medverkan vid ev OAS- möte i Storstrand till sommaren. OM det ev blir av alltså.

Under eftermiddagen ägnade jag lite tid åt att renskriiva det korta kyrkohistoriska föredrag jag höll på bönhuset för en tid sedan. Måhända kommer det så småningom att synas på bloggen. Efter arbetsdagens slut blev det besök hos goda vänner där även andra vänner var så fick vi glädja oss över våra gemensamma OAS-minnen.

141124 **Regnblandad snö**

har fallit idag. Absolut tråkigast tänkbara väder. Så där då man blir blöt om fötterna efter bara en liten promenad. Mötte några vänner för gemensam lunch. En hade promenerat betydligt längre än jag och var rejält blöt. Men lunchen var god.

I övrigt finns väl inget särskilt att blogga om. Jo, jag kan berätta att jag igår em gjorde en snabbsväng till bönhuset och hörde predikan av Erling Wälivaara. Han sa i predikan något riktigt fyndigt som jag inte kan undanhålla kära läsarna. Ungefär så här:

När vi får höra om, och tänker på, den yttersta domen då fylls vi ibland av lite obehag eller olust. Men jämför med hur det är när vi hör en ambulans. Då fylls vi också av lite oro. Särskilt om vi ser den köra mot de egna hemkvarteren. Vem är skadad? Någon av de mina? Men tänk att där borta någonstans i ambulansens färdriktning där finns en sjuk eller skadad person. När den personen hör sirenen så tänker han eller hon: äntligen kommer den.

141126 **Östen Tano**

På relativt kort tid har nu två präster ur en äldre generation gått ur tiden. Östen var god vän med Lage Ollinen som jag skrev om för en tid sedan. Under många år var dom kyrkoherdar i var sin del av Övertorneå kommun. Lage i norra delen, Svanstein och Östen i södra delen, Hietaniemi (Hedenäset). Numera är båda dessa pastorat ihopslagna med Övertorneå till den gemensamma Övertorneå församling. Kan man säga att vi därmed återgått till ordningen före 1960? Det var väl då som en uppsjö nya pastorat bildades.

Minnena av Östen är bara goda. Första gången jag såg honom var nog vid det Stiftsmöte i Övertorneå 1971 där jag även såg Lage första gången. För det mesta mötte jag ju Östen sedan i förkunnarrollen. Han var en frimodig förkunnare som jag gärna lyssnade till.

En sak som han sa en gång i ett samtal om predikoförberedelse har jag alltid burit med mig. Apropå den allmänt accepterade förväntan i laestadianska sammanhang att predikanten ska tala fritt, oförberett utan manus, sade Östen: "den Helige Ande påminner mig i predikosituationen

aldrig om ett bibelställe som jag inte själv tidigare läst i Bibeln".

En gång i början av 80-talet var vår lilla familj (bara ett barn då) på besök i familjen Tanos stuga i Kotolahti. Timmen blev sen innan vi kom oss för att ta initiativ till avsked. Men just som vi planerade bryta upp så kom Östen på att det var dags för aftonandakt. Kanske uppskattade jag just i stunden inte fromheten som förhindrade omedelbar avgång, men en stund senare tänkte jag annorlunda. För när vi närmade oss avfarten en bit öster om Töre där vi skulle svänga över vägen såg vi att det strax innan skett en singelolycka där en bil i motsatt färdriktning kört över på fel sida och hamnat i diket. Tänk OM vi kommit en stund tidigare, då KUNDE vi ha frontalkrockat. Ibland har jag tänkt: var Östen den ängel som bevarade oss den gången?

Ett antal år efter pensioneringen bodde Östen med hustru utanför Boden. Vid det första OAS-mötet i Boden var han med som biktpräst, vilket han uppskattade mycket.

En annan gång då vi "samarbetade" var vid ett dop, jag tror flera år tidigare. Jag hade ombetts förätta ett dop i laestadiansk familj. Men då familjen på (nästan) sedvanligt laestadianskt sätt ville undvika vissa tydliga påminnelser om barnets prekära andliga läge utan dopet bad dom mig använda 1942 års dopritual för att undslippa nuvarande dopordnings tydliga befrielsebön. Då jag inte ville det vände de sig till Östen. Vi två kom då att prata om saken. Jag undrade kanske om han tyckte jag varit för sträng.

Absolut inte! "Om du ger vika denna gång får du alla laestadianer på halsen som önskar detsamma. Du är ung ännu och har många prästår framför dig. Jag är gammal (han var redan pensionär) för mig spelar det mindre roll, jag kan ta det".*

Glädjande nog blev jag bjuden på dopet trots min "dopvägran". Och då fick jag höra Östen hålla ett doptal på säkert bortåt 30 minuter där han med citat ur både Skriften, katekesen och bekännelseskifterna undervisade om människans - även de nyfödda barnens- tragiska belägenhet i synden och om dopets nödvändighet för saligheten.

Jag fruktar att de sista resterna av laestadianernas obetydliga lutherdom helt kommer att försvinna nu när den sista stora "laestadian-präst-generationen" (inom den svenska Tornedalslaestadianismen) är borta.

* det jag många gånger undrat över är varför laestadianer som ogillar nuvarande dopordnings befrielsebön att barnet ska bli befriat ur mörkrets makt, likväl kan acceptera 1942 års ordning som i många formuleringar uttrycker människans fångenskap i synden och dopets frälsande gåva och givande av barnskapet; och som i sin variant av "befrielsebönen" - "frälse dig ifrån mörkrets välde" - i sak säger exakt detsamma som nuvarande ritual.

Många gånger har jag i samtal med laestadianska dopföräldrar sagt att skälet till att ni lättare accepterar det gamla ritualet är att ni inte förstår det pga dess ålderdomliga språk

141128 **Var ska man gå i kyrkan?**

När man är ledig alltså. När man jobbar har man ju inget val liksom. Hittills har jag bara behövt stå i valsituationen en gång i månaden men fr o m nyår blir det annorlunda. Då får vi ett nytt schema med ledighet varannan helg. Nå, det finns ju inget förbud mot att man förvandlar sig till volontär varannan söndag och hjälper någon kollega som "jobbar". Om det finns någon kollega som vill ha en vid sin sida vill säga.

När vi i prästkollegiet för en tid sedan diskuterade vårt nya schema, sade jag efteråt till min chef att det här är ju utmärkt. Nu får jag fler möjligheter att predika i Missionsprovinsen.

- Så bra! Så du kan förbereda övergången, sa domprosten.*

Tiderna förändras. Jag minns min prästtids begynnelse, då hade vi sex lediga söndagar per år utöver semester och dessutom förhållandevis ofta en eftermiddagsgudstjänst i någon by utöver förmiddagens huvudgudstjänst. Ja, ja, prästkallet har blivit prästjobbet. Jag minns t o m att jag kunde känna lite dåligt samvete om jag lämnade församlingen och for in till stan för att handla på dag som inte var ledig dag. Nu borde jag ju hellre få dåligt samvete för att jag far hem för att sova om aftonen på en arbetsdag (jag bor ju numera i grannförsamlingen, eller jobbar i grannförsamlingen, beroende på ur vilken synvinkel man ser saken). Men den totala bristen på arbetstid hade också fördelar: man behövde tex aldrig vabba. Ringde man exp o meddelade att man måste vara hemma från något för att ens barn var sjukt så blev svaret bara "jaha". Det förutsattes att då jobbade man väl någon annan gång istället.

Ja, ja, ja, men nu är jag ledig. Så då gäller det att gå någonstans. Sedan en tid tillbaka inser jag

att jag knappast upplever det som ett alternativ att gå om det inte firas mässa. Förr kunde det vara det. Den skillnaden i önskemål är nog den största andliga förändring som skett med mig under åren. När man är ledig kan man också passa på att resa längre bort för gudstjänstbesök. Vart skulle det vara? Malmberget? Nej, det är för långt. Blir nog hemma istället.

* denna korta dialog återger jag undantagsvis och helt i strid med min normala princip att inte återge det som sker internt på jobbet, bara för att visa vilken lättsam attityd som kan råda mellan en kvinnlig präst och en "kvinnoprästmotståndare" och helt utan behov att anmäla varandra till domkapitlet.

141128 **Glädje och sorg**

Jag har nog använt den rubriken förr under blogg-årens lopp. Nu gör jag det igen. Denna gång handlar det om kvällens hockeymatch Luleå-Skellefteå 2-4. Glädje för Skelleftesupportrarna och sorg för Luleå-dito. Men inte bara sorg. Luleå spelade bitvis bra, särskilt i andra perioden hade dom bra fart.

Många Skelleftefans var det dock omkring mig. Vi var bara tre Lulesupportrar på hela raden och alla på raden bakom var svart-gult klädda. Hur kunde jag hamna mitt i ett sådant getingbo? Var där tillsammans med kollegan Yvonne Steinwall som också hon är Skellefteanhängare. Bildbeviset visar att man kan vara vänner inom kyrkan även med olika uppfattningar! Tyvärr glömde jag det vi kommit överens om: att vi båda skulle ha prästskjorta.

Hur kan då präster motivera att dom går på hockey? Jo, se, det är ytterst uppbyggligt och ger återkommande anledning till spontana bibelreflektioner. När ena laget gör mål så gläds den ene medan den andre blir sorgsen. Och tvärtom när andra laget gör mål. Då har man anledning öva sig i den kristliga attityd som apostelns ord om Kristi kropp i 1 Kor talar om. Om en lem lider så lider alla. Om en gläder sig så gläder sig alla.

Ytterst uppbyggligt!

141130 **Det gäller att vänja sig**

Fick lite övning idag. Fr o m mitten av januari ska jag ju vara ledig varannan helg. Jag gick i "hemkyrkan" Hertsökyrkan. Kollegan Mats ledde högmässan. I mina ögon lite omotiverat förkortad högmässa dock. Kanske var det närvaron av en av domkyrkans körer som motiverade att korta liturgin något. Roligt med kör. Och med trumpetspel. Det senare hör ju till på första söndagen i advent.

Lite abstinens får man ju när man inte själv celebrerar men det hör väl till villkoren här i denna värld. Fullkomligheten dröjer.

En av våra grupper i kyrkan, Kraftkällan, ansvarade för kyrkfikat och hade lotteri och sålde dessutom hembakat bröd som några av deltagarna bakat under lördagen i Hertsöns bagarstuga. Givetvis köpte jag flera påsar. Jag älskar bagarstugebakat bröd.

Efter mat (är det lunch eller middag kl 14?) hos mammas syster o svåger tog jag med mamma o moster till Domkyrkan för Kammarkörens adventskonsert. Fin konsert. Tolknigen av "Det är en ros utsprungen" var fantastisk. Roligt också med disciplinerade åhörare som kunde avstå det numera ganska vanliga oskicket att applådera efter varje stycke. Att åhörarna dock inte förmådde hålla händerna i styr efter Markus Warghs orgelsolo mitt i konserten är fullt begripligt. Mäktig avslutning med Otto Olssons Advent.*

Nu vet man att adventstiden börjat.

* + ett extranummer från orgelläktaren. Men det var ju extra.

141206 **Rum för alla**

heter en liten skrift från "svenska kyrkan" som vill berätta vad kyrkan står för. Sannolikt ingår den i något slags kampanj för att få människor bli medlemmar i kyrkan, eller åtminstone avstå från att gå ur.

Man skaffar sig en snabb bild av innehållet genom att läsa baksidestexten. Kan ses som sammanfattning väl? Vad läser man där? Med lite större stil:

"6,4 miljoner medlemmar.

Största konsertarrangören.

Röst för humanitet och rättvisa".

Sen fortsätter den löpande texten:

"Med 3377 kyrkor - vårt gemensamma kulturarv, verksamhet för alla åldrar och på många språk är Svenska kyrkan angelägen för alla.

Körsång, dop, sinnesrogudstjänster, internationellt engagemang, kulturmöten, babysång, vigsel, konfirmation, kyrkopolitik, bibelöversättning, klimatarbete och mycket mer ryms i Svenska kyrkan."

Vad noterar man? Gudstjänsterna nämns inte. Alltså de vanliga regelbundna huvudgudstjänsterna. De enda gudstjänster som nämns - utöver några av de kyrkliga handlingarna - är sinnesrogudstjänster. Visst har man i årtal fått vänja sig vid att gudstjänster numera bara är en del av alla "verksamheter" men att de inte ens nämns när det viktigaste ska sammanfattas, det var ett oväntat bottenapp. Bra med klara besked. Bara så vi vet: alla formuleringar i församlingar verksamhetsplaner, målformuleringar och församlingsinstruktioner om att "gudstjänsten är centrum" el dyl är fr o m nu helt obsoleta. Men botten är ännu inte nådd. Det kommer mera.

"I centrum finns en mångtusenårig tro på Gud som skapar, befriar och förnyar, på människors lika värde och betydelse som ansvariga medskapare.

Allt vilar i övertygelsen att människan aldrig är ensam."

Låt oss bekänna vår mångtusenåriga tro på Gud får bli inledningen till trosbekännelsen i fortsättningen. Och lika bra att förbereda marken för den nya treenigheten "skaparen, befriaren och förnyerskan". Fader, Son och Ande är ju tydligt på väg ut om man ska döma efter nya hanboksförslaget. Något om Jesus Kristus hade man möjligtvis förväntat sig. Och allas "lika värde", har vi hört det förut? Givetvis inte fel. Tron på människovärdet är fundamentalt utifrån kristen tro och skapelsesyn. Men låter man det begreppet få stå så ensamt som det ofta får göra numera utan sin tydliga förankring så blir det snart en koloss på lerfötter eller en ljudande malm och klingande symbol.

Lite - men bara ytterst lite - bättre och mer profilerat blir det i avsnittet "evangelium" på sid 4 - när man väl lyckats ta sig förbli den totalt ångestskapande sid 2 med dess "närvaro och öppenhet". Där (sid 4) nämns i alla fall Jesus några gånger. Men beskrivningen av vad luthersk tro är blir ju yttlig intill total meningslöshet.

Man kommer inte ifrån upplevelsen att huvudpoängen med broschyren är att köpa kyrkan relevans genom att visa att den sysslar med sådant som den tänkta läsaren redan är positiv till. Att söka skaffa sig de oomvändas godkännande, vore ett annat uttryck.

"En mångtusenårig tro på Gud". Va bra att man från svenska kyrkans "nationella nivå" talar om för mig vad jag ska ägna mina sista prästår åt.

Tillhör jag denna "svenska kyrkan" Som presenterar sig på detta sätt? Absolut inte! Jag tillhör och verkar i den Svenska kyrkan som sätter mässan och ordet i centrum: som frimodigt bekänner sin tro på Jesus Kristus som dött och uppstått.

Mångtusenårig tro på Gud...? Lika uppbyggligt att gå på hockey!

141208 Begravning

var jag på idag. I Tornedalen för andra gången på några veckor. Denna gång för kh em Östen Tano som jag tidigare nämnt.

Började min resa österut redan igår afton och stannade till hos gammal vän som bor ungefär halvvägs. Där blev det middag, intressanta samtal och bastu.

Begravningen idag var i Haparanda kyrka. Gudstjänsten leddes av Roland Wälivaara. I samband med begravningen talade även Bengt Pohjanen. Han och Östen delade många minnen från gemensamma förkunnarsammanhang. Både talen i kyrkan och de flerfaldiga talen på minnesstunden bidrog till att ge ett glatt och fint minne av Östen, vännen, förkunnaren, ivraren, den som alltid kände att "nu är det på gång".

Vid minnesstunden hamnade jag bredvid Bengt och fick anledning diskutera lite ortodox teologi. Även några andra möten med gamla vänner blev det. Det är märkligt vilken samhörighet man fortfarande kan känna med dem med vilka man delade djupa erfarenheter under det välsignade sjuttioalet, oavsett om vi idag är laestadianer, svenskkyrkliga, ortodoxa eller något annat.

Kunde givetvis inte låta bli att besöka mammons tempel IKEA när jag ändå var i staden. Ca 650 spänn kostade det. Men det var bara sådant jag tänkt ut i förväg. Inga impulsköp.

Väl hemma fick jag plötsligt ett städryck. Plockade t o m fram dammsugaren. Och inget av de hundra sätten att undvika dammsugning tycktes fungera.

141209 **Det blev lite sent igår**

Inspirerande städryck kan dra ut på tiden. Då blev denna morgon både sen och seg. Men vad gör det, dagen var ledig.

Men strax blev den ledigheten avbruten då dopfamiljer hörde av sig om dop som bokats så att de kolliderade. Fick ägna en stund åt att reda ut det med hjälp av exp-personalen. Och till sist blev det nog till belåtenhet.

På eftermiddagen besök hos mamma där vi hade en diskussion med representant för hemtjänsten om bästa organisation av den hjälp mamma får.

Sen en sväng förbi Röda korsets Kupan för avlämnande av div som sorterades bort igår kväll. Inser att jag med städande lika mycket avser sorterande av det som ska slängas eller lämnas för återvinning som insatser med dammsugare och skurtrasa.

Övervägde avsluta kvällen med hockey, men avstod. Såg på text-tv att Luleå vann. Och därmed får kollegan Kalle Tjäder - som på minnesstunden igår berättade att han löser bloggen men ej bryr sig om hockeyskriverier - läsa något som inte intresserar. Men var vid gott mod. Det kommer mera!

141212 **Nå't som biskopen skulle gillat**

- om han vetat om det alltså - har jag gjort ikväll.

Jag har varit till Haparanda och sett hockey. Hejät på Asplöven i matchen mot Södertälje. Inte världens höjdarkmatch. Men med min måttligt professionella bedömningsförmåga så tycker jag nog Asplöven var bättre. Men matchen slutade oavgjort och straffläggningen vanns av Södertälje.

Hur kommer det då sig att jag var där? Jo, en av mina inneboende studenter är från Södertälje och då han inte får så många chanser se favoritlaget under studieåret så beslöt vi idag om eftermiddagen att åka tillsammans (Jag har semester i dagarna två). En klasskamrat tog han med sig. Men han är Lulebo så 2-1 blev vi tre i hejarklacksfavor för Asplöven men det räckte uppenbarligen inte.

En sak som jag gillar. Och som jag vet om. Läste jag i gårdagens nummer av Dagen. Advokaten Ruth Nordström har av tidningens läsare blivit framröstad som årets förebild. Hon jobbar ju som en av Human Rights Lawyers både med frågor om trafficking och samvetsfrihet för vårdpersonal. Ett bra val.

Att en sådan persons engagemang behövs i vårt samhälle är illavarslande. Att många bland samhällsdebattörer och opinionsbildare ogillar hennes engagemang är ännu mer oroande.

En kvinnlig prästkollega som jag av en händelse träffade idag berättade glatt att hon gillade att läsa ur det ex av Katolska kyrkans katekes som hon bett att få låna av mig.

Undrar vad biskopen tycker om det? :)

141220 **Längtande läsare?**

Har man det? Såna som vill ha ett nytt blogginlägg att fördjupa sig i. Åtminstone en av de troga (?) läsarna gav uttryck för sin desperation efter ny bloggpost i en kommentar till föregående inlägg.

Men även när jag kollar besöksstatistiken syns något märkligt. Det har snarast blivit fler läsare för varje dag under senaste knappa veckan då jag inte knappt på dator eller telefon (bloggar oftast m telefon* numera). Normalt brukar besökssiffran sakta falla dag från dag när man inte bloggar på ett tag.

Vad ska jag blogga om? Vad jag gjort? Idag varit ledig som komp för måndagen som var ledig men blev arbetsdag. Om vädret: nu har det snöat lite. Det är vitt i alla fall. Blir det vit jul eller tårar det bort igen? Om morgondagen: dop o födelsedagsuppvaktning o sjukkommunion i hem. Om Björn Söder: är inte så insatt i vad som hänt, men utifrån det lilla jag vet tycker jag kanske att han fått onödigt mycket uppmärksamhet för något han inte borde uttalat. Bestämt tycker jag att den kvinnliga vänsterpartist som vägrade inleda sitt anförande med "Hr Talman" och som efter tillsägelse svarade "du är inte min talman" - hon gjorde bort sig. Och det ordentligt. Får vi en utvecklig där man väljer mot vilka man ska tillämpa demokratins principer då kommer hela det demokratiska systemet snart att rasa. NSD:s skriverier om "kvinnoprästmotståndet" (ett uppslag resp en helsida under senaste veckan): fullständigt onödigt. Vad har triggat igång detta? Vad Övertorneå församling beträffar så har inget nytt hänt. Hela artikeln är bara ett återgivande av flera år gamla nyheter. Vad fallet i Gällivare-Malmberget beträffar så gör tidningen en oerhört tendentiös läsning av domkapitelsbeslutet. Man missar helt att de anklagade prästerna

faktiskt blir frikända på alla punkter som den kvinnliga prästens anmälan tar upp. Hur kunde NSD missa detta faktum? När man i samband med återgivandet att biskopen inte velat kommentera saken passar på att berätta att biskopen varit kvinnoprästmotståndare men ändrat sig så antyder man ju därmed snarast att han skulle ha någon hemlig underliggande agenda av försvar för skumma kvinnoprästmotståndare. Då förtjänar det kanske att påpekas att den grupp från domkapitlet som utredde saken och beslöt föreslå domkapitlet att lägga ner hela ärendet, den gruppen leddes av domprost Charlott Rehnman, alltså en kvinnlig präst! Kanske också värt att nämna.

Är de hungrande o törstande bloggläsarna nöjda nu?

* det möjliggör samtidigt intagande av favoritkroppställning: liggning å soffan!

141221 **Fjärde söndagen i advent**

har börjat nu.

Bildbevis lämnas. Har under kvällen ägnat mig åt det som absolut är adventstidens finaste stunder: att på lördagskvällen tända adventsljusstaken och sjunga några adventspsalmer.

Har även ägnat mig åt det som också hör till någon gång under perioden 17-23 december: att sätta på skivan med Marc-Antoine Carpentiers tonsättningar av O-antifonerna.* Det är något av det vackraste musik jag vet.

* antifonerna till vespern under perioden 17-23 dec börjar alla med "O", O vishet... O Adonai (Herre)... osv (förutsätter en Tidegård med kyrkoårsvariation). Även texterna är underbart innehållsrika och vackra. Givetvis är det därför som musiken blir så vacker.

I psalm 423 i psalmboken kan man igenkänna något av formuleringarna i o-antifonerna. Och Juldagens bön i förra versionen av psalmbokens lilla bönbok innehåller fyra av dem

141221 **Stöld**

har jag inte råkat ut för. Istället var det min ordvitsige lillebror som i telefon berättade:

- Grannens spark blev stulen av en medbrottsling.

Jag säger som jag brukar: var får han allt ifrån!

Familjegudstjänst hade vi idag i Hertsökyrkan. Ovanligt många deltagare. Sista åren har deltagandet vid familjegudstjänsterna märkbart dalat. Så nu bröts trenden. Och ovanligt många barn.

Efter div efterarbete blev det lite tid vid datorn för versamhetsredovisning. Dvs redovisa hur stor del av arbetstiden som använts till den grundläggande uppgiftens olika delar gudstjänst, undervisning, diakoni, mission. När vi för några veckor sedan fick systemet presenterat för oss uppstod diskussion om vart olika verksamheter ska hänföras. Enskilda samtal var diakoni sades det. Jag protesterade. Ett samtal som innehåller eller leder till bikt är gudstjänst hävdade jag Och fick rätt. Och ett samtal som handlar om tron även utan bikt är väl att se som en fortsättning på predikan. Alltså gudstjänst. Så redovisar jag.

Senare blev det ett besök i bönhuset. I andra predikan lärde jag mig att Calvin var fransman. Alltid roligt lära sig något. Lärdomen förmedlades i en bisats i samband med att skillnaden mellan luthersk och reformert nattvardssyn utreddes. Helt lutherskt renlärt uttalades att nattvardens bröd och vin ÄR Kristi kropp och blod. Inga symboler

Efter gudstjänsten hembjuden på glögg o fika hos kristen familj tillsammans med flera andra. Trevlig kväll.

Väl hemma fick jag besked av äldste sonen att han efter många år i Stockholm äntligen fått ett förstahandskontrakt på en lägenhet. Glädjebesked.

141225 **Insidan och utsidan ren**

Befinner mig i god väns hus. Vi möttes tidigare under helgen och överenskom om ett besök.

Just nu är han själv borta dock i annat ärende så det är mitt ansvar elda i bastun för gemensamt bastubad om en stund. Är det fel basta mitt i julhelgen, kan man fråga sig. Enligt gammal allmogetradition var det ju bastu före julen för att man skulle vara ren och fin till helgen.

Kanske ska vi säga att vi som varit på julmessa först och bastar sen verkligen är de som uppfyller Frälsarens ord om att först göra kärlets insida ren och först därefter utsidan.

Julnattsmessa firade jag i natt i Örnäs kyrka assisterad av kollega som en kort tid har deltidsvikariat i församlingen. Tidigare på dagen hade delar av familjen varit på besök, från

äldsta (mamma 89) till yngsta (barnbarnet Viktor 10 mån).

I förmiddags blev det besök i Hertsökyrkans gudstjänst ledd av Mats. På eftermiddagen besök hos svärfar som nu flyttat från pensionärsboende till riktigt äldreboende. Lite oväntad blev väl den flytten. Men en stroke gav honom en kort tids sjukhusvistelse och sedan planerat några rehabveckor på äldreboendet. Men under tiden där började personalen övertyga honom om att han borde flytta dit permanent. Inte ofta man hör talas om sådant. De flesta historier man hör handlar ju om gamla som tvingas bo hemma alldeles för länge. Men kanske tyckte personalen att det skulle vara roligt med åtminstone någon boende som är i stort sett vid sina sinnens fulla bruk.

Nu blir det strax bastu.

141226 Julhelgen pågår för fullt

Nu återstår tredje- och fjärdedag jul. Den senare - Menlösa (oskyldiga) barns dag - infaller i år på söndag så det blir en riktig helgdag.

Denna dags gemenskapsdel bestod i middag hos moster o morbror tillsammans med mamma.

Gudstjänstdelen innebar kvällshögmässa i Hertsön ledd av Bosse. Måttligt stor skara men vi lär ha varit fler än i grannkyrkan där samme präst celebrerade kl 11.

Efter mässan for mamma och jag förbi kyrkogården och tände ett ljus på pappas grav.

Tillsammans sjöng vi också vers ett av pappas favoritjulsalm "Var kristtrogen fröjde sig".

Den helige Stefanus dag - martyrkyrkans dag - är ju alldeles för viktig för att glömmas bort.

Från BloggarDag har jag inhämtat - vad lär man sig inte där! - att det är en riktig helgdag som inte ska fuskas bort med förkortade mässor eller musikgudstjänster. Nej komplett högmässa ska det vara.

På BloggarDag kunde du även strax före jul läsa en bra kommentar om NSD:s skrivelser om kvinnoprästmotståndet inom kyrkan. Själv kommenterade jag det ju väldigt kort i denna blogg. BloggarDag är som alltid mer ingående. Läs gärna.

Undr gårdagsaftonen hade jag en stund lite tid över och passade på surfa lite med telefonen.

Råkade hamna på "Katolsk vision" som betraktar sig som en reformrörelse inom den katolska kyrkan. Det synes som om den rörelsen vill åstadkomma istort sett exakt det som införts i svenska kyrkan de senaste årtiondena: demokrati (mer leknannainflytande), kvinnliga präster och vigslar för enkönade par. Man tänker: varför stångar ni huvudet i väggen, varför försöka förändra den koloss som den katolska kyrkan är? Det finns ju en etablerad kyrka som har allt det ni vill åt, svenska kyrkan! Varför inte konvertera istället?

Och tvärtom är det för oss traditionalister i svenska kyrkan. Ofta får vi höra: varför byter ni inte kyrka? Det synes som det finns en massa folk som fötts i fel kyrka. Ungefär som människor som tycker att dom fötts i fel kropp. Som vill byta kön. I svenska kyrkan bedriver vi mångfaldsarbete. Där ska vi lära oss acceptera dessa som är annorlunda. Gäller det också i andligt avseende?

150101 Gott nytt år

Innehållsrik nyårsafton har det varit.

Fm: div slutförberedelser för eftermiddagen och kvällen.

Sedan dop och därefter nyårsbön i Ljusts kapell och nyårsbön i Örnäsets kyrka och sist kl 21 mässa, också den i Örnäsets kyrka, i samband med Luleå fridsförbunds församlingsdagar. Två prästkollegor var med mig och distribuerade. Inte lika mycket folk som tidigare år. Bara 210 kommunikanter.

På den andra nyårsbönen träffade jag ett par som är motorcyklister. Så fick jag med den saken också och Ann O Nym behöver inte frukta för det nya året.

Att Jakob inte skulle frukta var annars ett ord som fanns med i den text jag läste vid alla tre gudstjänsterna (slutet av Jer 46). Predikan blev dock längre för varje gång. Om det berodde på ökad Andens inspiration eller på lämplig anpassning till förväntningarna kan diskuteras. Jag tvingas dock erkänna att jag tycker det är roligt att predika. Särskilt när man också får vara buren av vänners förböner.

God vän och kollega följde mig hem efter mässan och vi fick uppleva övergången till det nya året tillsammans.

Nu ska bara resten av nyårsdagen genomlevas så blir det till att fira flanellskjortans dag i goda vänners och kollegors gemenskap. Nödvändig utrustning är införskaffad.

Hur kommer det sig att mitt födelseår finns på lapp ovan ena fickan??

150102 Flanellskjortans dag

Högtidligen firad. Lunch, kaffe och något gott att dricka. Därtill givande samtal. Sammanlagt en trevlig eftermiddag.

Nu tar de flanellskjorteklädda nya tag i sin kamp att ständigt gå mot Ström-men.

Igår, nyårsdagen fick jag fira mässa i ett hem. På aftonen for jag likväl till Hertsökyrkan och övervarade kvällshögmässan. Nu har jag själv två högmässor på raken: Hertsön på söndag och Örnäset på Trettondedagen.

PS. Undrar man fortfarande vad flanellskjortans dag är så söker man på Bloggardag. Inlägg som berör saken finns kring de senaste tre nyåren .

150104 Nya året rullar på

Men igår kände jag mig trött. Rejält trött. Fruktade ett tag att jag skulle behöva ringa en kollega och be om hjälp med dagens högmässa. Låg mest på soffan hela dagen. Nå, några praktiska saker i huset blev fixade enligt plan men det var så när. Kändes mest som jag fått en infektion men utan alla märkbara symptom såsom snuva, huvudvärk, illamående, feber eller vad det nu skulle kunna vara.

Idag lyckades jag dock utan större besvär ta mig igenom dagens huvuduppgift som var högmässa i Hertsökyrkan. Jag funderade ett tag om detta var sista gången som jag och musiker Samuel får jobba tillsammans på ett bra tag. Men nej, riktigt så illa är det inte. Vi har högmässan tillsammans även kommande söndag. Men sedan får vi ett var-annan-vecka-schema så om han är i tjänst är jag ledig och är jag i tjänst är han ledig. Lite underligt kanske att gudstjänstgemenskapens ansvarige präst och huvudansvarige musiker aldrig arbetar tillsammans. Men det är mycket man numera inte förstår i "svenska kyrkan". Inte heller förstår jag varför dagens rubrik i nuvarande evengeliebok ändrats till "Guds hus" från det tidigare "I Faderns hus". Jo, jag vet att "Gud" anses mindre patriarkalt och hierarkiskt än "Fader" men förstå det vill jag inte. Noterar bara att den som på allvar introducerar Fader som tilltal till Gud är Jesus själv och han brukar ju anses stå på rätt sida i jämställdhetsfrågor! Ja, ja, slutsatsen av dagen: krafterna verkar sakta återvända. Ingen fara på taket sålunda.

Noterar att vännen Per-Eric Simma fått till ett nytt blogginlägg i mer positiv anda och att min gamle kamrat kunnat slita sig från barnbarnen så länge att några minuters knapprande på tangentbordet varit möjligt.

Nu väntar ett sextioårskalas och på tisdag - Trettondedagen - blir det högmässa i Örnäsets kyrka.

150105 Ny psalmbok

har jag sett idag. På besök hos gammal ungdomsvän och kollega som fyllde 60 fick jag se ett exemplar av den nya västlaestadianska psalmboken. Hann givetvis inte gå igenom den ordentligt men såg att många av de gamla fina psalmerna ur 1937 års psalmbok fanns med. Till min glädje fanns även ett stort antal andra sånger med från antingen andra traditioner eller modernare tider. Givetvis måste jag skaffa ett eget ex så jag kan studera den noggrannare. Fann även en väldigt fin sång om Maria från Magdala och hennes erfarenhet vid Jesu öppnade grav. Typiskt äkta laestadiskt*. För Laestadius var ju Maria från Magdala urtypen för en levande kristen, hon som grät vid graven över sin förlorade (döda) kristendom och fick andligt levande liv genom mötet med den uppståndne. Den sången skulle jag gärna vilja lära mig sjunga.

I psalmbokens senare del fanns även ordningar för dop o nattvard, vigsel och konfirmation. Det jag med viss glädjefylld fascination noterade var att inte bara de apostoliska och nicenska trosbekännelserna fanns med utan även den athanasianska. Det var inte illa. Ytterligare ett skäl köpa ett ex av psalmboken så man slipper dra fram den stora tunga volymen med Svenska kyrkans bekännelseskrifter varje gång man vill repetera vad man måste tro om man "vill varda salig".

Trevlig tågresa t o r tillsammans med annan kollega och ungdomsvän till ett på flera sätt givande födelsedagskalas.

* ett uttryck som brukar användas i forskning och avser det som kommer från Laestadius själv vilket är något annat än laestadiansk tradition som gäller den senare rörelsen och som utvecklats under årens lopp

150107 **Igång igen med vardagen**

Idag var det mest informations- och planeringsdag. På förmiddagen med alla som har sina tjänster i församlingens östra del, fd Örnäsdistriktet och Hertsödistriktet, numera sammanfört till "Område öst", av oss anställda allmänt kallat östblocket.

På eftermiddagen med alpha-arbetslaget. Ett roligt gäng att jobba med. Att skratta med. Och be med. Som utvikning blev det idag även ett samtal om betydelsen av vissa delar av nattvardsliturgin.

Och eftersom bloggvännen Per-Eric på sin blogg talat positivt om skrivierna på denna blogg, särskilt när jag ägnar mig åt viss kristen undervisning så kan jag ju dela det som sades idag:

Det handlade bl a om varför det är så viktigt att man har med de sjungna delarna av liturgin, fr a Sursum corda (Upplyft era hjärtan).* Så, vart hamnar vi när vi lyfter våra hjärtan?

Naturligtvis i himmelen. Och vad utmärker himmelen? Jo, tiden är evighet, dvs tid i jordisk mening existerar inte. Alltså blir vi dels samtida med och därför deltagare i den himmelska bröllopsmåltiden, dels blir vi samtida med Kristi Golgataoffer så att när instiftelseorden läses och brödet bryts då är vi på Golgata där Kristus dör för oss. Och det är detta som är den djupa betydelsen i "gör detta till min äminnelse". Det är något mycket mer än bara "till minne av".

Det betyder snarare gör detta på ett sådant sätt att Kristi offer blir levande och närvarande.

Nu får Per-Eric allt vara nöjd för den här gången.

* det är detta som mina vänner inom både öst och väst (laestadianer) på sedvanligt lågkyrkligt sätt fuskat bort i sina framarbetade varianter (i öst endast förslag, så vitt jag vet) till nattvardsliturgier. Om dom fattade vad dom i själva verket gjort då skulle dom förstå hur totalt oacceptabelt ett dylikt stympande är.

150111 **Nu äger jag psalmboken**

Dvs den nya västlaestadianska. Kan inte hjälpas att man blir imponerad när man på första insidan läser namnet på utgivaren:

Den Ursprungliga Apostolisk Lutherska Förstföddas Församling i Sverige.

Låter nästan som Den Enda Heliga Apostoliska Katolska Ortodoxa Kyrkan som jag har en länk till i min dator på jobbet. Men den kyrkan var ett skämt. Det här är allvar - om nu någon bland kära läsarna tror något annat.

Därför var det ju också med viss bävan jag i eftermiddags gick in i västlaestadianska bönhuset. Men väl inne blev jag välkomnad av många gamla vänner varav några hör till dem som man förr rätt ofta mötte i kyrkans gudstjänster. Till min bordsgranne vid kyrkkaffet uttryckte jag min personliga saknad efter de tider då vi möttes i kyrkan. Fram till dess att västbönhuset i Luleå byggdes höll ju västförsamlingen årligen sin februarisamling i Örnäsets kyrka. I flera år var jag den som fick leda högmässan (enl 1942 års ordning). Jag saknar faktiskt den gemenskapen. Gudstjänsten i bönhuset är enkel. Alla psalmer leds av försångare. Inga instrument. Alla som utför någon uppgift i gudstjänsten "sitter bakom bordet", inklusive försångare och predikant

Psalm

Läsning ur Laestadius postilla

Psalm

Predikan

- som avslutas med att människor går fram till predikanterna och ber om och mottar förlåtelse

Psalm

Bön, Fader vår, välsignelse (Herren välsigne oss...)

Psalm

Efter gudstjänsten lästes brev som skickats från kristna på andra orter som haft samlingar. Bl a lästes brevet från julsamlingarna i Gällivare. Jag har hört många sådana brev förr och kan inte låta bli att faschineras av deras milda anspråksfullhet. Men säkert fyller de en stor funktion för att hålla ihop rörelsen när alla betygar sin enhet i samma tro och att man fått höra samma goda och rätta Guds ord predikas vilket alltid fått samma följd att människor insett sin synd men blivit upprättade av det trösterika evangeliet i Jesu namn och blod.

I praktiken samma funktion som när Frimodig kyrkas riksordförande några gånger per år skickar ett brev till alla medlemmar och uppmanar dem vara frimodiga i kyrkokampen.

Kaffe alltid trevligt. Och så var den dagen slut.

Men givetvis började dagen i kyrkan 300 m söderut, Hertsökyrkan. Själv var jag liturg. Bosse predikade. Har alltså hört två predikningar idag. Vilken var bättre? Nej, jag avstår så gör jag

mig inte till ovän med någon.

Men skälet till eftermiddagens bönhusbesök var ju att få köpa ett exemplar av psalmboken. För det facila priset av 50 kr! Det vore en prissättning att ta efter för bokförlaget Verbum.

Och med psalmboken i ägo - den är riktigt fin - får jag chansen rätta vännen Andreas (roligt kunna vara lärare i hans specialgren:) och säga att den psalm om Maria Magdalena som jag tyckte hade fin text (370) inte är skriven av Halmrast* utan av norske sammen K T Andersen. Vid kyrkkaffet i bönhuset fick vi sjunga den. Jag uppfattade att det i praktiken var för min skull. Det tackar jag för. Melodin var dock inte helt lättillgänglig så det krävs nog flera genomsjungningar innan den sitter.

* det finns en påskpsalm även av honom, nr 86. Troligen var det den Andreas syftade på. Den har också fin text och innehållet talar även i den utifrån Marias erfarenhet som sörjande vid Jesu grav. Dock utan att hennes namn nämns

150114 Lite annan andlighet

Blev det igår. Annan än den västlaestadianska alltså, den som jag mycket ägnat min tanke nu i samband med psalmboksinförskaffandet. Men innan jag lämnar den delen, för den här gången, låt mig återigen betyga att jag tyckte psalmboken var fin. Liten och behändig men vackra och lättast layout. Att det sedan fanns ett (jämfört med mina förväntningar) oväntat stort inslag av andra sånger än bara psalmer ur 1937 års psalmbok - det var riktigt positivt. Att både "Lyss till änglasångens ord" och "Namnet Jesus..." (lite annan text än i kyrkopsalmboken) det hade jag inte väntat mig. För att nu bara ta några exempel.

Vid kyrkkaffet i bönhuset i söndags fick jag höra att tanken först var att trycka om 1937 års psalmbok, men tillstånd till detta gavs inte. Kanske lika bra att det inte blev så.

Men nu till det andra. Igår kväll var vi tio personer samlade för gemenskap och samtal med anledning av OAS-rörelsen. Det var vi som varit med och varit engagerade i OAS-mötena Pite havsbad 2003 och 2004, Boden 2005 och 2006, Älvsbyn 2007 och 2008 och sedan tre gånger på Storstrand i Piteå. Var det 2011 och 2012 (?), nå men i vart fall 2014.

Under alla år har givetvis många andra varit med i arbetet men just detta gäng har nog varit samlat i stort sett alla dessa år (några få undantag). Ytterligare några i stiftet, både längre norrut och i västerbotten, finns nog som kan räknas till "(h)järngänget" men det är förståeligt om endast folk från Piteå, Luleå och Boden ids köra bil t o r för bara en kväll i rejäl kyla. Vi samlades i Gammelstad.

God mat o god gemenskap givetvis. Sen satt vi en lång stund och sjöng julpsalmer. Det var ju tjugonedag Knut så inte mer än rätt att julen sjöngs ut med pompa och ståt. Nå, i vart fall med pianospel.

På mitt förslag hade vi sedan ett vittnesbördsmöte där vi var och en berättade om hur och när vi första gången mötte OAS-rörelsen. I vissa fall synes det ha varit nästan slumpen: någon som bett en följa på ett möte, någon som delat ut en folder med information, någon som oväntat fått kontakt med annan som kunnat berätta.

När jag lyssnade till alla dessa berättelser så kom jag att tänka på aposteln ord om att alltid vara beredd ge skäl för sitt hopp. Ett litet ord av vittnesbörd och inbjudan kan få livsförvandlande konsekvenser. När jag själv fick frågan av gruppen varför jag förblivit i OAS-gemenskapen så kunde jag bara svara att i OAS finns en så påtagligt framåtriktad positiv andlig frimodighet.

Vi kunde också betyga vår uppskattning av och respekt för varandra även om det finns enskilda frågor där vi har olika syn eftersom vi vid sidan av OAS hör hemma i lite olika andliga sammanhang.

En sant uppbygglig kväll.

150118 Min ordvitsige lillebror

Har varit i stan. Ja, även min tvillingbror. Vi har varit med och diskuterat mammas framtid tillsammans med en biståndshandläggare från kommunen. Allt mer hjälp behövs. Kanske snart särskilt boende.

Nå, i vart fall, vi tre bröder promenerade igår tillsammans å en av stadens gator. Där fanns på ett ställe en isfläck på vilken yngre brodern halkade och ramlade. Efter en stund var han dock så återhämtad att vi kunde fortsätta vår promenad. Jag sade då att nu väntar jag mig en ordvits om hans vurma! Vad säger han då?

- Nej, inte i det här fallet!

150118 **Idag var man i valet och kvalet**

Var gå i kyrkan var frågan.

Domkyrkan kunde ha varit ett alternativ. Där var det ekumenisk gudstjänst som avslutning på den gemensamma veckan. Nåja, vecka och vecka. Gemensam helg är kanske riktigare beskrivning numera. Det har blivit kortare och kortare under de år jag verkat i staden. Men då jag pga släktbesök mm inte deltagit i någon tidigare samling under helgen så avstod jag. Satte mig istället på bussen mot Hertsön. Mötte då två av de regelbundet trogna gudstjänstbesökarna. Två andra som ofta brukar besöka Hertsökyrkan visade sig vara med på bussen. Men de klev av vid Örnäskyrkan denna gång. Det hade ju också varit en möjlighet. Men det kan inte hjälpas att samhörigheten med ens vanliga plats är så stor att det inte riktigt lockar gå någon annanstans.

Det här med trohet till det man bestämmer vara sin normala "hemförsamling" är viktigt om det ska bli något församlingsbyggande.

Efter kyrkkaffet blev det en stunds besök hos mamma fram till dess hon annonserade behov luta sig tillbaka i fåtöljen och sova en stund.

På vägen till bussen träffade jag dock en av dagens gudstjänstfirare som var på väg möta annan kristen för en kopp kaffe på ett av stadens fik. Jag hakade på och fick dela trevlig gemenskap. Efter en stund dök ytterligare en person upp så då blev det nya stimulerande samtal. En oväntat givande eftermiddag.

Efter middag o kaffe mm har jag sett en TV-4-dokumentär om Charlie Hedbo. Intressant. Nog kan jag tycka att ett och annat dom publicerat är lite onödigt. Men att dom fördenskull ska bli skjutna. Nej, tryckfriheten måste försvaras. Försvarar inte vi andras rätt att trycka det vi ogillar så kommer ingen till sist försvara vår rätt trycka det vi gillar.

Ett annat tysta-obekvä-m-röst-skeende som berört mig illa är behandlingen av den frispråkige kristne Marcus Birro. Orkar inte nu gå igenom allt som hänt men den intresserade spanar in hans blogg på tidningen Världen idag. I slutet av november blev han avskedad från Expressen trots att hans krönikor varit de flitigast lästa. Men nej, en frispråkig frimodig kristen passar inte in i det offentliga Sverige.

Vad är det mer som censureras bort i vårt - till namnet - fria öppna demokratiska samhälle?

150118 **Ofrivillig vits**

Kan inte avstå att dela en lustighet med kära läsarna. Så kan det gå när sarskrivning och och felstavning kombineras. Imponerande.

150121 **Stor glädje och mindre glädje**

Årets alpha-kurser i församlingen är på G. Nåja, nästan. Ikväll hade vi introduktions- och informationskväll för kvälls-alpha i Hertsökyrkan. Vi har en till infokväll nästa onsdag (18.30) så om det finns någon intresserad bland kära läsarna, välkommen. Sedan börjar alphakursen och fortsättningsgrupper på riktigt onsdagen därefter.

Vår dag-grupp i Björkskatakyrkan har information på måndag kl 12 och kör igång på allvar måndagen efter.

Jag säger som jag sagt många gånger: alpha är det roligaste i församlingsarbetet. Precis som OAS-rörelsen är det roligaste inom svenska kyrkan.

Mindre glädjande i "svenska kyrkan" är att den har så svårt tala klartext om förföljda kristna.

Att det kan komma kritik mot Open doors siffror över antalet förföljda kristna må vara en sak - statistik måste prövas och utvärderas - men att "svenska kyrkan" alltid har så svårt ta bladet från munnen angående lidande kristna. Det utvidgas alltid till att handla om religionsförföljelser i allmänhet. Inte fel det. Men det borde i vissa fall vara naturligt att vi känner extra för dem "som är våra bröder i tron". Precis på samma sätt som man berörs extra om en nära släkting eller familjemedlem drabbas av svårigheter.

Känner inte de ledande personerna i "svenska kyrkan" så? Har dom inte förmågan att känna särskild gemenskap just med kristna? Har dom kanske aldrig upplevt glädjen att möta en främmande människa och omedelbart uppleva den intuitiva samhörigheten pga vår gemensamma tro? Nej, kanske inte. Jag vet inte. Jag bara undrar (som Eva Spångberg en gång frågade - i helt annat ärende - i en krönika i någon tidning som jag nu glömt).

150126 **Kränkande särbehandling**

Är jag utsatt för det? Det kan man undra. När man betänker konsekvenserna av prästers och musikers nya tjänstgöringsschema. Nu har jag gudstjänst varannan helg. Då har jag gudstjänsten i Hertsökyrkan. När jag är ledig så är det Bosse och Mats som turas om ha högmässan i Hertsön. Men då inträffar det fantastiska att vår församlingsvärdinna (som också jobbar var annan helg) jobbar just de helger då jag är ledig! Det innebär att det aldrig blir kyrkkaffe de helger jag har gudstjänsten i Hertsön men alltid när Bosse eller Mats har gudstjänsten. Är det rättvist?

Synd att jag inte är kvinna. Om jag vore det så vore ju anmälan till både domkapitlet och Jämo lika säkert som Amen i kyrkan. Men nu är jag man och dessutom medelåders och tillråga på allt både vit och heterosexuell så då återstår väl inte annat än att skylla mig själv.

Suck!

Idag firade jag alltså högmässa i Hertsön. Utan kyrkkaffe! Senare besökte jag västbönhuset för att köpa ytterligare ex av deras nya psalmbok. Läsare av denna ringa blogg har bett om hjälp få ett ex. I bönhuset var det kaffe. I gudstjänsten lästes en Laestadii-predikan över samma text som jag predikat över på förmiddagen. Inte helt fel när man inser att Laestadius i sin beskrivning av kvaliteten i officerens tro, tog upp exakt samma punkter som jag gjort i min predikan - vilket jag å andra sidan fått viss inspiration till i ortodox bibelkommentar. Är det därmed bevisat: jag är laestadian och Laestadius är ortodox?

Senare på kvällen blev det bastu hos god vän. Inget går upp mot en riktig vedeldad bastu!

150127

Laestadiansk sakramentsförvaltning

Och då har jag i åtanke den gren av den laestadianska rörelsen som jag haft mest kontakt med, den svenska tornedalsriktningen.

Inom den gruppen förs då och då i olika sammanhang diskussioner om framtida sakramentsförvaltning (Det var en sådan diskussionskväll jag var med om på bönhuset i Luleå i höstas). Det sägs som en obevisad sanning att det blir allt svårare att ta emot sakramenten inom svenska kyrkan på ett sätt som kan accepteras. Och det betraktas som självklart att det kommer bli än svårare i framtiden.

Jag ifrågasätter inte egentligen sanningen i dessa påståenden men tycker likväl att dom är alldeles för oprecisa. Jag skriver igen det jag skrivit förr: det är min bestämda uppfattning att det i denna del av landet finns betydligt fler präster än de som normalt anlitas av laestadianer som utan vare sig blinkning eller ansträngning skulle förvalta sakramenten på fullt acceptabelt sätt. Man måste inte vara personlig vän med prästen. Så exakt vad är det som gör att man på många håll inte anser sig kunna ta emot sakramenten inom svenska kyrkan. Exakt vad? Några förslag ska jag ge och kommentera.

1. Svenska kyrkan är numera så andligt förfallen att man inte kan ha med den att göra när man vill hålla sig obesmittad av avfallet.

Mitt svar: sektargument. En väg som stora delar av frikyrkligheten prövade för några generationer sedan. Hjälper inte i längden.

2. Det är allt färre präster man känner andlig gemenskap med.

Mitt svar: löjligt argument. Vi är inte donatister (dvs sådana som tror att prästens fromhet eller moraliska oklanderlighet är nödvändig för sakramentets giltighet.) Man måste inte på något väldigt kvalificerat sätt vara "ett i tro" med den präst som räcker sakramenten.

3. Det används gudstjänstordningar som är så dåliga och fyllda med konstig teologi att man kan tvivla på vad man får för sakrament.

Mitt svar: jo, här och där i vårt avlånga land kan det nog förekomma men i norrbotten tror jag det i så fall är mer ovanligt. Fullt möjligt undvika.

4. Nattvarden firas utan de rätta elementen. Tex används div saft- och druvjuicevarianter istället för riktigt vin.

Mitt svar: jo, det förekommer på sina håll. Fråga prästen. Kräv att det är ordentligt.

5. Man vill inte ta emot sakramenten av prästvigd kvinna då man anser kvinnor i prästämbetet vara i strid med god biblisk ordning.

Mitt svar: det argumentet köper jag. Man bör ha rätt att leva i ett gudstjänstliv som man av övertygelse anser vara riktigt i sin helhet. Tro och handling bör vara ett.

För mig är nog argumenten 3-5 viktigast för mitt sakramentsval, men jag gissar att för åtskilliga av mina laestadianska vänner är nog argumenten 1-2 dem man lättast och spontanast hänvisar till. Och dem anser jag, som sagt, snarast vara skenargument.

OM man då ändå tror att det på sikt kommer bli allt större brist på riktiga präster som också förvaltar sakramenten på ett rätt, acceptabelt och giltigt sätt - vad gör man då?

1. Ordnar "riktiga" präster på annat sätt. Tex genom att anlita finska eller anglikanska präster eller genom att få präster vigda i Missionsprovinsen.

Mitt svar: principiellt helt acceptabla alternativ. Jag undrar varför så många laestadianer är så tveksamma till Missionsprovinsen.

2. Förflyttar sig själv till ett andligt sammanhang där "riktiga" präster finns, dvs konvertera till katolska eller ortodoxa kyrkan eller annat "gammaltroende" sammanhang.

Mitt svar: principiellt möjligt, men knappast ett alternativ för de stora massorna. Möjligen för några ytterst få entusiaster.

3. Låta lekmän bli sakramentsförvaltare.

Mitt svar: otänkbart. Skulle innebära en oacceptabel förlust av en del av vår kyrkas apostolicitet när det vi bevarat av det historiska prästämbetet i så fall går förlorat.

Dessutom innebär det sannolikt en stor förlust i liturgisk rikedom då överflyttande av sakramenten (fr a nattvarden och dess liturgi) i (outbildade?) lekmäns händer oftast medför en förenkling av gudstjänstordningen (förkortning och borttagande av de sjungna delarna) i riktning mot ökad tråkighet och minskad andlighet.

OM jag någon ytterligare gång får chans vara med i diskussioner om denna sak, då är detta vad jag skulle vilja framföra. OM alltså.

Utan något som helst anspråk på att äga profetisk gåva gissar jag dock att lekmanalternativet ligger nära till hands för många.

Jag vet dock att finns åtskilliga inom rörelsen som å ena sidan är så djupt förankrad i den att alternativ till dess gemenskap knappast finns men som å andra sidan av hela sitt hjärta vill hålla fast vid en "kyrklig" ämbets- och sakramentsförvaltning. Jag hoppas det ska finnas en framtid även för dem.

150130 Långledig

Sjukskriven några dagar och sen ledig några dagar ger några ännu fler dagars frånvaro från jobbet. Faktiskt skönt. Var nog i behov av några dagars sammanhängande vila.

Ute har det snöat. Riktigt rejält snöväder. Precis som det ska vara åtminstone någon gång varje vinter. Idag kunde man inte komma ut med bilar ur områdets garagelängor. Undrar om det innebär "klass 1"- eller "klass 2"-varning.

I afton var jag på Bibeltimmen i bönhuset. Samtal om Efesierbrevets fjärde kapitel. Och som vanligt nästan ännu mer stimulerande samtal vid kaffebordet än under bibelstudiet.

Ännu senare på kvällen telefonsamtal med yngre brodern bl a om gemensamma ryggontsproblem. Hur roligt är det på en skala? som äldsta dottern ofta sa i yngre dar. Nu fyller hon snart 36. Tänk att man har så gamla barn. Hur gammal är man då icke själv?

Dags att dra nå't gammalt över sig.

150131 Undersökning

Inledde denna lediga dag med att fara till badhuset och simma. Passade även på att använda tippbrädan där man kan spänna fast fötterna och sedan vända sig upp och ner så hela kroppen och ryggen dras ut liksom. Jätteskönt.

Träffade efteråt i foajen en god vän ur gudstjänstförsamlingen och vi fick ett intressant samtal om olika saker som berättas i Bibeln. Nyttig diskussion om bl a annat vissa passager i Skriften som vi upplever svåra; de med mycket våld och de där Gud, eller de som beskrivs som Guds tjänare, uppmanar till våld.

Hemma igen fann jag i eposten en undersökning jag ombads delta i. Jag har tydligen någon gång anmält mig kunna delta i dylikt. Oftast är det Trafikverket som undrar hur nöjd man är med rastplatser vid vägarna och hur man söker information om trafikstörningar (det gör jag aldrig i förväg, man märker väl, tänker jag) Eller hur nöjd man var med sin senaste tågresa el dyl. Om man i inledningen medger att man inte åkt tåg senaste tiden så säger den "Tack för din medverkan" innan man svarat på en enda fråga. Lättförtjänt tack, må jag säga. Tänk om det vore lika lätt få ett tack för sina insatser i andra sammanhang.

Idag handlade dock undersökningen om arbetsplatsen. Är man nöjd? Har man nog kompetens för sitt jobb, skulle man rekommendera denna arbetsplats till andra, får man nog information för att kunna göra ett bra jobb? Osv. När det frågas efter hur man upplever sin "närmaste chef" får man väl tänka på arbetsledaren och VD får man väl översätta till kyrkoherde eller ska man

tänka kanslichef?

En gång tidigare tror jag att jag fått samma undersökning. Undrar om svaren skiljer sig mycket åt? En del svar kan ju vara aningen beroende av "dagsformen".

Undrar hur dagsformen är för Luleå Hockey. Om knappt två timmar tar laget emot Örebro i Coop Arena. Funderar just nu på om jag ska fara dit. Träffar ofta lokala pingstpastorn i isladan. Då kan det bli lite andliga samtal även där.

150202 **Insnöd**

är man nu.

Jag vet iofs att det finns många vänliga själar som anser att jag är det året om. Men nu har jag varit det även i bokstavlig mening. När det snöar och samtidigt blåser från sjön då driver det upp en stor snöhög mitt på min bro. I går morse var det ytterst nära att jag varit tvungen ta köksfönstervägen ut på gården. Men tack vare att jag tidigare på morgon handlat föregripande och puttat upp dörren så att jag kunnat få tag i sopen och stöta bort en del av snöhögen så var det möjligt att några timmar senare trycka upp dörren så mycket att jag kunde slinka ut. Sedan blev det snöskottning. Till kyrkan kom jag (dock försent) och fick deltaga i mässan. Fantastiskt vilken lisa för själen mässan är när man är bekymrad eller orolig. Vintervädret gjorde dock att jag ställde in en planerad utfärd till Boden. På kvällen var jag hembjuden till kollega på bastu och middag. Synnerligen trevlig kväll. Nu återstår att se om jag under denna vecka får svar på ett av mitt yrkeslivs allra största mysterier, vilket jag grubblat på sedan i tisdags eftermiddag.

150202 **Min gamle kamrat ringde**

Han gör det ibland. Och ibland är det jag som ringer. Vi gör det när lusten att ljuga en stund* blir alltför påträngande.

Roligt att ha någon att prata med som man är tillräckligt god vän med och där det finns tillräckligt stort ömsesidigt förtroende för att man ska kunna vara helt uppriktig, men å andra sidan är tillräckligt oense med för att samtalet ska ha en viss spänst. Vi kom bl a att tala om skillnaden mellan förr och nu i våra prästerliga jobb. Förr var det mer att göra upplever vi nog båda. Fler konfirmander och fler kyrkliga handlingar.

Min gamle kamrat som på alla sätt är mer språkkunning än jag gav mig också en språklektion och lärde mig att administration betyder till tjänst men att detta som är till tjänst lätt blir byråkrati vilket betyder kontorsvälde.

Vi kom också att beröra den tendens till ökad stordrift som nu gör sig gällande i det att pastorat och församlingar slås samman till större enheter. Kunde inte låta bli att påpeka att Frimodig kyrka motsatt sig denna utveckling och tappert - men förgäves - kämpade emot i kyrkomötet inför det senaste stora strukturbeslutet. Vilka konsekvenser för medinflytandet och initiativet får de allt större enheterna?

Kom att tänka på en föreläsning som mitt dåvarande arbetslag fick höra på Hotell Nordkalotten för ca 20 år sedan. Ett avsnitt i föreläsningen handlade just om initiativet och beskrev fem olika initiativnivåer, från lägsta till högsta. Det hela exemplifierades med anställd som i slutet av körning med firmabilen märker att det troligen är punktering på ett av däcken.

Nivå ett: gör ingenting

Han ställer bilen i garaget och lämnar in nycklarna

Nivå två: påtala felet

Ställer in bilen men säger vid nyckelåterlämnandet - "det är punktering"

Nivå tre: föreslå en åtgärd

- "det är punktering, den måste lagas"

Nivå fyra: inkludera sig själv

- "det är punktering som måste lagas. Jag skulle kunna fixa det på en gång"

Nivå fem: åtgärda och rapportera

- "det blev punktering på bilen. Jag for till verkstan och lagade det. Här är kvittot på mitt utlägg"

I det arbetslag som jag på 90-talet var arbetsledare för konststerade vi skrattande att de flesta låg på nivå fem. Det gjorde det lätt att vara arbetsledare. Men det gällde ha förmåga hänga med i svängarna. Jag kan inte säga att jag personligen ständigt ligger på nivå fem, men idealet har jag alltid bevarat och det fyller mig alltid med glädje var gång jag får anledning minnas.**

- - - - -

* ursprungligen min gamle kamrats uttryck

** denna del är en av tre korta avsnitt jag kommer ihåg från en tre timmars föreläsning. De två andra handlade om skillnader mellan kvinnors och mäns sätt att reagera och uttrycka sig

150214 Teologifestivalen

I kommentarer till föregående inlägg har trogna läsare av denna ringa blogg uttryckt sin längtan och hunger efter ett nytt inlägg.

Givetvis borde jag svarat upp mot denna längtan redan direkt när jag i måndags kom hem från Teologifestivalen i Uppsala. Men en efterhängsen förkylning har tröttat ut mig under veckan och tvingat mig ransonera med krafterna.

Dagarna i Uppsala var roliga. På flera sätt. Dels för att jag när jag stannade ett dygn extra fick ordentlig chans träffa äldste son och storasyster och gammelsvåger. Man får försöka slå flera flugor i en smäll. En av avsikterna med att alla församlingens präster erbjöds fara på Teologifestivalen var att vi skulle få chansen umgås under otvugna former. Och det gjorde vi. Själva Teologifestivalen innehöll ett antal "strömmar" som man kunde välja mellan. Själv valde jag lyssna på en jesuitpater som talade om ignatiansk spiritualitet. Intressant och givande. En fråga jag burit med mig - och fick chans att enskilt diskutera med föredragshållaren - var om det verkligen är möjligt att lyfta den ignatianska spiritualiteten ur dess ursprungliga katolska sammanhang (som nu görs tex i svenska kyrkan) utan att det blir en lightversion av det hela. Kanske kunde jag även gått på strömmen om dopet. Där medverkade ju min gamle vän Kjell Petersson. Lite förvånad var jag när jag såg hans namn. Tydligt högkyrklig, aktiv i Frimodig kyrka (har även suttit i kyrkomötet för FK) och tidigare mångårig dekan i Svenska kyrkans fria Synod. Var det ett olyckligt misstag i planeringen eller rentav ett litet tecken på att även "svenska kyrkan" kan vara på väg att återigen börjar värdera verklig kunnsighet och kompetens. Det vore ju tröstefullt få erfara det på sin ålderdom.

På lördagskvällen var det utdelning av Silverkeruben. Något slags teologiskt pris till någon som gjort - ja nu minns jag inte exakt vad - något teologiskt förtjänstfullt. Årets pris gick till Jonas Gardell.

- Lika bra då att vi inte var där, utbrast en av kollegorna som tillbringat kvällen på restaurang Costas, när vi sammanstrålade med övriga på hotellet senare på kvällen.

Var där. Dvs i universitetsaulan var jag däremot på fredagskvällen då festivalen inleddes. När Anna-Karin Hammar fick de församlade att unisont uttala de tre sanningarna:

-teologi är allas egendom

-teologi är en skapande verksamhet

-teologi är en konst för jordens överlevnad

då kände man att här är den nya religionens trosbekännelse. T o m i tre artiklar. Fullkomligt.

Nej, jag förnekar inte att man kan hitta ett korn här och där. Men det är något i hela konceptet, själva grunden som gör att man känner sig helt främmande. Ytan fint men innehållet.. ja, vad då? Redan i fredagskvällens inledningsmessa märkte jag det. På ytan fint genomförd i bästa högkyrkliga stil som nu är allmän i svenska kyrkan. Men när nattvardsbönen lästes - som enligt tradition innehåller ett tack till Fadern för frälsningsgärningen i Sonen - då kom det. Nu minns jag inte ordagrant men ungefär " tack för att Jesus visar hur vi ska leva som människor". Jo visst. Han gör det - också! Visar oss hur vi ska leva. Men om betoningen inte ligger på vad han unikt, ensam gör för oss så är det inte kristendom.

Skillnaden härfin. Ungefär som på 300- talet. Då hängde hela kristendomen på en bokstav.

150216 Lärarik helg

Var uppe i Malmfälten i helgen. Någon eller några gånger per år brukar det bli en resa upp till Malmberget där kompis sedan ungdomsåren är präst. I samband med besöken brukar jag få gästpredika. Så även detta år. Blev påmind om att fjolårets besök frös inne pga förkylning. Nära att det hände även nu. Hade varit förkyld hela förra veckan. Men då tågbiljetter redan var bokade utan ombokningsmöjlighet och jag samtidigt upplevt mig bli lite bättre för varje dag så satte jag mig på tåget på fredag afton i hoppet att förbättring i hälsan skulle erfaras för varje dag under helgen. Så blev det också. Allt gick väl.

På fredagskvällen hann jag vara med på slutet av en kväll med paret Solveig och Mikael Tulin från Borås. Och under lördagen flera timmars seminarier då de fortsatte berätta.

Jag har hört och mött dem tidigare på OAS-möten och hörde dem gärna igen. De båda har varit djupt involverade i New Age-andligheten. Kanske fr a Mikael som efter en gedigen 4-årig

utbildning verkade som professionellt medium i många år.

Summan av kardemumman: till sist fann dom Jesus eller snarare blev funna av Jesus och dom blev befriade och lämnade alltsammans. Ett oerhört starkt vittnesbörd

Nyttigt lyssna på. Några tankar i seminariets allra sista del om hur vi kan tänka den fortsatta andliga utvecklingen i världen innehöll dock några bitar som var lite spekulativa. Det kunde utslutits. Men så länge dom talade utifrån sin egen erfarenhet var det mycket givande. Helt klart nödvändigt som varningsord då vi i världsvängen, skolan - och på sina håll även i kyrkor! - översvämmas av meditation, yoga, mindfullness, qigong mm.

150219 **Fastetid**

börjar nu. Igår kväll firade vi som vanligt askonsdagsmässa i Hertsökyrkan.

Trogna läsare vet vad som händer på denna blogg när fastan börjat. Det blir bloggfasta. Vi ses på påskdagen.

150405 **Kristus är uppstånden!**

- Ja, han är sannerligen uppstånden!

Vännen Andreas och andra av blogginläggsabstinens svårt plågade får dock ge sig till tåls till dess att jag

1) firat påskdagshögmässa

2) varit ute i det vackra vädret

150405 **Tillbaka igen**

Jag får tacka kära läsare för enastående trohet. Under bloggfastan har denna ringa blogg likväl besökts av 20-40 personer dagligen. Vem vet vilka det är? Sådana som besöker bloggen så sällan att de ej varit medvetna om fastetiden? Eller sådana som passar på läsa ifatt gamla inlägg? Eller sådana som bara lider av så djup blogginläggsabstinens att dom inte kan låta bli vistas i bloggens närhet?

Själv tycker jag det är ljuvligt med bloggfasta. Kan inte hjälpas att bloggen till sist blir något som tar både tid och intresse på sådant sätt att det är skönt bara bryta av. Men då är det lika roligt att återigen komma i kontakt med kära läsarna.

Förutspådde i morse att det skulle bli både högmässa och utevistelse i vackra vädret. Så blev det också. Båda sakerna ytterst positiva upplevelser, om än av olika slag. Det senare innebar skidåkning på isen.

Har det hänt något under fastetiden som är värt rapportera om? Det som hänt ute i stora världen - flygkrasch i Alperna, fortsatta terrorattacker mot kristna i olika delar av världen, Luleå Hockey har åkt ur slutspelet - det vet ni ju redan.

[Under mars månad har samtliga i församlingens personal i olika omgångar fått vara på Mångfaldsdag. Det innebar att vi en halv dag fick lyssna till en man - välkänd i Luleå - klädd i kvinnokläder. Det är klart - tänkte jag - att när ett budskap om diskrimineringens otyg och mångfaldens välsignelser delges oss just på detta sätt så blir det oundvikligen så att det är vissa bestämda sidor av mångfalden som i praktiken hamnar i fokus. Jag tänkte: vad skulle hända om det var en ortodox jude i sin svarta kostym, sin hatt och sina långa kindlockar som talade om mångfald? Vad poängen var med dessa dagar har jag inte riktigt förstått ännu. Väntar med spänning att någon ska uppenbara det för mig.](#)

Själv har jag - återigen - fått vara med om en fin påskhelg i Hertsökyrkan. Sex gudstjänster fr o m torsdag kväll t o m idag och då är ju ännu Annandagen kvar.

Palmsöndagshelgen var jag på retreat på Stiftsgården. Det är ju en fin och vilsam miljö att vistas i. Så vad avser den rent mänskliga vilan och återhämtningen så var det gott. Men tänker man sig också att det ska vara en möjlighet till andlig fördjupning då var det lite tunt. Så mycket mer kan göras av både mässor och böner. Nästa gång får det bli Rättvik eller Bjärka-Säby.

Nu är det också tid att börja drömma om första MC-turen. Faktum är att när jag efter retreaten den 29 mars tog en snabbsväng till yngre bror i Umeå så mötte jag på E4 en motorcykel.

Rekord? Men det är ju klart, det var ju 20 mil söder om Luleå. Här i stan har jag ännu inte sett några riktiga hojar. Dags snart?

Att jag kommer att skriva något väsentligt i framtiden som gör det värt besväret att besöka denna ringa blogg - det lovar jag inte. Den som lever får se. Jag har fö köpt ny dator. En liten tunn behändig sak där man kan ta lös skärmen och använda den som "platta". När jag berättade

detta för min gammelsvåger i Uppsala - som tidigare gånger varit mig behjälplig vid datorköp, men denna gång fick uppleva sig överflödigt - då tyckte han att jag skulle "platta till alla" på min blogg.

Det kan ju också vara ett mål för idogt bloggande.

150408 Jag slog på datorn

För en stund sedan. I akt och mening att skriva ett inlägg. Jag tänkte: jag kan ju inte överge alla drygt 100 kära läsare som surfade in på bloggen under påskdagen. Dagen för bloggfastans upphörande. Tänk om det varit över 100 som kommit till påskdagshögmässan.. Det hade varit roligt.

Men jag kom inte på något att skriva om så jag slog av den igen. Men samvetet grep mig. Jag kan inte överge kära läsarna. Alltså tänkte jag att något kort kunde skrivas bara från telefonen så här innan man somnar.

Under tidigare omnämnt snabbbesök hos yngre bror i Umeå fick jag läsa i en bok som jag uppskattade mycket. Pehr Stenbergs Lefvernesbeskrivning. Del ett har utkommit. Del två kommer 20 april och under närmaste åren ytterligare 3-4 delar. Att kalla hittills utkomna del för "tegelsten" är en förolämpning mot boken. Över 700 sidor tjock och stor som en halv ungs�pannkaka.

Pehr Stenberg var en man som såg livvets ljus i mindre by i Umetræcten. Betraktad såsom med läshufvud utrustad feck han möjlighet studera och via studier i Åbo blef han sedan prest.

Under stor del af sitt lif nedtecknade han allt han råkade ut för och tänkte. Sammanlagt 5000 handskrifvna sidor blef hans Lefvernesbeskrivning. En tanke att den i någon framtid skulle kunna publiceras hade han nog och det är vad som nu pågår via Umeå Universitet.

Gifvetwis beställde jag del ett och väntar nu ifvrigt på att densamma få på posten (=ICA) afhämta.

Riktigt intressant och gripande att få en sådan lefvande inblick i en människas lif och tankewärld för ca två hundra år sedan.

Kan gifvetwis inte annat än recommenderas. För den som ids egna oskäligen mycket tid åt bokläsande.

Och dessutom var han ju prest så lite kyrkohistoria blir det också.

(Med afsigt har jag försökt delgifva högt värderade käre läsarne en ringa aning om det språk som i boken möter. Dock vanlig stil. Inte frakturstil!)

150410 Nu har den kommit

Del ett av Pehr Stenbergs Lefvernesbeskrivning. Eller som den heter i original, med författarens egna ord: Pehr Stenbergs Lefvernes Beskrifning. Av honom sjelf författad på dess Lediga stunder.

Några snabba bläddringar och korta läsningar förökar intresset. Kan verkligen recommenderas. Lite historiskt intresse är kanske bra ha med sig till läsfåtöljen. Likaså lite glädjefyllt uppskattning av det ålderdomliga språket. Fast det senare är ju inget problem för oss som i vår ungdom uppmuntrades till läsning av gamla postillor med frakturstil.

F ö överdrev jag lite i föregående inlägg. Första bandet är på ca 500 sidor, inte 700. Men vad vore livet utan överdrifter.

F ö (2) blev jag igår kväll över en öl i samtal med kollega uppmärksam på en sak som jag givetvis läst många gånger i Skriften men som inte riktigt fastnat i mitt medvetande; nämligen att Gud först skrev de tio orden med sitt finger på stentavlorna som Moses fick, men sedan Mose i förtvivlan krossat dessa och skulle få andra upplagan av stentavlorna då fick Mose själv befallningen att själv skriva ner budskapet.

Betyder det något? Typ att Gud handlar alltid fullkomligt i "original" men när vi människor förstör Guds verk genom vår synd så kan Gud visserligen förlåta, förnya och upprätta men det blir ändå aldrig riktigt som i Guds ursprungliga verk? Eller?

Det senaste dryga dygnet har jag firat tre mässor. En veckomässa och två sjukkommunioner. Mässan är dock alltid "original".

F ö (3) har jag idag å stadens gator sett flera motorcyklar. Dags snart för vårens premiärtur.

150411 Nu har jag kommit

Hem. Från Skellefteå. Närmare bestämt Skelleftehamn. När vi åkte dit tänkte jag: i Skellefteå flyttade man hamnen, i Luleå flyttade vi hela staden. Därför finns Skellefteå och Skelleftehamn

men härstädes Luleå och Gammelstad. Behovet av flyttning längre ut mot havet beror ju som alla vet på landhöjningen. Enligt geologerna ska landhöjningen bli ytterligare ca 175 meter fick jag och många andra berättat för oss av befälhavaren på turbåten Laponia för några år sedan under en kvällstur runt i Luleå skärgård.

Anledningen till Skellefteresan var deltagande i årsmöte för Änkans skärv. Vill du veta mer om vad det är, läs ett inlägg jag skrev efter fjolårets årsmöte för ca ett år sedan. Länk till inlägget [ids jag inte fixa](#).

Nu var det några timmar sedan jag kom hem. Bok- och bibelläsning har sedan dess stått på programmet. Vilken bok jag just nu läser vid sidan av Bibeln ska jag berätta när den är färdigläst. Pehr Stenbergs Lefwernes Beskrifning får därför vänta några dagar.

Hos invandrarfamilj vi också hälsade på i Skelleftehamn såg jag i bokhyllan advokat Pelle Svenssons bok om rättsskandalen Tomas Quick. Den väckte också mitt intresse så jag beställde den under hemresan. Sannolikt inget nytt som jag inte redan läst i Hannes Rådstams och Dan Josefssons böcker, men rättsskandaler kastar jag mig över som en hungrig varg.

Nu kastar jag mig snart i säng. I morgon är jag ledig. Frågan är var kyrkogången då blir. Där eller där eller någon annan stans.

Resan gjorde jag tillsammans med två goda vänner och en arbetskamrat - också hon god vän. I morse blev det tusen meter simning på badhuset. I morgon blir det en promenad. Jag har tänkt ge mig en lagom motions- och träningsutmaning för det kommande året. Gäller att hålla igång direkt.

Blir vädret fint så blir det årets första MC-tur också.

150412 Det blev bönhuset

för dagens gudstjänst. När jag kom hem från morgonpromenaden beslöt jag att dagens gudstjänstfirande fick ske på eftermiddagen. Det faktum att jag redan under sista veckohalvan firat tre mässor bidrog kanske också till att hungern efter komplett mässa inte var lika stor som vanligt.

Två predikningar fick jag höra. Inget fel på någon av dem. Den första av en av de yngre predikanterna. Den andra av en av de äldre. Lite förvirrande dock när mötesledaren ska säga vilken söndag det är. Andra söndagen i påsktiden fick kompletteras med " första söndagen efter påsk, enligt gamla evangelieboken." Det är ju den som används i bönhuset.

Jag skulle väl ljuga om jag påstod att jag fick höra något som jag ej hört förut. Men det är väl det som är grejen, samma gamla Guds ord.

Under dagen fick jag också ett sms med citat ur "sannt liv i Gud." Avsändaren hade upplevt en maning att ge citatet till mig. Jag får väl erkänna att jag aldrig riktigt fallit för Vassula Rydens budskap. Och inte undra på det. Jag har aldrig läst dem. Det är väl just lusten läsa dem jag aldrig fallit för. Men jag får erkänna att de nu till mig sända orden var uppmuntrande.

Någon mc-tur blev det inte. Muligt tråkigt väder med lite fukt på marken lockade inte.

150414 Norrland

heter boken jag läst under senaste dagarna. Författare: Po Tidholm. Boken består av ett flertal kåserier, krönikor, ledare mm som författaren skrivit för olika tidningar och tidskrifter under många år. Nu samlade och tematiskt ordnade i en volym.*

Riktigt rolig att läsa. Närapå ett måste för alla norrlänningar - och kanske för alla andra också. Många igenkännande skratt. Men sorg också. När man inser hur illa det generellt går för Norrland och redan gjort i årtionden. Utflyttning och avfolkning överallt. När de stackars kommunalpolitikerna inser att alla försök att locka företag och skapa arbetstillfällen misslyckats så återstår inget annat än att förvandla kommunen till tystnad och orörd vildmark och locka tyska husbilsturister. Typ. Enda "trösten" är kanske att på senare år har även större delen av mellan- och Sydsverige - allt utom storstäderna - i det avseendet också börjat bli norrländskt inland.

Men riktigt upprörd blev man då man läste första delen av boken där artiklarna handlade om råvaruutvinningen. Visserligen är jag van vid uttrycken att vinsterna av skogen, malmen och vattenkraften hamnar någon annanstans än i Norrland, men att få det så tydligt förklarar hur det varit ett mönster i århundraden som på senare tid rentav förstärkts - det var faktiskt omskakande. Kanske lika bra att Pajalagruvan konkursade så rikedomerna får ligga kvar i den norrbottniska jorden istället för att förvandlas till kosing som hamnar i några kanadensares fickor.

Upp till kamp! Vad nu det kan innebära.
* andra utgåvan 2014 - innehåller 100 nya sidor

150416 **Första MC-turen**

för säsongen blev det idag. Med särskild hälsning till Ann O Nym delar jag denna glädje med kära läsarna. I morgon ska hojen besiktas och jag ville ha provat den innan dess. Lite trögstartad, som alltid första gången men sen gick det bra.

Läsare som känner till geografien här i Luleå hänger med på en sväng. Först genom Björby ut mot Rutviksreveln. Gamla E4 in mot stan och koll av lufttrycket på OK vid badhuset. Sen vidare in mot centrum, över bergnäsbron och mot Gäddvik, över bron och sedan ner på E4 och färd fram till Bodenvägen. In mot stan, till vänster vid rostbollen och hem till Porsön. En sträcka på drygt två och en hal mil. Precis lagom. Och inte körde jag för fort heller. Lugnt och fint. Inget extra arbete för skyddsänglarna. När jag startade stod vägmätaren på 93060 km. Återstå att se hur många mil det blir i år.

Men innan detta nöje hade jag hunnit med en begravning. Den avlidna visade sig vara mormor till en av äldsta dotterns klasskamrater från grundskolan.

Igår hade vi kollegier i olika konstellationer på jobbet. Bl a fick de som ville ge sin synpunkter på mångfaldsdagarna som alla deltog i under förra månaden. Min personliga upplevelse* är bara att allt detta tal om mångfald i praktiken pekar ut en så bestämd riktning att många snarare upplever att korridoren blir smalare. Mångfald för vem kan man alltså undra.

Mikael Karlendal heter en sydsvensk bloggande pastor. Läs gärna honom. De senaste inläggen är riktigt nyttiga.

* grundat både på vad jag hör och ser och på vad folk viskar i mitt öra på kvällen eller dagen efter

150419 **Uppsala**

Var ledig några dagar och gjorde en snabb sväng till Uppsala. Anledningen: få träffa äldste sonen. Kul se hans lägenhet igen. Lite promenerande på stan. God lunch, jag minns ej var. Besök i Gospelsbutiken men ingen bok blev inhandlad. Bokköp blev det däremot nere vid Fyrisån där en man sålde begagnade böcker. Jag köpte Stalins barn, och är redan rejält fast trots bara 67 genomlästa sidor. Köpte även boken om Håkan Juholts uppgång och fall. Men den behöll sonen - tills vidare ska man kanske tillägga.

Han även dricka en kopp kaffe med gammelsvåger som var in till sin mor i stan. Trevligt träffa dem båda. Älgfärs plockade sedan sonen ur frysen och med gemensamma krafter blev det god middag. Sedan från Uppsala med tåg igår kväll.

Om resten av helgen och gudstjänstfirandet det kära berättar jag nästa gång.

Jag säger bara: Växjö-Skellefteå 1-2!!! Märkligt, bortasegrar i alla finalmatcher så här långt.

Notera nu att en Lulebo kan säga: Heja Skellefteå. Det kallar jag lojalitet inom stiftet.

150420 **Pontifikalmässa**

var jag med om igår. Dvs mässa ledd av en biskop.

Jag för nämligen inte hemåt med tåg i lördags från Uppsala, utan till Stockholm. Där besökte jag om söndagsmorgonen S t Stefanus koinonia, en gudstjänstgemenskap i svenska kyrkans tradition tillhörande Missionsprovinsen. Dess biträdande biskop, Göran Beijer, celebrerade och jag fick nöjet att stå med vid altaret och koncelebrera.

Roligt besöka denna lilla tappra grupp som på frivillig väg försöker uppehålla ett gudstjänstliv av en typ som blir allt ovanligare inom svenska kyrkan. Och då menar jag kombinationen av tro, ämbete och liturgi. Om någon tycker att det är för mycket högkyrkliga hyss i dom mässor jag firar i Hertsön så kan jag efter gårdagens mässa meddela att jag i det avseendet ännu bara befinner mig i lågstadiet. Kyrkan dom samlas i, S t Sigfrids kyrka, tillkom en gång på enskilt initiativ, fungerade senare en period som församlingskyrka men har sedan blivit över och drivs nu av en enskild förening

Skälet till Stockholmsbesöket var annars sammanträde med Kyrklig Samlings samarbetsråd, vilket jag nu tillhört ett antal år, säkert en bit över tio år, tror jag. Vad ägnar man sig då åt i dessa sammanhang? Samtal om det s k läget, som ordföranden sa vid inledningen.

Alltid roligt träffa vänner från olika delar av landet. och från olika andliga traditioner - dock med det gemensamt att alla har en genuin samhörighet med det vi uppfattar som svenska kyrkan, bortom politiker och kommunalkyrkosystem.

Nu är jag hemma på riktigt. Nu hoppas vi bara att Skellefteå ordentligt tar grepp om SM-finalen i morgon

150424 **Arbetsvecka**

Får börja med att tacka hr Populisten för länken till St Stefanus koinonia som han lämnade i kommentar till förra inlägget. Där fanns ju en fin bild av mig vid altaret tillsammans med biskop Göran och St Stefanus koinonias kyrkoherde. Nu finns det alltså bildbevis på att jag vidrört Missionsprovinsen utan handskar och tång i handen.

Och om någon skulle vilja anmäla mig till högvördiga domkapitlet för Missionsprovinsens samröre så behöver ju kapitlet inte ägna sig åt dyrt och komplicerat utredande. Allt finns på bild. Men förresten, hjälper det? I dessa tider kan bilder lätt förfalskas med dataprogrammens hjälp.

Bilder bevisar inget. Mitt eget erkännande då? Jag har ju redan skrivit på bloggen att jag koncelebrerade med biskop Göran. Nej, mitt eget erkännande betyder inget. Folk kan bekänna vad som helst. Hur många finns det icke som erkänt mordet på Olof Palme t ex? Det blir nog tyvärr för domkapitlet att utreda. Om någon anmäler mig vill säga. Själv gör jag det inte.

Nu undrar någon: "hur kan han skämta om så allvarliga saker som att bli anmäld till domkapitlet?" Det ska jag förklara någon gång när jag är på allvarligt humör. Men så allvarligt humör är jag sällan på numera.

I kväll hade vi familjegudstjänst i Hertsökyrkan tillsammans med taco-kväll. Jag har väl berättat om det förr. Lyckat koncept. 50 närvarande varav minst tjugofem barn. I dramatiseringen av gångna söndagens evangelium fick jag spela den gode herden och barnen med färskinn på sig kände igen den rätte herdens röst. Tänk om det skulle vara lika lätt i verkligheten.

I onsdags hade vi Alpha och jag höll föredraget om kyrkan.

Både igår och idag har jag haft begravning. Idag var det en mångårig kollega till min pappa som begravdes.

Nu är arbetsveckan slut för lördag och söndag är jag ledig. Byte till sommardäck står bl a på programmet (lördag, absolut inte söndag!). Lite motorcykelåkning torde väl också hinnas med. På söndag kommer kollegan och vännen Stefan Aro och predikar i bönhuset. Det talar för att det blir bönhusbesök. Men... blir det tråkigt väder på lördag och fint soligt MC-väder på söndag eftermiddag (efter högmässan!) då är det allt frågan...?

Idag fyller svärfar 92 år. Imponerande. Om jag tar hojen på söndag eftermiddag och hälsar på honom då måste väl alla tycka att det är en lika kristlig gärning som att sitta i ett bönhus, eller...?

150501 **Vårtecken**

En av denna bloggs kommentatorer skrev vid ett tidigare inlägg att ett av de säkrare vårtecknen är min första MC-tur för säsongen. Jag hade väl nämnt om årets dito i inlägget.

Men nu har det riktiga vårtecknet kommit: första maj-rundan. Tyvärr lite dåligt väder så deltagarantalet var inte så stort. Regn i Luleå men uppehåll vid ankomsten till och pausen i Boden. Då hann man tänka att nu är det dåliga vädret över. Men mitt på sträckan Boden-Älvsbyn kom det en skur. Men väl framme i Norrbottens pärla var det sol hela tiden. I Boden fick jag ett trevligt samtal med motorcyklist som hade likadan hoj som jag, samma färg, samma årsmodell och samma tre bokstäver i registreringsnumret. Man tänker att 1998 fick generalagenten en nummerserie till årets inköpta hojar av det märket

Till min synnerligen stora sorg hade min gamle kamrat så låtit sig påverkas av förmiddagens dåliga väder att han inte infann sig på Storgatan i Älvsbyn för en stunds ljug. Men vad är att göra. Han får väl komma med någon bra förklaring till sin försummelse.

Efter palt i Öjebyn - på IOGT-NTO denna gång - tog jag - precis som förra året - en sväng förbi arbetskamrat som bor i Klöverträsk och som inbjudit mig till avsmakning av årets kakor. Enligt egen utsago bakar hon bara kakor en gång per år: före valborgs- och första maj-helgen. I samtalet vid kaffebordet avslöjades dock att det vara den hemmavarande dottern som stått för minst halva baket. Båda barnen i huset - en dotter och en son - var hemma med sina respektive. Eftersom två gånger, enligt ordspråket, redan är en tradition så lär jag väl dyka upp igen nästa år. Men då hoppas jag på bättre väder. För när man far mellan Öjebyn och Klöverträsk och tar det som jag uppfattat som enklaste vägen, så är det 14 km grusväg mellan Sjulsmark och Klöverträsk. Och i år då det regnat på vägen och även fanns vissa vattenpölar att genomkorsa så blev hojen ytterst skitig. Det innebar en halvtimmes tvättande efter hemkomsten. Men tröst i

nöden är ju den kurviga vägen mellan Klöverträsk och Avan. Vad gör man som motorcyklist inte för lite kurvor.

150505 **Hermansson och Rosenius**

Lite måste man ju berätta om helgen som var. I lördags hade jag två dop. Ett i Örnäs kyrka, det andra i domkyrkan.

Vid det senare tillfället kunde jag inte undvika se de målningar av domprosten Mats Hermansson, Visby, vilka sedan en tid hänger i kyrkan. Han målar på pressenningar. Ibland kallas det ikoner. Men det är väl att ta i. Kyrklig konst med viss inspiration från det hållet är väl mera korrekt. Beträktat på det sättet kan väl konsten ha visst värde. Men "gay-Jesus" tycker jag var provokativ. Jesus i rosa med regnbåge på bröstet. Att ge just det verket den mest centrala platsen i koret var väl också en aning provokativt. Men det är ju konst! I en artikel i NSD tidigare i veckan berättade Hermansson att den tavlan en gång fått några besökare att i protest lämna kyrkan där utställningen skedde. På frågan hur han reagerade på den reaktionen (eller kanske gällde frågan hur han skulle reagera om en liknande reaktion uppstod i Luleå) så svarade Hermansson att det tycker han de reagerande besökarna ska ta med sin terapeut. ???

Maken till nedlåtenhet får man leta efter. Alla som har annan åsikt är psykiskt sjuka! Befinner vi oss i det stalinistiska sovjet eller är det något jag inte fattat?

Faktum är att någon av tavlorna i utställningen hade jag kunnat tänka mig att köpa - om jag får betrakta det som kyrklig konst och inte ikoner - men att genom köp bidra till att stoppa pengar i den persons ficka som har en så överlägsen attityd mot sina medmänniskor som NSD-referatet ovan antyder - det kommer inte på fråga.

På söndag firade jag högmässa i Hertsön. Tre präster bland deltagarna. Och vi sjöng psalm 720 och jag gläder mig åt verserna med de upprepade starka orden "en dött för alla" respektive "en är för alla rättfärdig, ja en".

Skulle någon besökare reagera på de orden kommer jag inte att skicka den personen i terapi utan bedja att hon genom Andens verk i och genom ordet ska kunna se djupet i "den stora, den eviga sanningen".

150507 **En milstolpe passerad**

Och den milstolpen är att mamma kommit in på "hemmet".

Redan under hösten började vi märka att den tid nog närmade sig när det skulle bli för osäkert för henne bo hemma - om än med rätt mycket hemhjälp. När hon en natt ramlat och inte direkt kunnat ta sig upp men glömde kalla på larmet då började det kännas mer akut. I januari hade vi ett möte med en av kommunens biståndshandläggare och fick i slutet av månaden besked att hon beviljats plats och ställts i kö. Inom tre månader ska man bli erbjuden plats var beskedet. Och den 29 april hade jag ett meddelande på min telefonsvarare. Sedan gick det fort och idag har vi skjutsat mamma till hennes nya boende. Förutom jag var det mammas syster och svåger vilka bor i samma område som mamma gjort och som har varit henne till stor hjälp i flera år och så även nu i denna senaste process.

I söndags och måndags var min yngre bror uppe från Umeå och vi flyttade lite möbler. Sedan har jag kört några vänder till med möbler och mindre grejer och idag det sista av sådant man inte kan flytta i förväg. Kl 16.30 anlände vi tillsammans med mamma efter att vi i gamla lägenheten sjungit en psalm och bätt en bön, tackat för den tid som varit och bätt om välsignelse över den tid som kommer.

En annan milstolpe var jag med om i afton; vi hade ett möte mellan representanter för Domkyrkoförsamlingen och Luleå Fridsförbund. Gott samtal. Öppet, ärligt och med god stämning. Då jag varit en av tillskyndarna för ett sådant möte kan jag väl drista mig att berätta vad syftet är: att vi tydligare ska klargöra våra relationer och vilka förväntningar vi har på varandra.

150512 **Vardagsmotion**

Den gäller det att vara på. Tex att gå i trappor istället för att ta hissen. Kliva av bussen en hållplats för tidigt och gå en lite längre bit osv.

Jag insåg för tid sedan vad mycket vardagsmotion jag missar som bara har tvåvåningshus och dessutom i stort sett helt bor på nedervåningen numera. Det är egentligen bara när jag ska duscha som jag behöver en trappa upp i huset. Jag kom att jämföra mig med min yngre bror

som bor i hus med tre våningar. Så här ser hans morgon ut ungefär
vakna, ner två trappor för att hämta tidningen (2)
upp en trappa för att läsa den vid köksbordet (1)
upp en trappa för att ta av pyjamasen och ta på morgonrocken (1)
ner två trappor för att duscha (2)
upp två trappor för att klä sig (2)
ner en trappa för att äta frukost (1)
upp en trappa för att borsta tänderna (1)
ner två trappor för att gå till jobbet (2)

Summa: tolv trappor upp eller ned innan han ens hunnit till jobbet. Och eftersom han inte är någon ungdom längre så får vi tänka att han också till och ifrån glömmer något som han måste springa upp eller ner en eller två våningar för att hämta. Och dessutom har han så lagom avstånd till jobbet att han promenerar. Tar varken bil eller buss.

Och hur många gånger blir det inte sedan på kvällen när han ska upp och byta om till vardagskläder och ner och laga middag och ännu längre ner för att sätta på tvättmaskinen och upp för att äta och ner för att plocka ur tvätten och upp för att diska och ner för att se rapport och upp för att dricka kvällste och ner för att se nå't mer på TV och slutligen upp två trappor för att sova. Minst!

Inte undra på att han med lätthet springer ifrån mig i trapporna upp till mammas lägenhet. Som vi dock snart ska tömma och sälja.

Jag får bestämma mig att varje morgon och kväll kliva upp och ner från nedersta trappsteget minst 125 gånger. Då håller jag kanske jämna steg med min lillebror. Eller ska jag kanske be chefen att jag får flytta till Örnäsdistriktet och återfå mitt arbetsrum från 90-talet. Det ligger i alla fall en trappa upp.

150513

Blandad arbetsdag

Var det idag. Inleddes med personalmässa i domkyrkan. Personligen har jag faktiskt lite svårt förstå motiveringen för att fira mässor vid anställdas kollegier. Hörde en gång att den historiska orsaken härrör från den tid då präster inte fick ge sig själva nattvarden. För många präster som var ensamma i sina församlingar innebar det att de nästan aldrig kunde ta emot nattvarden. När de delade åt församlingen blev de ändå själva utan. Då uppstod traditionen att fira mässa vid prästkonventen. Då kunde präster ge varandra. Och sedan har det spridit sig till prästkollegier i stora pastorat och sedan till personalsamlingar även med icke-prästerlig personal.

Själv känner jag sällan behov av dessa personalmässor – så ofta som man numera har möjlighet fira mässa. Jag gick i mässan i Hertsön i söndags, går dit i morgon igen, celebrerar i tjänsten en mässa på lördag och två på söndag. Summa: 5 mässor på 8 dagar. Även församlingsanställda som lever ett något så när normalt kyrkokristet liv skulle denna vecka lätt kunna gå i mässan två eller tre gånger. Nej, behovet av mässfirande knutet till personalmöten förstår jag allt mindre behovet av.

Behovet av motion förstår jag dock mer av. Se föregående inlägg. Så ett av inslagen i dagens personalmöte har jag intet att invända mot: utlottningen till dem som varit flitiga i vår personalmotionsatsning. Heja, heja.

En kunnig genomgång av vår domkyrkas historia fick vi också av en av kollegorna. Inte visste jag att det fanns så mycket att berätta om Luleå domkyrka.

God och trevlig lunch på Kulturens hus. Med div avtackningar/gratulationer. Var det folk som slutade eller fyllde år eller jobbat 25 år? Eftersom jag glömt hörapparaten och ingen ljudanläggning brukades så hörde jag inte ett smack. Men roligt se folk krama varandra och ge varandra vackra blombuketter.

Efter en stunds genomgång av behovet av nya textilier i våra kyrkor var det dags för andakt på äldreboende. På vägen dit mötte jag f d granne och fick en kort trevlig pratstund.

Sista delen av arbetsdagen ägnade jag åt div förberedelser för helgen.

Snipp, snapp, snut så var onsdagen nästan slut.

150515

Brödraträff

Många gånger på senare tid när jag omnämnt någon av mina bröder har det gällt yngre brodern. Men det denna gång gäller det storebror. Nå, stor och stor? Några centimeter längre åtskilliga kilo lättare men - avgörande - 30 minuter äldre. Eller 13 km äldre som det alltid sades i vår barndom eftersom vi båda föddes i taxi.

Hur som helst kom han hit till Luleå igår. Vi hann tillsammans gå ut och äta en god bit mat och dricka ett glas riktigt gott vin till. Men innan han kom hann jag fira Kristi Himmelsfärds dag dubbelt: mäsas i Hertsön och eftermiddagsgudstjänst i bönhuset. Däremellan lektion och konfirmationsövning med den grupp jag ska konfirmera i morgon.

Skälet till broderns besök är att få hälsa på mamma på äldreboendet och att vi tillsammans skulle frakta dit ytterligare någon möbel. Det gjorde vi idag. Nu börjar det se riktigt trivsamt ut i mammas nya lägenhet. I den gamla blir det dock kalare och kalare.

Först framåt aftonen lämnade vi mamma sista gången och efter middag blev det avslutande kaffe hos moster och morbror vilka ska ha stort tack för all omsorg dom visat mamma de sista åren. Nu blir det två arbetsdagar med sammanlagt tre mässor.

150516 En fantastisk upplevelse

har jag haft idag. Det är konfirmationsgudstjänsten för Fridsförbundets (laestadianerna) konfirmander.

Tidigt började arbetsdagen för mig med förberedelser av olika slag, såsom färdigställande och kopierande av gudstjänstagenda, skrivande av konfirmationsminnen mm. Kl 14 inföll högtiden som gick av stapeln i Domkyrkan (i Örnäs kyrka, som var förstavalet, var det upptaget.) Efter gudstjänsten var det rejält fika i bönhuset med sång och tal. Gudstjänsten hade jag lagt upp på samma sätt som jag gjort i kyrkans konfirmandarbete de sista åren jag haft konfirmander: som grund en fullständig högmässa med konfirmationsdelen (trosbekännelsen och förbönen) som ett moment mitt i och lite "redovisning" (i detta fall en sång av konfirmanderna) i samband med predikan.

Min tvillingbror (som ju är i staden för att träffa mamma) och en annan kollega i densamma staden hjälpte mig i mässan. Efteråt gick brodern och jag på festen i bönhuset men vi avvek långt innan det var slut för att också hinna besöka mamma innan kvällen blev för sen.

Vad var då det särskilt positiva? Tex engagemanget från föräldrar och församlingsmedlemmar, både i samband med förberedelserna inför gudstjänsten och i samband med festen efteråt i bönhuset. En verklig församlingsfest. Svenska kyrkan skulle behöva anställa tjugo personer för att få till en sådan fest. Här helt på frivillig grund.

Men framförallt, gudstjänstdeltagandet. Flera hundra personer i kyrkan (18 konfirmander) stark psalmsång och åtskilliga duklag med kommunikanter efter konfirmanderna; jag tror i princip alla vuxna kommunicerade. Detta som alla svenskkyrkliga präster alltid längtat efter: att konfirmanderna skulle upplevas befinna sig mitt i en verklig församling.

Det kan inte hjälpas att jag återigen känner - som så många gånger förr! - här är församlingen. Det väcker utmanande frågor till oss som kyrka. Dom tar jag en annan gång.

Nu gläder jag mig.

150518 Helg med tre mässor

skrev jag i förrförra inlägget att det skulle bli. Det blev det också. Den första var lördagens högmässa med konfirmation i Domkyrkan. Idag på förmiddagen hade jag högmässa i Örnäs och kl 18 detsamma i Hertsön. Däremellan hann jag ett sorgehusbesök och deltog i halva gudstjänsten i bönhuset. En god predikan fick jag höra, över samma text som jag själv predikade över två gånger idag, men jag var så trött så jag höll på att somna hela tiden.

I bönhuset kände jag mig fortfarande omgiven av den positiva atmosfären och gemenskapen från lördagen men när jag lite senare återigen stod vid "mitt" * altare i Hertsökyrkan där jag inte bara får predika utan även lyfta "försoningens kalk" då känner jag var jag verkligen hör hemma.

* jag ber alla arbetskamrater om ursäkt, vilka möjligen kan ha stött sig på det ordvalet, om än det skrevs inom citationstecken. Syftet med dylikt ordval i dylikt sammanhang är - som jag tidigare haft anledning förklara - att uttrycka samhörighet inte ägande

150522 Fyndigt

Kollegan Mats levererar understundom klurigheter av olika slag. Idag kom ett s k palindrom med e-posten, dvs ett uttryck som lyder likadant oavsett om man läser det framlänges eller baklänges.

O be lulebo.

En god uppmaning tycker jag.

150525 Nu är det bevisat

Återigen ska jag kanske skriva. Jag kan inte sköta blommor! Berättade jag att jag fick en krukväxt i söndags. Eller var det för folk jag mötte i den s k verkligheten som jag berättade det? Nå, hur som helst fick jag en krukväxt i söndags. Som tack för min insats vid laestadianska konfirmationen i lördags. Eftersom jag fick den i kyrkan så var det flera som såg den.

- Oj, en hortensia, dom är inte så lätta att sköta, var det allmänna omdömet. De goda råden haglade över mig. De flesta handlade om vattningsens nödvändighet. Vännen Jocke, som har viss kompetens när det gäller blomskötsel, tyckte inte jag skulle oro mig alltför mycket.

- Man behöver inte ha mer ambition med en krukväxt än att man betraktar den som snittblommor som står lite längre, var hans tröstefulla ord.

Sagt och gjort. Den kära växten placerades mitt på köksbordet där den inte skulle kunna undgå min åsyn. Det borde garantera att den åtminstone blev vattnad. Nästa gång jag upptäckte den var tisdag. Då slokade den betänkligt. Nu var goda råd dyra. Och vilka var de? Vattna! Sagt och gjort (2). Den stackars blomman vattnades. Tog den sig? Ingen aning. Nästan gång jag noterade den var igår, söndag. Då var den kruttorr. Blommorna torra som fnöske och flera torra blad redan nedfallna på bordet. Inte hade jag sett något av dess öde. Ändå står den så att den befinner sig ca 44 cm från mitt vänstra öga var gång jag om morgonen inmundigar en tallrik fil. Så kära vänner! Lär nu! Om någon av er någon gång i framtiden till äventyrs vill ge mig något till tack, uppmuntran eller gratulation, undvik blomma! Ge hellre en mejsel!

Men stort tack till dem som gav blomman. Tanken bakom blev förstådd.

150529 Friden återställd i själen

Jag har nämligen varit ute och kört motorcykel idag. Vid lunchtid var det så fint väder - som det varit hela förmiddagen* - att jag bestämde mig för en MC-tur. Jag hade ju lovat min gamle kamrat på hans blogg ett besök så fort vädret skulle vara bra så jag tog sikte mot Älvsbyn. Dit kom jag också men ingen var hemma trots att min gamle kamrat brukar ha sina lediga dagar på fredagar.

- Han är i Turkiet, fick jag höra i telefon av hans hustru när jag på kvällen ringde.**

Det gjorde iofs inget att han var borta. Jag hade inte hunnit stanna länge i alla fall eftersom jag ville vara hemma i tid innan det utlovade eftermiddagsregnet.

Eftersom jag var synnerligen MC-sugen beslöt jag ta omvägen över Boden på hemvägen.

Gamla vägen via Brännberg givetvis precis som jag åkte Avan-Klöverträsk på vägen till Älvsbyn. Kurvor, ni vet. Jag säger bara: kurvor!

I Boden försökte jag hälsa på dotter o barnbarn men ingen besvarade min knackning. I stället for jag och tog ett kort på tomten där dottern och make snart ska få upp sin villa. Bildbevis att det är på G.

Hemväg från Boden via Smedsbyn. Vad gör man inte för åtminstone lite kurvor. Men vägen är ombyggd och flera rejäla kurvor borttagna. Men då kan man å andra sidan köra fortare.

Men den längre vägen gjorde att jag inte helt hann undan regnet. Precis när jag kom ut på E4 började ett lätt regn. Ingen fara dock. Behövde inte ens torka av visiret med handsken en enda gång. Och vägbanan hann inte ens bli blöt.

En natt tur på ca 17 mil. Men oj, så skönt! Vad är det som gör att en MC-tur skänker sådan frid i själen?

- - - -

* förmiddagen ägnade jag åt att tillsammans med arbetskamrat gå vandringsleden Porsön-Friluftsmuseet Hägnan. Obs! Det var ett tjänsteärende!

** ser fram emot att på gamle kamratens blogg läsa om resan

150531 Bibelhelg

Var det uppe i Svanstein i norra delen av Övertorneå församling i helgen. Vi var ett gäng om fyra från Luleå som for upp över lördagen. Fler Lulebor träffade vi där och församlingsbor och folk från annat håll. En riktig samlingsplats. Och inte undra på det. God gemenskap möter man alltid där. En andlig öppenhet för både djup, tradition och god förnyelse. Och så en kristen präst förstås. Vad betyder inte det?

Medverkande talare var Zacharias Fjellander, Mattias Sundqvist och Berit Simonsson. Vi hann höra dem alla tre. Och när vi for åter tog vi med Berit som på söndagen medverkade på Bibeldag hos oss i Hertsökyrkan. Högmässa först som jag själv ledde och predikade i och under eftermiddagen höll Berit två föredrag. Sist men inte minst en stunds lovsång och förbön.

När dagen var slut var vi några som stannade en stund och sen gick ut och åt tillsammans innan hon flög söderut.

Fin helg. Sant uppbygglig. Och roligt att få möta en glädjefylld bibelförankrad kristendom också inom svenska kyrkans yttre ramar.

Nu måste jag i ren glädje fara ut och åka motorcykel.

150604 **Kyrka-väckelse**

Hur ska relationen vara mellan Luleå Domkyrkoförsamling och Luleå Fridsförbund?

Det är något vi pratat om ikväll. Andra träffen på ca en månad med representanter från båda håll. Kanske skev jag nåt om saken efter förra träffen? I så fall ids jag inte upprepa det och gjorde jag det inte så ids jag ändå inte skriva alltför detaljerat.

Jag kan bara ge den sammanfattningen att domprosten har en mycket god inställning och anstränger sig verkligen för att vi ska få en god relation och gott samarbete.

150608 **Semester**

Är det för mig fr o m idag. I praktiken från i fredags eftersom helgen var ledig. Denna i praktiken varande första semesterhelg ägnade jag till stor del åt arbete med att tömma mammas lägenhet tillsammans med bröderna som befann sig i staden i dagarna två. Dock kunde man ta paus i arbetet och gå i mässan i Hertsön där kollegan Bosse celebrerade. Fr o m idag går han också på semester. Då får det kanske bli Mc-turer om söndagarna till andra pålitliga ställen. Förening nytta med nöje är ju en skön konst.

Men saken är allvarligare. De som vill ha möjlighet leva ett tryggt (i alla fall så pass tryggt som tidigare varit möjligt inom svenska kyrkan) allmänkyrkligt sakramentalt liv kommer på sikt få det allt trängre. Hur löser man den konflikten, är en fråga jag allt oftare ställer mig - och även vädrar på bloggen för att åtminstone några bland kära läsarna kanske skall förstå. För ca en vecka sedan hade jag en upplevelse där det upplevda skeendet styrde mina tankar in på konverteringsspåret - igen! Men det diskuterade jag ju ganska mycket för knappt ett år sedan så jag avstår från att förstöra sommarfriden för kära läsarna ytterligare ett år.

Pratade i telefon med bp Göran och han påpekade i sammanhanget att den instundande pensioneringen inget har att göra med en prästs kallelse eller möjligheter att fungera i ämbetet. Pensioneringen är en världslig sak och dess tidpunkt kan staten ändra hit eller dit. Har inget med ämbetet att göra. En präst är alltid präst. Och bör alltid leva och fungera (så långt krafterna och förståndet räcker, ska jag kanske tillägga) i en gudstjänstgemenskap. Kommer den möjligheten finnas en dag? Eller måste man skapa den?

Till helgen gör kyrkan i Luleå en insats på Luleå Pride. Jag skriver dock inget om det. Förra året när jag gjorde det fick jag hjärtflimmer med sjukhusbesök som följd. Nu prioriterar jag hälsan.

150610 **Regnbågsmässan**

Nej, jag skriver inte om den. Tänker istället på hälsan. Egentligen behöver jag inte skriva om den heller. Det räcker att hänvisa till Dag Sandahls blogg (som vanligt). Att den bloggpost där han kommenterar Luleås kommande regnbågsmässa fått rubriken Gudlöshet säger kanske allt. Läs själv.

Hans kommentar till regnbågsmässans syfte (enligt arrangörernas egen beskrivning) Kom som du är, gå ut som du vill vara, och hans jämförelse med en riktig kristen gudstjänst är i sin enkelhet så klagande och totalt dräpande att man skulle hamna i liikutuksia om man vore en äkta laestadian. [Om det funnes ett nobelpris för andlig klarsyn och förmåga att kommunicera den, ja, då vore Dag Sandahl helt klart en av de hetaste kandidaterna.](#)

Även bloggpostens sista mening var läsvärd. Dock lite elak. Och nu ska vi ju vara snälla.

I morgon, eller snarare idag eftersom det redan är en stund efter midnatt, är det 36 år sedan jag prästvigdes. Kommer jag vara präst i svenska kyrkan när jag firar 37-årsjubileum, det är frågan. Och om inte, vad skulle det bero på? Att jag redan konverterat? Eller att jag blivit avkragad pga Missionsprovinssamröre eller annat dylikt oförläpligt hyss? De andra vanliga anledningarna till avkragnings - tafsa på arbetskamrat/förskingra pengar/vara allmänt odräglig med samarbetsvårigheter - ligger inte riktigt för mig.

Nå, människor spår och Gud rår.

150612 **Luleå Pride**

Börjar nu. Dvs fredagen 12 juni. Jag ska göra ett besök och lyssna på två föredrag. Det var en

kompis som ville ha med mig som moraliskt stöd. "Så man vet vad man är emot, typ". Ungefär som ifjol då min chef domprosten uppmanade mig att gå på någon av de kyrkliga prideinsatserna just med den motiveringen. Vad var det då som jag ifjol lärde mig att jag är emot? Fullständigt värdelös och helt ytlig bibelutläggning.

Då ser ni att jag i allt är en exemplarisk och lydlig präst. Gör precis som chefen säger. När folk i gemen hör att jag är "kvinnoprästmotståndare" och att jag aldrig firar mässa ihop med prästvigda kvinnor då tror dom ofta att jag bryter mot kyrkans ordning eller att jag vägrar göra mitt jobb. Men så är inte fallet. Jag har aldrig under mina 36 prästår vägrat något som ålagts mig att göra. Att mina chefer hittills avstått från att ålägga mig något som dom vet att jag allvarligt skulle ogilla, det är ju snarast exempel på att det inom kyrkans ledande skikt finns vilja till ett samarbete och gott förhållande på ett sätt som kanske många inte är medvetna om. Vilka föredrag jag ska åhöra får ni veta senare under helgen. Jag kan dock trösta eventuella oroliga läsare att vi inte avser åhöra föreläsningen "Fittan i teori och praktik".

PS. Ikväll tog jag en MC-tur. Lika fridsskapande som vanligt. Jag måste nog flytta till breddgrader där man kan åka MC hela eller nästintill hela året runt.

150613 Vad lärde jag mig?

När jag besökte Luleå Pride? Ett och annat!

Jag missade dock en föreläsning som min gode vän ville dra med mig på. Det visade sig att han var ende åhörare, förutom en journalist. Lite dumt kanske att lägga en av festivalens mer seriösa inslag just en tid när de flesta är på jobbet. Och var dom inte det så stod dom väl ute och tittade på gymnasister som åkte på lastbilsflak runt stan.

Men allvarliga påståenden kunde min gode vän återge från föredraget. Bl a att ca 25% i HBTq-kollektivet gjort självmordsförsök. Skrämmande.

Det föredrag jag lyckades höra - och då hade något fler åhörare infunnit sig - handlade om vilka frågor som är viktiga för RFSL just nu. Det föredraget bekräftade bara det som jag redan anser mig veta. Följande är de heta frågorna just nu.

1. Rätt till insemination för ensamstående kvinnor via svenska sjukvården (f ö just beslutat av riksdagen)
2. Ett barn ska kunna ha fler än två vårdnadshavare. Dvs fler än biologiska/adoptiv-föräldrarna. I sk regnbågsfamiljer kan nämligen flera män och kvinnor tillsammans fungera som föräldrar. En anpassning till verkligheten således.
3. Möjlighet till surrogatmödraskap. Dock med vissa specialregler såsom att surrogatmodern ska ha rätt ångra sig och behålla barnet. Ej heller får surrogatmodern stå i ekonomiskt beroende till den hon bär barn åt.
4. Möjlighet donera embryon
5. Vissa förändringar i hur arbetet med hiv-prevention bedrivs. Bl a vill RFSL att man ska rikta tydligare direkta åtgärder mot den grupp inom vilken risken är störst att bli smittad: män som har sex med män.

Det är bara att konstatera, återigen, det jag påstått förut: RFSL är en politisk lobbygrupp som driver konkreta politiska krav. Om dessa konkreta krav råder inte enighet i hela samhället. Därför tycker jag det blir problematiskt när kyrkan och företag och kommuner så till synes okritiskt ställer sig bakom den symbolladdade regnbågsflaggan i tron att man därmed stöder den helt självklara tron på alla människors lika värde, medan man i själva verket också helt okritiskt ger sitt stöd till de ovannämnda konkreta politiska kraven.

För mig är det självklart att vara mot p 1-4 ovan men likväl tro på allas lika värde. Är det en möjlig hållning i dessa RFSL-tider? Eller ska de ovannämnda kraven betraktas som så självklara ur ett allas-lika-värde-perspektiv att den som ifrågasätter något av dem per automatik ska anses motarbeta tanken på allas lika värde?

Undrar om det blir lika få åhörare i morgon när det ska föreläsas om viss kroppsdel i teori och praktik?

150616 Hur fobisk är jag?

Det kan man verkligen fundera över. I dessa Pride-tider är det ju aktuellt med fobier. Så vilka fobier har jag?

1. Homofob? Utan tvekan.

Det som kvalificerar mig är att jag anser att ett äktenskap bara kan ingås av två personer av olika kön.

2. Islamofob? Absolut.

I motsats till nuvarande ärkebiskopan och övriga fyra framröstade kandidater vid senaste ärkebiskopsvalet anser jag utan någon som helst tvekan att Jesus ger en sannare bild av Gud än Mohammed. Blir man inte islamofob för det så vet jag inte vad man ska göra.

3. Skellefteå AIK-fob?

Så klart. Jag hejar ju på Luleå Hockey.

4. Kalixofob?

Vem vill bo i en kommun där folk talar så sakta? Nej, Luleå får det bli. Rationella skäl som att jag har både villa och arbete och gammal mor i Luleå lämnas helt obeaktade. Vill man hellre bo i Luleå än i Kalix så är man Kalixofob. Basta!

5. Socialdemokratofob?

En av mina personliga favoritfobier. Har röstat borgerligt i hela mitt liv (sedan jag fick rösträtt).

6. Pianofob?

Det faktum att jag ända sedan julen 1966 - då familjen fick sin första gitarr - hellre spelat gitarr, säger väl allt. Inget att hymla om.

7. Gymofob? Säkert som Amen i kyrkan.

Jag går hellre på badhuset och simmar än jag går på ett gym. Jag tycker gym ser ut som tortyrlokaler. Snudd på äkta fobi!

8. Bilofob? Vad kan vara säkrare?

Visas också på liten prydnad som hänger på hallspegeln.

PS. Höll ju på att glömma en av mina mest dominerande identiteter: Dammsugofob! Men i lördags övervann jag faktiskt mig själv och dammsög. Hela huset!

Så hav tröst kära läsare. Ingen är obotlig.

150617 Logofil?

Vet du vad det är? Nä, det visste inte jag heller. Tills alldeles nyligen då jag mötte en person med denna udda läggning.

Logos betyder ju ord. En logofil är alltså en person som älskar ord. Närmare bestämt ordet, alltså Guds ord. I praktiken Bibeln. Och älskar Guds ord så det tar sig fysiska uttryck.

Personen jag mötte berättade att det händer att han kryper ner i sängen kramande en av sina favoritbiblar.

- Gör man så måste man väl vara logofil? Undrade han försynt.

Lite generad tror jag han var att för mig erkänna sin något udda läggning. Men befriande var det nog för honom att komma ut ur garderoben.

Själv tvingas jag erkänna att jag är smyglogofil. Jag kysser alltid min Bibel när jag läst i den.

150618 Mer om mina fobier

Det blev faslig fart på bloggen. Över 300 besökare flera dagar i rad. Nyss fick jag förklaringen när en journalist från NSD ringde. Mitt inlägg om min fobiskhet har visst börjat cirkulera på "sociala medier" och väckt upprörda känslor.

Mina synpunkter efter journalistens frågor blev ungefär följande:

1. Inlägget ska givetvis läsas med glimten i ögat. Det finns en ton av skämt i skrivandet. De uppenbara löjligheterna såsom att jag har fobi mot Kalix och Skellefteå AIK visar tydligt tonen i inlägget.

2. Syftet med inlägget är givetvis inte att skriva om personliga eventuella fobier, utan att (på ett skämtsamt sätt!) i grund ifrågasätta användningen av ordet "fobi" såsom det görs i flera olika sammanhang i den offentliga debatten. Det vanligaste är ju att det talas om "homofobi" och "islamofobi".

Jag menar att man på ett enkelt sätt måste acceptera att det finns olika åsikter om textäktenskapet och om religioners innehåll utan att man ska stämpla vissa åsikter som "fobier". I politiken är det ju självklart: man har inte en fobi bara för att man står i skarp opposition mot ett annat parti.

3. Givetvis anser jag inte på allvar att jag har fobier i dessa avseenden. Men jag tillämpar principen "den som inte kan skratta åt sig själv är inte värd att ta på allvar".

4. Naturligtvis står jag för de faktiska åsikter som kan utläsas mellan skämten i inlägget.

a) jag tror att äktenskapet är en relation mellan en man och en kvinna. Och detta är en tillåten åsikt både i samhället och i kyrkan!

b) Jesus ger en sannare bild av Gud än Mohammed. Det är inget annat än traditionell

kristendom.

5. På frågan om den uppkomna turbulensen på sociala medier kommer att försvåra för mig i min tjänst, så sa jag att det tror jag inte. Jag är övertygad att alla som känner mig i församlingen och bland arbetskamrater (inklusive min chef) bara kommer att skratta åt mina "fobier".

Ungefär så sa jag alltså nyss åt journalisten i telefon. Står det något annat i NSD i morgon så har journalisten inte fattat.

(Journalisten ville även fråga om jag tänker lämna svenska kyrkan. Det är en fråga som hör framtiden till ville jag väl säga och försökte undvika att fördjupa mig i den.)

PS. Och nu alldeles nyss ringde Norrbottens-Kuriren. Det får väl uppfattas som tecken på att sommarens nyhetstorka börjat. Jag avböjde att låta mig intervjuas. Hänvisade istället till detta inlägg.

Här slutar anmälarens samling citat.

150620 Jag vet ännu inte

Min gamle kamrat har på sin egen blogg kommenterat mitt inlägg om min fobiskhet. Han har förstått exakt vad jag avsåg: kritisera den slarviga fobi-etikettering av människor vars åsikter man ogillar. Sen har han en del egna synpunkter. Läs gärna. (Tyvärr klarar jag inte att länka från min nya dator där allt ser helt annorlunda ut än jag är van vid. Men han ger själv en länk i kommentar till föregående inlägg).

Denna ringa blogg har nu slagit nya rekord som lär stå sig i många år. De fyra senaste dygnens besökssiffror är 136, 338, 910 och 331. Normalt är snarast 75-100/ dygn. Någon har uppenbarligen riktat folks uppmärksamhet på denna ringa blogg och med pressens hjälp ökade uppmärksamheten ytterligare. Var startade det hela? På Facebook gissar jag eftersom båda journalisterna som ringde mig talade om uppmärksamhet i sociala medier. Nu är jag ju inte på Facebook så jag lär aldrig få veta om ingen vänlig själ berättar det.

Alltså vet jag ännu inte exakt vad i mina skrivelser som väckte irritation. Ingen av de senaste dagarnas över 1700 bloggbesökare har heller givit någon synpunkt eller kritik. Denna anmärkningsvärt stora "talande tystnad" kan jag t v inte tolka på annat sätt än att en stor grupp människor väglets till min blogg men när dom väl kommit hit funnit att det inte fanns något allvarligt att reagera på.

Kanske får jag aldrig veta vad som startade hela lavinen. Återstår då bara att frimodigt gå vidare i livet.

150620 Normkritisk

Ett annat ord att fundera omkring vid sidan om det ord jag sista veckan skämtat om, ordet fobi, är ordet normkritisk.

Det är ett inneord i tiden. Normkritisk ska man vara. Ordet taget för sig självt är neutralt. Alla normer ska därför kritiskt granskas. Och det måste ju vara aktuella normer. För vad vore poängen med att vara kritisk mot normer som var gällande för årtionden eller århundraden sedan? Alltså skrider vi till verket med vår normkritik. Vi börjar med äktenskapsnormen.

Under lång tid har i vårt, av kristen tro präglade, samhälle, en norm varit gällande: ett äktenskap är ett förbund mellan en man och en kvinna. Den uppfattningen var helt ohotad i både samhällets lagstiftning och kyrkans praxis. Fram till åtminstone en bit in på sextioalet torde den också omfattats av i princip hela folket. Visserligen har det alltid funnits människor som levt i andra typer av relationer men de skulle då knappast ens övervägt tanken att en sådan relation skulle kunna kallas äktenskap.

Sen vet vi vad som hänt: en utveckling har under senare årtionden skett - med accelererande hastighet. Resultatet vet vi också: både samhällets och svenska kyrkans lagstiftning och regelverk är numera så utformade att begreppet äktenskap även kan appliceras på en relation mellan två personer av samma kön.

Om man då - OM alltså ! - man är kritisk mot senare årtiondens utveckling. Om man - som jag - är kritisk mot den nu gällande normen att personer av samma kön kan ingå äktenskap, då är man ju - just det! - normkritisk.

Så simsalabim. Plötsligt är jag i det rätta innegänget och vandrar utan tvekan på den rätta vägen. Och givetvis kan jag inte heller kritiseras. Normkritik var ju attityden för dagen. Det känns skönt efter de sista dagarnas turbulens i "sociala medier".

Nu beställer jag med glädje in en kaffe där jag sitter i kvällsolen på restaurangen i södra hamn.

150621 **Midsommarhelg**

Jag har ju haft viss tradition att berätta vad som hänt under helgen.

På midsommaraftonen tog jag mig för att klippa gräset. Verkligen på tiden. Tänkte först skoja om att jag har en gräsklippningsfobi, men jag avstår. Även när man skojar med sig själv kan det ju uppenbarligen få konsekvenser som man inte råder över. Alltså skriver jag - också det är sant - att jag haft mycket att göra med att tömma mammas lägenhet.

På kvällen åt jag middag his moster o morbror. Även mamma var med.

Både midsommardagen och idag har jag varit till Överluleå kyrka. På semestern är det roligt ibland åka någon annanstans, särskilt som det kan kombineras med motorcykelkörning och trevliga besök. Igår blev det snabbbesök hos dotter o måg o barnbarn, idag kyrkkaffe hos goda vänner.

Helgen har alltså avlöp lungt och stilla.

Nu har jag snart till punkt och pricka följt min gamle kamrats råd: jag har skrivit om (åtminstone nämnt) Mc-tur och barnbarn. Återstår något laestadianskt. Till helgen är det visst stormöte i Korpilombolo. Åker jag dit över lördagen och erbjuder mig vara med i nattvardsdistributionen?

Nu kan besökssiffrorna på bloggen återgå till det normala. Hoppas alla kära läsare återfår sinnesfriden så här lagom till semestern.

150623 **Jag kommer i radio**

En journalist från lokalradion (P4)) ringde och erbjöd mig vara med i "vårt aktualitetsmagasin" (heter det så eller var det bara hennes förklarande beskrivning?) som sänds i morgon onsdag kl 15-16.30. P4 alltså. Lokalradion.

Givetvis tog jag chansen. När jag sa till radiojournalisten att det för mig är obegripligt att detta skämt om mina fobier fått sådan uppmärksamhet, då skrattade hon också.

- Men då får du ju chansen förklara dig.

Givetvis tar jag den. Ta chansen du också. Du som bor inom P4 Norrbottens sändningsområde. PS. Preliminärt besked säger att blir under första delen av programmet. Jag ska nämligen försöka vara på en annan aktivitet (som inte har med fobier att göra! :) kl 16.

150624 **Jo,**

jag var i radio. Insåg när jag var på redaktionen att jag suttit i den studion förr. Måste ha varit i samband med något av kyrkovalen när Frimodig kyrka som ny nomineringsgrupp var mer på tapeten. Jag lyssnade nyss på programmet. Ja, reportern tillät ju mig att tala till punkt så jag fick väl säga vad jag ville. Och jag fick på nytt förklara - det jag redan skrev i mitt förklarande blogginlägg "Mer om mina fobier" i torsdags - att poängen med blogginlägget "Hur fobisk är jag" var att ifrågasätta den ytliga och slarviga användningen av ordet fobi. Hoppas att det nu ska kunna betraktas som klarlagt. När jag kom ner i hallen i P4-huset fann jag två arbetskamrater i lobbyn som suttit där som osynligt moraliskt stöd och förebedjare. Tack för det!

Några timmar innan programmet fick jag följande SMS från en arbetskamrat:

"Tobbe min vän!

Ville bara säga att jag tänker på dig och ber för dig. Vi är många som är upprörda o ledsna över det du utsatts för men vet inte hur man ska göra för att inte göra saken värre. Du har vårt stöd i alla fall. Jesus går med dig!"

Varför berättar jag detta? Jo, för att visa att det också finns andra tankar än de som framställts som de dominerande. När jag talade i telefon med arbetskamraten ifråga berättade hon att det finns församlingsbor som blivit ledsna av hela affären, men mest ledsna över den hätska kritik jag utsatts för - också från andra kyrkoanställda och prästkollegor. Igår fick jag även uppmuntrande SMS från två av församlingens kvinnliga präster! Det gladdde mig.

Men nu släpper vi det.

Efter radiohusbesöket hann jag precis till katolska församlingen för att vara med om kyrkoherdeinstallation, förrättad av biskop Anders. Både uppbyggligt och trevligt att få vara med.